

Catòlics, evangèlics i ortodoxos signen una declaració conjunta sobre el matrimoni i la vida familiar a Catalunya

Unió cristiana per enfortir la família

«Nosaltres —els grups cristians que som la religió majoritària a Catalunya— unim les nostres forces en l'exploració de tots els camins i mitjans disponibles per perseverar i enfortir la vida familiar a Catalunya.» Sota aquests paràmetres, representants de les tres confessions cristianes a Catalunya —les Esglésies catòlica, evangèlica i ortodoxa— van rubricar l'11 de maig una *Declaració conjunta dels cristians sobre el matrimoni i la vida familiar a Catalunya*. «És el primer pas perquè més endavant anem concretant compromisos de potenciació de la família», ha declarat Mons. Jaume González-Agàpito, delegat episcopal per a la Família i la Vida i d'Ecumenisme i Relacions Interreligioses de l'arquebisbat de Barcelona. La signatura de la declaració va tenir com a marc el Simposi sobre la Família i la Vida, caracteritzat en aquesta segona edició per la seva dimensió interconfessional. El darrer dia del simposi va comptar amb les aportacions de convidats d'excepció tals com el president del Pontifici Consell per a la Família i la Vida, el cardenal Alfonso López Trujillo; el cardenal Ricard M. Carles; el pastor de l'Església evangèlica Josep Monells; el vicari episcopal ortodox Dimitris Tsiamparlis, o el president Jordi Pujol.

Pàg. 2, 3, 5 i 6

Foto: Tomàs Garcia

La dimensió interconfessional va centrar el II Simposi sobre la Família i la Vida.

Roma no accepta el recurs de Lleida sobre el patrimoni artístic

El retaule del Salvador i, en vermell, la peça sostreta.

El bisbat de Lleida ha rebut amb dolor la decisió de la Signatura Apostòlica de no acceptar el recurs que la diòcesi havia presentat contra el decret de la Nunciatura referent al patrimoni artístic de les parròquies segregades del bisbat de Lleida i agregades al de Barbastro-Montsó. L'esmentat decret obligava a tornar les obres d'art del fons del Museu Diocesà procedents d'Aragó, i que han estat reclamades per la diòcesi de Barbastro-Montsó. El bisbe de Lleida ha manifestat que la diòcesi, esgotades totes les accions jurídiques possibles per la via eclesiàstica, acceptava la darrera decisió de Roma, alhora que confia en el diàleg per arribar a una solució definitiva d'aquest litigi. Coincidint amb aquesta notícia, es va saber que la petita peça robada del retaule del Salvador, exposat a l'antiga església de Sant Martí de Lleida, havia estat tornada, sota secret de confessió, al monestir de Montserrat.

Pàg. 22

Mons. Milingo cau a les xarxes de la secta Moon

La Santa Seu va rebre amb sorpresa total la notícia del casament de l'arquebisbe Emmanuel Milingo, de Zàmbia. El 27 de maig, Mons. Milingo, de 70 anys, es va casar, en una cerimònia organitzada per la secta Moon, amb una coreana de 43 anys assignada pel fundador de la secta. El Vaticà va reaccionar amb tristesa i va anunciar que el prelat deixa de ser bisbe de l'Església catòlica. En aquest número us oferim una entrevista a Gabriele Amorth, exorcista de la diòcesi de Roma. El P. Amorth coneix Milingo des de fa molts anys i segons ell, «la secta Moon ha donat caça despietada a Mons. Milingo».

Pàg. 8

BARCELONA:
Pelegrinatge de
l'Hospitalitat de
Lourdes amb
infants malalts

Pàg. 20-21

Sumari

Pàg. 7 Joan Pau II: «És l'hora exigent del testimoni»

Pàg. 9 Jornada Pro Orantibus: els monestirs, escoles d'oració

Pàg. 17 Entrevista al P. Galmés sobre la figura de Joan Roig i Diggle

Pàg. 18 Estiu Solidari amb la Unió de Religiosos Joves

Pàg. 19 Menorca: la família, prioritat evangelitzadora

Editorial

La família és decisiva per al futur de la humanitat

En l'entrevista que pot llegir-se en aquest número de *Catalunya Cristiana* el cardenal Alfonso López Trujillo, president del Pontifici Consell per a la Família, proclama amb gran rotunditat: «El futur de la família és el futur de la humanitat.» És significativa aquesta afirmació del màxim representant catòlic sobre la família, en uns moments en què aquesta institució sembla que passa per un moment de crisi i de dubtes.

Les estadístiques i els estudis sobre la realitat de la família en el nostre tan recentment estrenat segle XXI no són precisament optimistes. Les separacions i divorcis aconseguixen uns percentatges altíssims, i en moltes escoles la pluralitat familiar és tan gran que de vegades els mestres han de vigilar a l'hora de parlar dels pares perquè es produeixen múltiples situacions que en anys anteriors eren tan sols excepcionals. Ens referim als nous esposos o esposes o simples companys o companyes que substitueixen el pare o la mare biològica a la llar familiar. Hi ha professors que s'han endut més d'un desengany quan el nen o la nena els ha respost en algun moment: «Aquest no és el meu pare, és el xicot de la meua mare.» A aquesta situació cal afegir les moltes realitats monoparentals on el pare o la mare han de portar en solitari la casa i els fills. I ja no parlem de les noves possibilitats que s'acosten si els estats acaben permetent que parelles homosexuals d'homes o de dones puguin adoptar nens i fundar una suposada llar.

Es diu que el futur farà créixer les noves realitats de parelles de fet, unions extramatrimonials, mares o pares solters... i que la mal anomenada «família tradicional» anirà perdent força i es reduirà a la mínima expressió. Però davant d'aquestes perspectives tan deprimentes tenim els resultats de les enquestes que es realitzen entre els nostres nois i joves on es valora la família com el més important de la vida, i es posa nota molt alta a la fidelitat o al matrimoni per a tota la vida. Potser és que després de tot el que ja s'ha vist, i del que

encara veurem, les noves generacions que han viscut en les seves pròpies vides moltes situacions familiars no gaire òptimes, aposten pel model familiar que sempre ha defensat i defensarà l'Església de Jesucrist.

Diem que és un error parlar de «família tradicional» perquè com a cristians creiem en un únic model per a la família, el que formen un pare, una mare i els fills que fruit de l'amor i la voluntat de Déu arribin a la llar. Les altres formes de convivència, d'unió o de relació interpersonal, s'han d'anomenar pel seu nom real, sense barrejar pel mig la paraula família.

Però la preocupació per la família no ha de ser exclusiva de l'Església catòlica. De fet s'han fet grans passos per unificar postures amb les altres esglésies separades que segueixen Jesucrist i que per tant comparteixen un mateix model de família. L'11 de maig passat es va signar a Barcelona un interessant document conjunt entre catòlics, evangèlics i ortodoxos del qual ens fem ressò en aquest número de *Catalunya Cristiana*.

I no tan sols els cristians s'han de preocupar pel futur de la família, sinó que totes les persones de bona voluntat que vulguin per al dia de demà un futur més esperançador han de defensar la institució familiar. Hi ha en joc molt més que una qüestió de llibertat d'elecció a l'hora de conviure, el que s'està forjant és un estil de societat, on l'equilibri emocional i psicològic de les persones pugui estar més o menys assegurat. En cap altre temps com en el moment present s'han comptabilitzat tantes depressions, problemes personals greus, reaccions violentes i fins a suïcidis, ocasionats com a conseqüència directa o indirecta de la desestructuració familiar.

Confiam que el futur ens porti moltes més famílies que segueixin el sant exemple de Maria, Josep i Jesús a Natzaret i que les noves formes de convivència, fruit d'una crisi profunda de valors, vagin decreixent. Posem en això tot el nostre esforç i també la nostra pregària.

CATALUNYA⁺ CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire, Marta Puyol

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Montse Sans, *ANDALUSIA*; Guillem Farré, *GIRONA*; Jordi Curcó, *LLEIDA*; Lluís Serra i Miriam Díez *ROMA*; Guillem Ferrer, *ILLES BALEARS*; Antoni Mirabet, *SEU D'URGELL*; Benet Roigé, *SOLSONA*; Joan Boronat, *TARRAGONA*; Joaquim Blanc, *TORTOSA*; Fàtima Alemany, *VIC*

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Josep M. Aragonès, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, Josep Ventura, P-J Ynaraja, Joan Manuel Gutiérrez

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 905 988, Fax 934 902 035

E-mail: catcris@idgrup.iber.net

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Victòria Camps, Antònia Canals

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Cra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la **UCIP**
International Catholic Union of Press

Membre de l'**APPEC**
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 12.480 ptes.

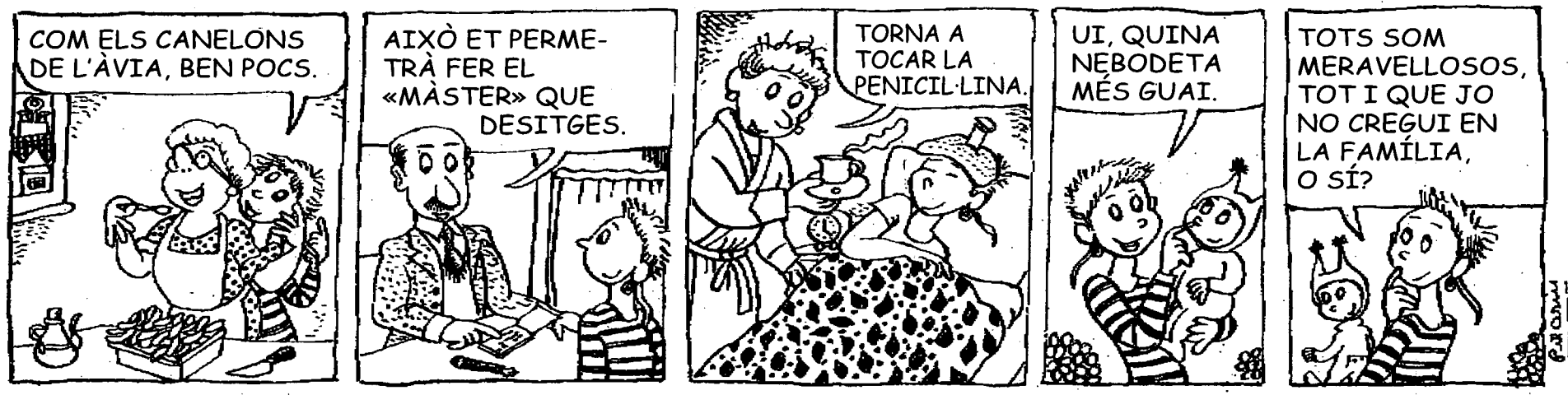
Resta d'Europa: 22.950 ptes.

Amèrica i Àfrica: 28.200 ptes.

Àsia i Oceania: 39.100 ptes.

LA TIRA

Per Pilarín

en primer pla

Cristians per la família

■ «Declaració conjunta dels cristians sobre el matrimoni i la vida familiar a Catalunya»

La família està de moda. Si més no així es desprèn d'un estudi efectuat pel Departament de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya i que revela que la família continua sent la institució social més valorada pels catalans. Però si, d'una banda, sembla haver-se

superat el descrèdit que anys enrere va envoltar el concepte de família i que veia en la institució familiar una font d'opressió i de coerció de les llibertats dels individus, de l'altra, la batalla decisiva s'entaula ara al voltant del model de família. Optimisme, doncs, en

l'Església, que veu compensada la seva defensa acèrrima de la vida familiar com a cèl·lula bàsica de la societat, però un toc d'alerta per a les administracions, perquè esmercin més recursos en la protecció i promoció de la família.

L'Església cristiana a Catalunya vol fer sentir la seva veu en matèria de defensa de la vida familiar i per primera vegada les tres confessions cristianes presents a casa nostra —catòlica, evangèlica i ortodoxa— han rubricat la signatura en un escrit sense precedents. Va ser amb motiu del II Simposi sobre la Família i la Vida, acompanyat per la Delegació episcopal per a la Família i la Vida de l'arquebisbat de Barcelona i organitzat amb la col·laboració d'evangèlics i ortodoxos, quan el cardenal Ricard M. Carles, el pastor Josep Monells i el metropolita Jérémie van signar la *Declaració conjunta dels cristians sobre el matrimoni i la vida familiar a Catalunya*. Els cristians presents a Catalunya uneixen esforços, doncs, per defensar la família davant de l'administració pública i de la societat en general.

La declaració conjunta no deixa també de ser un pas endavant cap a la plena normalització de les relacions entre les confessions cristianes presents a Catalunya que impulsa l'Església de Barcelona, en el marc en gran mesura de la Delegació episcopal per a la Família i la Vida i d'Ecumenisme i Relacions Interreligioses. Una tasca fructificant que pren volada en la personalitat del delegat, Mons. Jaume González-Agàpito Granell, convençut que la gran dimensió de l'ecumenisme es configura quan «ets capaç de fer-te amic».

«Més que una declaració dels cristians per protegir la vida cristiana i la família», explica Mons. González-Agàpito, «és una declaració dels cristians de totes les confessions per tenir aquells paràmetres en la família que permetin explicitar els valors cristians. Des de l'Església, per tant, hem de potenciar que els homes siguin capaços de repensar tots els valors cristians amb uns paràmetres del segle XXI que ja hem començat». La idea és clara: no és qüestió d'apostatar del món que ens ha tocat viure, sinó de contribuir que la societat vagi bé. «El paper de l'Església va més enllà que el d'apuntalar una cultura que està caient a trossos», afirma.

SEGON SIMPOSI SOBRE LA FAMÍLIA I LA VIDA

El Seminari Conciliar de Barcelona va ser el marc en què del 9 al 11 de maig va desenvolupar el II Simposi Sobre la Família i la Vida: la dimensió interconfessional. Personalitats de les tres confessions cristianes presents a Catalunya van passar pel simposi i van deixar l'empremta de les seves

aportacions. Els dos primers dies van ser de reflexió sobre temes d'actualitat que amenacen avui dia la vida familiar i humana: des de la clonació humana fins a l'avortament i l'eutanàsia.

Finalment, el tercer i últim dia es va centrar pròpiament en la trobada interconfessional per parlar de la família. La gale-

pa del moviment interconfessional Àgape; Mons. Francisco Gil Hellín, secretari del Pontifici Consell per a la Família i la Vida; el cardenal Alfonso López Trujillo, president del mateix Pontifici Consell per a la Família i la Vida, i en representació de l'administració, Jordi Pujol, president de la Generalitat de Catalunya.

l'augment demogràfic progressiu viscut a partir de la Segona Guerra Mundial, quan, com a conseqüència de la reeixida de la indústria tèxtil catalana, la població de Catalunya va experimentar un gran creixement entre els anys vint i trenta. Més endavant, la industrialització catalana també va atreure un nombre considerable de persones els anys posteriors de la guerra civil espanyola (del 1940 al 1975). Un creixement espectacular que es va donar igualment a la fi dels anys setanta. Catalunya, doncs, havia passat de poc més d'un milió d'habitants al començament del segle XX a quatre milions i mig. Després, tot va canviar i «la natalitat, malgrat el flux migratori, ha caigut a Catalunya en els darrers 25 anys de forma alarmant», constata el cardenal Carles.

Així, si l'any 1975 els infants entre 0 i 4 anys constituïen un 8,72% de la població, ara estem en el 3%; si els infants entre 5 i 9 anys eren el 8,60%, ara són el 4%, mentre que si els preadolescents (10-14 anys) constituïen un 8,22%, ara són un 5%. Per al cardenal Carles, però, encara hi

ha una dada més preocupant a tenir en consideració: «durant els anys 1999-2000, ja s'ha equilibrat el nombre de naixements amb el d'avortaments a Catalunya». És per això que va rompre una llança perquè «tots els homes de bona voluntat s'uneixin per crear un clima social més sa en el qual la vida familiar a Catalunya pugui florir i enfortir-se. Volem concretament afirmar que la família forma part del pla diví respecte de la humanitat i que això té una importància cabdal per entendre la sexualitat humana i el matrimoni».

OBJECTIUS CONCRETS

El pastor Monells, més enllà de proclamar que cal recuperar els valors i el missatge cristià i fer-lo visible a la nostra societat contemporània, es va posar a enumerar un seguit d'objectius concrets per portar a la pràctica les bones paraules. «Hi ha esperança per a la família si els cristians assumim la nostra responsabilitat» va ser la consigna en què emmarcava el seu discurs.

Així doncs, per a Josep Monells caldria: exaltar i procurar exemples de bones famílies normals, felices i cristianes; fer un

(Continua a la pàg. 5)

El pastor Monells, entre el cardenal López Trujillo i Dimitris Tsiamparlis, en el moment de signar la declaració conjunta sobre la família.

ria de personalitats que hi van prendre part és digna de consideració: el cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona; Dimitris Tsiamparlis, vicari episcopal per a l'Estat espanyol del metropolita Jérémie Caligiorgis; Josep Monells, pastor de l'Església evangèlica i director del sud d'Euro-

El cardenal Carles, lluny de parlar en un to triomfalista, va posar sobre la taula un dels temes més urgents que amenacen actualment el futur de la família a Catalunya, que és el de la crisi demogràfica. Per posar-nos en antecedents, el cardenal Carles va fer en primer lloc un repàs per

Fe i compromís social

Vint-i-nou anys de matrimoni i quatre fills en comú és l'esquema familiar de Pere Pérez i de Dèlia Viedma. Procedents tots dos de famílies profundament creients i compromesos des de joves amb l'Església i amb el món obrer, aquesta parella de Granollers recorda el seu projecte en comú com el d'una parella cristiana militant emmarcada pel context social i obrer dels darrers anys del franquisme i per l'esperança oberta pel Concili Vaticà II. Fe i compromís social van, per tant, íntimament units al desvetllament familiar de Dèlia i de Pere.

Quatre fills diuen molt del seu matrimoni. Què són els fills per a ells? Una opció de llibertat, una opció desitjada. La baixa taxa de natalitat és per a Dèlia fruit d'aquesta societat capitalista on l'important és tenir. «Tots volem per als nostres fills que tinguin una carrera, una bona feina i un bon nivell de vida, però el més important és primer que visquin i que siguin persones, que siguin solidaris i que sàpiguen què són l'amor i el compartir.» Tot i que per a Pere no pot expressar-se amb paraules què és tenir un fill, el que més s'hi acosta és afirmar que és una història d'amor que mai no acaba. «Gràcies als fills, nosaltres hem avançat, estem avançant i no deixem d'avançar, de manera que un fill abans de néixer ja t'interpel·la i et convida a posar-te en marxa i a sortir de tu mateix per donar-te als altres.»

BOLONYA: Font de Neptú, al fons el palazzo di Re Enzo.

RUTA RAIMONDIANA

Amb motiu del IV centenari de la canonització de sant Raimon de Penyafort

RUTA ITÀLICA

Del 19 al 26 d'octubre

**Bolonya
Florència
Assís
Roma**

Els viatges de sant Raimon

ASSÍS: vista de la ciutat.

**Oberta la
inscripció**

FLORÈNCIA: vista de la catedral de Santa Maria dei Fiore.

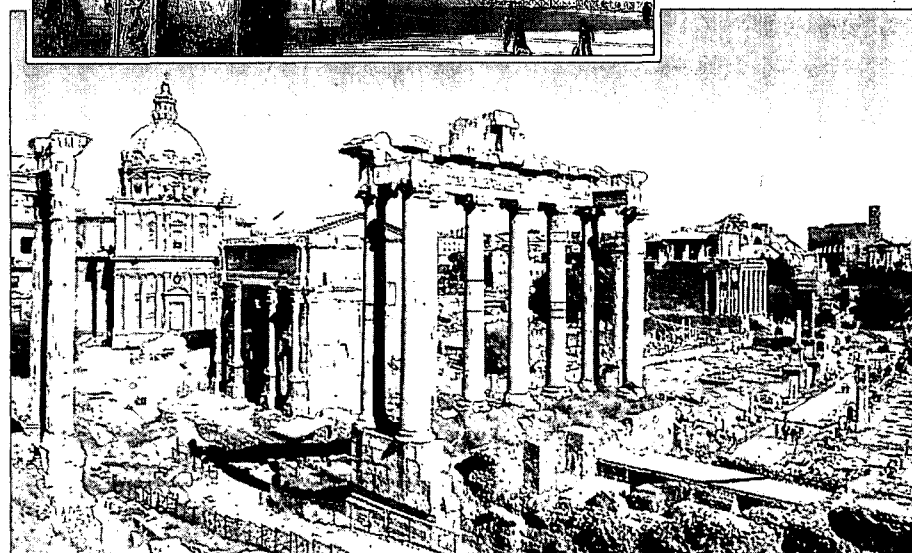

Gregori IX
rep les
Decretals
de sant
Raimon.
Museu
del Vaticà.

Roma: Plaça
Sant Pere.

**Demaneu
informació a:**
**Amics de
Catalunya
Cristiana,**
c/ Puiggari, 5
tel.
934 092 700

Forum romà.

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

G.C. 612

c/ Puiggari, 5, 08014 Barcelona, Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 701

diagnòstic real de la condició de l'home —que és pecador, en rebel·lió contra Déu— com un dels elements causants i desestabilitzadors de la família cristiana; fer una inversió en totes les branques de la família, dedicant-los temps, diners i revalorar els respectius rols de l'home i la dona, del pare i la mare; facilitar la flexibilitat laboral dels pares —home i dona— per compaginar i assumir els rols segons naturalesa per atendre els fills; reflexionar profundament sobre les implicacions que sobre la unitat familiar s'estan produint com a resultat de la globalització; educar sobre la influència dels horaris, la distribució del lleure, la dedicació de temps per als fills, i redescobrir el deure, el goig i el privilegi de cultivar la família, aplicant-hi principis bíblics. El pastor Monells va concloure amb un desig: la societat i els estaments públics hem de renovar els esforços per una vegada més posar la família com a prioritat.

En representació de l'Església ortodoxa, Dimitris Tsiampalis va constatar que la lliure convivència de parelles de joves, parelles de fet, crea problemes de tipus moral, social, legal, psicològic i d'altres. «Creiem», va afirmar el vicari episcopal a l'Estat espanyol del metropolita Jérémie, «que no constitueix un fenomen positiu

per a la societat i que ajuda molt al descens de la natalitat; descens al qual, d'altra banda, contribueix també molt lamentablement l'avortament. A la majoria dels joves, i també dels adults, els manca una imatge clara de com voldrien viure».

PONTIFICI CONSELL PER A LA FAMÍLIA I LA VIDA

Abans de la conferència del president del Pontifici Consell per a la Família i la Vida, va ser el seu secretari, Mons. Francisco Gil Hellín, l'encarregat de posar els assistents al simposi en antecedents sobre l'origen i la funció del pontifici consell que representa. Així, va explicar que fou precisament el dia de l'atemptat a la plaça de Sant Pere (13 de maig del 1981) que el papa Joan Pau II volia anunciar públicament la creació del Pontifici Consell per a la Família i la Vida com a nou dicasteri de la cúria romana. «Està centrat en la persona de Joan Pau II, que amb visió providencial per a aquests anys i aquestes dècades que estem vivint va voler en el cor de la cúria romana un organisme destinat a tenir cura pastoral de la família», va recordar Mons. Gil Hellín.

I un cop aclarida la història i la raó de

«Hi ha esperança per a la família si els cristians assumim la nostra responsabilitat»

ser del Pontifici Consell per a la Família i la Vida, el seu president, el cardenal colombià Alfonso López Trujillo, va pronunciar la conferència *Família i perspectives: els poders públics*. Després d'afirmar que la família no es restringeix només a valors religiosos, sinó que és de fet patrimoni del conjunt de la humanitat, el cardenal Trujillo va precisar que «els joves, malgrat tota mena de dificultats, volen gaudir d'aquest do meravellós d'una família on créixer com a persones i créixer en l'amor i en la nova vida, i no esgotar-se en la soledat sense nord del colapse demogràfic, en la soledat angoixant d'un hivern demogràfic que fa tremolar els pobles de fred». El cardenal Trujillo va subratllar que «si s'auscultés més a fons el que la gent vol, veuríem que coincideix amb el bé de la família, amb la seva protecció», i en aquest sentit va demanar que les lleis acompanyin aquest desig social.

Finalment havia arribat el torn de la representació política i administrativa; això és, el torn de Jordi Pujol, que va conversar

sobre *El lloc de la família a l'administració pública catalana i les seves perspectives de futur*. El president de la Generalitat va esmerçar bona part de la xerrada a parlar de les dificultats dels polítics per compaginar la funció pública amb les conviccions personals, especialment en temes com l'avortament.

«Ara el vent ens va a favor», va afirmar el president de la Generalitat en prendre el pols a l'estat de salut actual de la família. «M'alegro molt de veure com l'Església cada vegada més —comentava Pujol—, amb una força renovada, posa l'accent en la família. I també fora de l'Església, la societat s'adona que la família no és un invent dels que van a missa, sinó que és una necessitat molt profunda que, quan es trenca, el perjudici va molt més enllà del que puguin ser els aspectes religiosos. Té una transcendència social, humana i moral col·lectiva, de tremp i de solidesa d'un país, i de capacitat perquè els homes s'encaminin a una estabilitat necessària per a la seva plenitud». (C.M.)

Mons. González-Agàpito va lliurar còpies de la declaració.

«Declaració conjunta dels cristians sobre el matrimoni i la vida familiar a Catalunya»

Plenament conscients del paper que el cristianisme atribueix a la llar i a la vida familiar, així com dels poderosos i penetrants condicionaments socials que amenacen soscavar la dignitat humana, el matrimoni i la vida familiar a Catalunya, nosaltres, com a representants de les confessions cristianes —catòlica, evangèlica i ortodoxa— de més gran implantació a Catalunya, desitgem que el missatge religiós sobre la família de les nostres respectives creences arribi a la nostra societat; i volem unir-nos amb tots els homes de bona voluntat per crear un clima social més sa, en el qual la vida familiar a Catalunya pugui florir i enfortir-se.

Creiem i estem units en les següents afirmacions, en les quals, històricament, les nostres respectives confessions són unànimes:

- 1.— Déu —creador de l'univers i pare de tota humanitat, revelat en Jesucrist— ens va crear home i dona, i va establir la família com a part del seu pla diví. A causa de la nostra comprensió d'aquest disseny diví, creiem i afirmem units que la nostra sexualitat és un meravellós do que procedeix de Déu, que hem d'acceptar amb agraïment i d'usar amb reverència i goig en el si del matrimoni.
- 2.— La nostra comprensió del pla de Déu per al matrimoni té com a ideal una promesa de fidelitat per a tota la vida en una relació contínua i de

mutu sosteniment i en la qual cada cònjuge ajuda l'altre a desenvolupar-se fins a assolir la seva màxima capacitat d'autorealització humana.

- 3.— Déu és un associat actiu en el sosteniment i enriquiment de la relació matrimonial espòs-esposa.
- 4.— Els fills són un llegat de Déu; i la paternitat/maternitat és una aventura joiosa —encara que àrdua— en la companyonia amb Déu per a la procreació i criança de cada fill. La paternitat/maternitat demana l'ús responsable de tots els talents i capacitats que Déu ens ha donat per dur a terme aquesta gran empresa.
- 5.— La vida familiar és el bressol de la personalitat i del caràcter de l'infant i crea un ambient propici per al desenvolupament dels valors socials de cada successiva generació, així com per a la principal font de les relacions més significatives per a cadascun dels membres adults de la nostra societat. Tots els infants necessiten un pare i una mare fermament units en l'amor per guiar el seu creixement vers la virilitat o la feminitat; i per proporcionar la seguretat emocional que afavoreix el desenvolupament de relacions madures i responsables entre homes i dones.
- 6.— La família és el fonament de la nostra societat. Modela les actituds, les esperances, les ambicions

i els valors de tots els ciutadans. L'infant sol ser el perjudicat quan la vida familiar s'ensorra; i quan això succeeix a escala massiva, la comunitat social roman greument perjudicada.

- 7.— Afirmem el dret inalienable dels pares en l'elecció i exercici de l'educació dels seus fills, tot recordant que els poders públics tenen l'obligació constitucional de garantir als pares cristians que l'ensenyament i la proposta social de diversió i esplai no contradiguin els seus valors ètics i morals.

Per tant, nosaltres —els grups cristians que som la religió majoritària a Catalunya— unim les nostres forces en l'exploració de tots els camins i mitjans disponibles per a perseverar i enfortir la vida familiar a Catalunya, amb el propòsit que totes les persones puguin gaudir de la seva realització en la dignitat, la justícia i la pau i demanem el concurs i el sosteniment de l'administració pública.

Barcelona, 11 de maig del 2001.

Per l'Església catòlica: + Ricard Maria cardenal Carles i Gordó

Per l'Església evangèlica: pastor Josep Monells

Per l'Església ortodoxa: + Jérémie, metropolita de les Gàl·lies, Espanya i Portugal

El cardenal López Trujillo presideix des del 1990 el Pontifici Consell per a la Família

«El futur de la família és el futur de la humanitat»

El cardenal Alfonso López Trujillo (Villahermosa, Colòmbia, 1935) presideix des del 8 de novembre del 1990 el Pontifici Consell per a la Família. L'11 de maig passat va ser a Barcelona amb motiu del II Simposi sobre la Família i la Vida, i va tenir l'oportunitat de passejar per la ciutat comtal la seva més acèrrima defensa de la família com a «estructura vital i necessària per a la

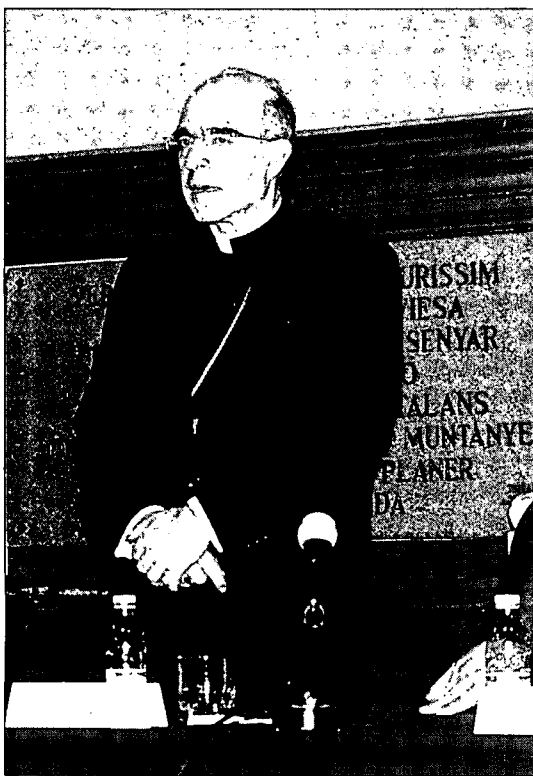
societat». Aquest colombià doctorat en Filosofia per la Pontificia Universitat de Sant Tomàs de Roma, ha estat professor de filosofia, psicologia i patristica al Seminari major de Bogotá i a la Universitat nacional de Colòmbia. Abans del seu nomenament com a president del Pontifici Consell per a la Família, va presidir entre els anys 1987 i 1990 la Conferència Episcopal Colombiana.

—El Pontifici Consell per a la Família, que vostra eminència presideix, ha estat erigit per Joan Pau II. Quin és l'origen d'aquesta institució?

—Pau VI havia creat el 1973 una institució de la Cúria romana (aleshores dependent del Pontifici Consell per als Laics) per estudiar els problemes espirituals, morals i socials de la família en una perspectiva pastoral. Ja quan era sacerdot i bisbe, Joan Pau II havia mostrat una sol·licitud especial per la família i la vida. Després de la seva elecció com a successor de Pere, el Papa va manifestar repetidament la seva determinació, en sintonia perfecta amb la constitució pastoral *Gaudium et spes* del Concili Vaticà II, de situar les qüestions de la família i la vida en el centre mateix de l'impuls de l'evangelització de l'Església. El Sínode general dels Bisbes, el 1980, va demostrar l'encert profund d'aquesta percepció pastoral i la seva sintonia completa amb la sol·licitud dels bisbes d'arreu del món. Fruit d'això és la *Familiaris consortio* (1981) i, en certa forma, la creació del Pontifici Consell per a la Família (el 13 de maig del 1981, el mateix dia de l'atemptat al Sant Pare a la plaça de Sant Pere), la *Carta de drets de la família* (1983), i l'encíclica *Evangelium vitae* (1994), després de la conclusió de l'Any internacional de la Família.

—Quines són les estructures i les tasques que el Papa ha assignat al Pontifici Consell per a la Família?

—El comitè de presidència està format per cardenals, arquebisbes i bisbes, i són membres del Consell un grup de 20-25 matrimonis. En la meua tasca com a president, m'ajuden un secretari, un sotssecretari, a més d'alguns oficials i un cos de prestigiosos experts i consultors d'arreu del món. El Pontifici Consell per a la Família ha de promoure la pastoral familiar i l'apostolat en el camp familiar a tota l'Església, i aplicar fidelment els ensenyaments i orientacions del magisteri perquè les famílies cristianes puguin realitzar la missió a la qual estan cridats. Intenta mantenir l'intercanvi d'informacions i experiències dels bisbes, conferències episcopals i organismes d'arreu del món, per a l'orientació de la pastoral familiar. Difon a tots els nivells la doctrina de l'Església sobre el matrimoni i la família. Promou i coordina iniciatives de cara a la procreació responsable i als estudis teològics, filosòfics i científics sobre la família.

Cardenal Alfonso López Trujillo.

Encoratja i coordina els moviments de la concepció, etc. Són múltiples els camps de presència: tants com la família i la vida.

—Sol al·ludir sovint a la importància de la família per a l'Església i per al món, no es tracta d'un tòpic?

—Ni molt menys. La família és una estructura vital i necessària per a la humanitat. La vida humana es genera espontàniament i es desenvolupa naturalment en el context de relacions interpersonals i d'amor de la família. Per això, quan la família entra en crisi, entra en crisi la societat. Per exemple, bona part dels greus problemes de les societats d'avui tenen la seva arrel en la formació de la persona, d'aquells que són els ciutadans. S'oblida que la família, fundada sobre el matrimoni, és un bé per a la societat. Ciceró, per exemple, a la Roma del segle I abans de Crist (com escriu a *De Officiis* I, 17), té això molt en compte quan diu que tots els éssers vius tendeixen per instint a la procreació, i per això la primera societat és el matrimoni i la següent els fills, és a dir, la casa on les coses són comunes. Aquest és el principi de la ciutat i, per dir-ho d'alguna manera, el graner de l'estat» (*principium urbis et quasi seminarium rei publicae*) i continua: «En aquest propagar-se i pul·lular de la descendència hi ha l'origen dels estats.» Doncs bé, la família és la comunitat educadora primordial. I tant és així que molt difícilment l'absència de l'entorn familiar pot ser pal·liada, quan falta per altres

estructures educatives. Per voluntat expressa del Sant Pare, el recent Jubileu de les Famílies del 2000 va tenir com a objecte de pregària i reflexió precisament el dels fills, a la llum de l'encarnació de Jesucrist, fill de Déu, el bimilenari del qual vam celebrar l'any passat. A l'alba d'aquest tercer mil·lenni les famílies, juntament amb el Papa, van reflexionar sobre la missió dels pares vers els seus fills. Es tracta d'un esdeveniment històric ben significatiu. Per això la nostra tasca mira molt les relacions i diàleg amb polítics i legisladors.

—La caiguda de la natalitat a molts països occidentals té entre els seus motius el canvi de valors experimentat per les famílies?

—Efectivament, i aquest fet no pot ser oblidat a l'hora de plantejar la nova evangelització. El fill no són un mer «complement» de la vida de la parella: són el signe i fruit de l'amor conjugal. Quan la vida matrimonial es troba tancada a la vida, s'empobreix molt, es degrada. Convergeixen molts aspectes, i no en l'últim cas, les complicacions de la societat i la cultura dominant, com el problema del treball obligat de la dona, fora de la llar, la manca de temps per

precedents i greus problemes socials (laborals, assistencials, d'immigració, etc.), provocats per això mateix. Potser encara no s'ha apreciat totalment el valor profètic de la veu de l'Església en favor de la família i la vida al llarg del segle que acaba de passar. Cal saber llegir i escoltar en clau d'amor, respecte, defensa de la dignitat, el que alguns s'obstinen a interpretar com a rigorisme i intolerància.

—Quin és el futur de la família?

—El futur de la família és el futur de la humanitat. Els motius profunds del canvi de valors als quals assistim són certament complexos. Avui dia han irromput molts problemes que representen una novetat i un repte per a les famílies cristianes. Són problemes tals com l'anomenada pels experts «absència» educativa, l'excessiva prevenció (quan no vertadera i pròpia por) a l'hora d'acollir la vida, o el problema de l'assimilació de les unions de fet al matrimoni (sobre aquest important tema el Pontifici Consell per a la Família va publicar l'any passat el document *Família, matrimoni i unions de fet*). Per exemple, un greu indicador de la crisi de valors de la família i la vida en les societats occidentals és la persistència de delictes de violència contra els nens i els atemptats a la seva dignitat. La defensa i promoció dels drets dels nens és avui, més que mai, necessària. D'aquí a pocs mesos a Yokohama (Japó) l'Organització de les Nacions Unides ha organitzat una trobada important en aquest sentit. La Santa Seu participarà i el Pontifici Consell per a la Família cerca oferir la seva aportació peculiar.

—La problemàtica de la família sembla interessar molt l'Església.

—L'interès mai no seria del tot ampli i necessari com la causa mereix. Es tracta de reptes actuals molt greus als quals l'Església cal que doni una resposta autènticament evangelitzadora. Per això, com assenyala la *Familiaris consortio*, el testimoni de les famílies cristianes en el món és fonamental. L'esforç evangelitzador de les famílies ha d'incrementar-se: les famílies no són només objecte de l'apostolat, sinó també el seu ferment més important. L'exemple de vida, el testimoni de famílies cristianes felices, fecundes i unides representa un verdader toc d'alerta enmig d'un món desconcertat. Per això és completament necessari que les estructures pastorals a tots els nivells, començant per les parròquies, comprenguin la summa gravetat del que es troba en joc, i ajudin les famílies cristianes a ser ferment enmig del món, per exemple, amb una més bona preparació de les parelles al matrimoni, o en una més gran insistència a l'hora d'assenyalar la responsabilitat dels pares pel que fa a l'educació dels seus fills en la transmissió de la fe i dels valors morals. En això les estructures pastorals, parroquials, diocesanes i la Conferència Episcopal poden fer molt. De tot això dependrà la projecció de la família cristiana, testimoni viu de fe, esperança i caritat enmig del món.

«Els fills no són un simple "complement" de la vida de la parella: són el signe i fruit de l'amor conjugal»

Reportatge: Carme Munté

CONSISTORI
EXTRAORDINARI

església en el món

Joan Pau II: «És l'hora exigent del testimoni»

ROMA.— Amb una eucaristia presidida pel Papa va concloure el consistori del col·legi de cardenals, celebrat fa poc al Vaticà. El Papa va destacar els grans reptes de l'Església a principis del tercer mil·lenni, tot convidant els fidels a un renovat compromís amb la santedat personal i l'evangelització.

«És l'hora exigent del testimoni, perquè en el nom de Crist siguin predicades a tothom la conversió i el perdó dels pecats», va assenyalar el Papa. Per al Pontífex, el consistori ha estat un moment

de comunió, en què s'ha experimentat «una mica d'aquella joia que va inundar l'ànima dels apòstols després que el Ressuscitat Renascut, tot beneint-los, va separar-se'n per pujar al cel». El Bisbe de

Roma va destacar que únicament el testimoniatge de cristians realment compromesos que viuen radicalment l'Evangeli pot fer possible que el missatge de Crist penetri a la societat.

En acabar, Joan Pau II va recordar que els compromisos confiats a tota l'Església en la seva carta apostòlica *Novo millennio ineunte*, així com els problemes sobre els quals el consistori ha meditat, «no els afrontarem amb forces únicament huma-

nes, sinó amb el poder que ve "de dalt". Aquesta és la certesa que troba aliment continu en la contemplació de Crist pujat al cel».

Els cardenals que van participar en el consistori van publicar un missatge final on destaquen la urgència de «remar mar endins i de fer front als greus i nous reptes que l'Església troba en l'actualitat». Els purpurats van agrair el Papa per haver-los convocat a reflexionar sobre el futur de l'Església i van constatar que l'herència del Jubileu és «renovar, amb íntima convicció i amb confiança creixent, la nostra confessió de fe en Jesucrist». D'altra banda, van fer una crida, juntament amb el Pontífex, a tots els cristians per intensificar la seva pregària per la pau a Terra Santa. (N.E.)

Remar mar endins

«Les perspectives de l'Església i de la seva missió en el món» va ser l'objectiu principal del consistori extraordinari que va aplegar del 21 al 24 de maig al Vaticà 155 cardenals. El Papa va convocar els 183 cardenals existents, però 28 d'ells no van poder assistir-hi per motius de salut, atesa la seva edat avançada. Aquest consistori extraordinari, el sisè que Joan Pau II convoca, constitueix una invitació a l'Església perquè remi mar endins i porti l'Evangeli a tots els pobles i a totes les cultures.

Segons el dret canònic, és competència del col·legi cardenalici l'elecció del Romà Pontífex. Com a cardenals, l'assisteixen tant col·legialment, quan són convocats per tractar plegats qüestions de més importància en els consistoris, com personalment, mitjançant els oficis diferents que exerceixen, tot ajudant el Papa sobretot en el seu govern quotidià de l'Església universal. Hi ha consistoris ordinaris i extraordinaris. En l'ordinari es convoca almenys tots els cardenals presents a Roma per consultar-los algunes qüestions greus però més habituals o per realitzar certs actes de màxima solemnitat, i en aquests casos pot ser públic. En l'extraordinari, que se celebra quan ho aconsellen necessitats especials de l'Església o la gravetat dels temes que s'han de tractar, es convoca tots els cardenals. Aquest ha estat el cas.

Com passa en farmàcia, la publicitat dels efectes secundaris d'un fàrmac pot fer ombra a les seves propietats. Llençar l'Església vers el tercer mil·lenni era l'objectiu de la reflexió d'aquest consistori, que se

situa plenament en la mentalitat del Papa actual. No obstant això, un dels seus efectes secundaris es trobava en considerar aquesta trobada com un «preconclàve». Presumiblement, tots els protagonistes que es trobaran en el conclave per a l'elecció del successor de Joan Pau II van coincidir a la sala. Les seves intervencions podien tenir dues lectures: la que es circumscriu al contingut mateix de l'aportació i la que es projecta en un moviment de peces de cara al futur conclave. Cal reconèixer que els efectes secundaris han estat destacats per la premsa, i en l'entramat periodístic és normal que sigui així, però els debats han aconseguit focalitzar la reflexió sobre el motiu vertader del consistori. Hi ha qüestions i reptes massa vius i actuals en l'Església com per anticipar en aquest moment un joc de noms. Per a un creient, les dinàmiques socials o les pressions de grups no constitueixen el factor decisiu, que correspon a l'Esperit Sant. No les anul·la, però sí que les transcendeix.

Les breus i nombroses intervencions dels cardenals es poden aplegar en grups temàtics com la centralitat de Crist com a proposta en una societat multicultural i multireligiosa, el desenvolupament de possibilitats encara latents en les orientacions del Concili Vaticà II, la comunió en el si de l'Església, l'ecumenisme, la globalització de la solidaritat, els mitjans de comunicació amb l'aparició de nous llenguatges... Es va recuperar un somni del Papa, que no es va poder realitzar l'any jubilar: una trobada «pancristiana», que aplegués els deixebles de Crist de

totes les Esglésies i confessions. Es van formular iniciatives concretes, orientades a l'evangelització en un món globalitzat, com la celebració de la trobada pancristiana que podria tenir lloc a la Gran Bretanya, segons l'oferiment de Cormac Murphy O'Connor, arquebisbe de Westminster; la redacció d'un diccionari de mots relatius a la «nova» sexualitat i als temes relacionats amb la família, com va proposar Alfonso López Trujillo, president del Consell Pontifici per a la Família; la convocatòria d'un sínodo sobre la Paraula de Déu, a proposta de Carlo Maria Martini, arquebisbe de Milà. Unes altres propostes van referir-se a la importància de les noves tecnologies i mitjans de comunicació per a l'Església.

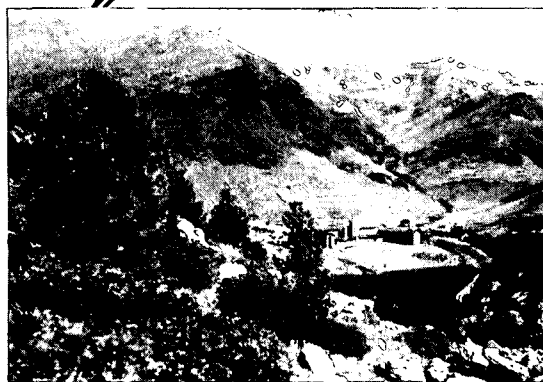
El consistori extraordinari és un instrument interessant, però té els seus riscos. José da Cruz Policarpo, patriarca de Lisboa, va reconèixer en una entrevista que «el punt feble d'aquestes trobades és la falta de programació; els temes són massa oberts, hi ha el perill de la fragmentació del debat, cadascú pot parlar només per ell mateix». Un sínodo permanent al voltant del Papa pot ser una solució, però caldria aprofundir en aquest punt perquè els reptes són tan importants que calen grans dosis de reflexió. Aquest debat obligat no hauria de silenciar que la prioritat és i serà tenir en el nostre món testimonis vius de Jesucrist ressuscitat.

Lluís Serra i Llansana
(lluis.serra@fms.it)

SIGNES D'AVUI

VALL DE NÚRIA

Tot un món per a tothom

El Santuari de Núria, lloc multiseccular de culte i romiatge a la Mare de Déu. Aquest any és la commemoració dels 1.300 anys de l'estada de Sant Gil, segons la tradició a Núria, per aquest motiu, l'estació de muntanya de Vall de Núria, convida (fins l'1/09/01) a totes les persones que es diguin Gil o Núria a pujar de franc una vegada en el tren cremallera.

El Santuari, juntament amb Vall de Núria, vol facilitar-vos el pelegrinatge i l'estada en aquest lloc sant i oferir-vos acollida i atenció deguda: rebre-us, mostrar-vos el Santuari i la capella de la Reserva, celebració de la missa (amb text de presentació del grup), Via Crucis comentat, xerrada catequètica o espiritual, passeig al voltant del llac, pregària de comiat, etc. El silenci i la magnificència de la natura propicia el recolliment i la meditació.

Mn. Rafael Orri
Capellà Custodi

972 73 20 20

www.valldenuria.com

Entrevista a Gabriele Amorth, exorcista de la diòcesi de Roma

«La secta Moon ha encalçat despietadament Mons. Milingo»

L'arquebisbe africà Emmanuel Milingo, que es va casar el 27 de maig a Nova York en una cerimònia organitzada per la secta Moon, és víctima de l'«encalç despietat» d'una família d'aquest grup que viu a Roma i que ara s'ha esfumat als Estats Units. Ho afirma el P. Gabriele Amorth, exorcista de la diòcesi de Roma. Segons ell, Milingo ha perdut les seves capacitats mentals per prendre cap decisió per voluntat pròpia.

—Com ha pogut transformar-se així Mons. Milingo?

—Reconstruint els darrers anys de la seva vida, ens hem adonat que els de la secta Moon l'han encalçat despietadament. Hem identificat fins i tot les persones que l'han captat: li han fet un rentat de cervell. Es tracta en particular d'una família d'italians, que amb ell ha desaparegut als Estats Units. Des de fa molt temps, molts han mirat d'atreure'l amb premeditació i anant amb molt de compte. I ell s'ha deixat atrapar.

—És difícil pensar en un arquebisbe sotmès d'aquesta manera.

—El van agafar en un moment de desànim i depressió. Potser se sentia abatut per les estirades d'orelles rebudes per la Santa Mare Església. Havia quedat afeblit pels atacs rebuts. No es va adonar que era una presa per la qual treballaven des de feia molt temps i, a poc a poc, han aconseguit que cedís. Ara, des del meu punt de vista Milingo no es podrà recuperar. En part, perquè ja no és possible acostar-s'hi.

—Tan forta és la capacitat de submissió que exerceixen els seguidors de Moon?

—Els que s'adhereixen a aquesta secta tenen un mètode letal per «despersonalitzar» les persones. Jo mateix m'he hagut de

El P. Amorth.

veure amb pares de família desesperats perquè havien perdut un dels seus fills, es va esfumar i va acabar als Estats Units, amb aquesta secta. He conegut casos de dones o marits que han estat captats per la secta i que han abandonat cònjuge i fills. Hi ha psiquiatres especialitzats en la seva recuperació.

—Com els recuperen?

—Als Estats Units els anomenen «desprogramadors», ja que alliberen les persones captades o sotmeses. N'hi ha que s'han especialitzat a guarir els captats per aquesta secta. De vegades, la mateixa policia els treu de les cases de Moon. Un cop «desprogramats» poden tornar a viure.

—Com va reaccionar en saber la notícia?

—Amb absoluta sorpresa en veure precisament que ell, arquebisbe, curandero i exorcista, hagi pogut caure en una trampa d'aquest estil. Una cosa així només es pot explicar com un rentat total de cervell. Conec Milingo des de fa molts anys. Era un curandero vàlid i sobretot un predicador òptim, alliberava dels dimonis. Ens preniem amablement el pèl. Com que sóc calb, em deia: «Pare Amorth, en lloc de cabell vostè hi té un dimoni.» Jo li responia: «Vostè està negre de ràbia contra el dimoni.» (Zenit)

El casament de Mons. Milingo ha causat una gran sorpresa.

Mons. Milingo deixa de ser bisbe catòlic

La Santa Seu va reaccionar amb una sorpresa total a la notícia del matrimoni de l'arquebisbe Emmanuel Milingo, de Zàmbia. Mons. Milingo, que farà 71 anys el 13 de juny, es va casar amb una coreana de 43 anys assignada pel fundador de la secta Moon. La Santa Seu ha emès un comunicat oficial en què fa públic el seu pesar i anuncia que el prelat deixa de ser considerat bisbe de l'Església catòlica: «Amb la participació en el ritu públic de matrimoni en la secta Moon, s'ha posat de fet fora de l'Església catòlica i ha causat una greu ferida a la comunió que els bisbes en primer lloc han de manifestar a l'Església. (...) Per això, no podrà ser considerat bisbe de l'Església catòlica i els fidels són convidats a treure les conseqüències pertinents del seu comportament i de les seves accions.»

Mons. Milingo va ser nomenat arquebisbe de Lusaka (Zàmbia) amb 39 anys. El 1983 va ser convocat a Roma perquè respongués de les acusacions d'ús inadequat dels poders d'exorcisme. Joan Pau II va decidir traslladar-lo al Vaticà en un lloc aliè a qualsevol conflicte com a enviat del Consell Pontifici per als Emigrants. Emmanuel Milingo es va dedicar a organitzar exorcismes i actes de curació arreu d'Itàlia. El cardenal arquebisbe de Milà, Carlo Maria Martini, i el de Roma, Camillo Ruini, li van prohibir que fes servir les seves esglésies diocesanes per a aquestes celebracions. El bisbe africà va decidir organitzar-les en salons d'hotels. El 1999 li va ser retirat l'encàrrec com a enviat del Pontifici Consell. Per respecte a la seva persona, la Santa Seu li va mantenir el sou, així com la casa i el passaport vaticà. Des de feia anys Milingo havia entrat en l'òrbita de la secta Moon, que l'ha mantingut segregat i inaccessible.

ESPANYA

Dia de l'Acció Catòlica i l'Apostolat Seglar

MADRID.— El 3 de juny passat, solemnitat de Pentecosta, l'Església va celebrar el Dia de l'Acció Catòlica i de l'Apostolat Seglar. Per a aquest dia la Comissió Episcopal d'Apostolat Seglar (CEAS) va fer públic un missatge en què agraija i valorava la missió dels laics i les seves associacions. Els bisbes de la CEAS recordaven que el Concili Vaticà II va parlar de la vocació universal. Per això, proposaven l'exigència de la santedat: «El do de la santedat que ens confereix en el Baptisme és una exigència i un compromís de santedat.» Per als prelat, «és una contradicció conformar-se amb una vida mediocre, viscuda segons una ètica minimalista i una religiositat superficial. (...) Els camins de la santedat estan en l'Església oberts a tots els batejats i cada cristià els fa seus, si vol viure la plenitud de la vida cristiana i la

perfecció en l'amor». La CEAS convidava les parròquies i els moviments apostòlics a proposar la santedat com una «prioritat pastoral» i els instava a animar la «pedagogia de la santedat, procurant que totes les comunitats siguin escoles autèntiques de pregària». Una pregària que els porti a l'«encontre amb Crist, no únicament en la petició, sinó en l'acció de gràcies, lloança, adoració, contemplació, escolta i vivesa d'afecte».

Els bisbes també subratllaven que l'apostolat associat és un signe de comunió i de la unitat de l'Església i recomanaven als seglars «exercir el seu apostolat segons condició i aptitud, en els diversos camps i moviments de l'apostolat seglar». Finalment, assenyalaven que les comunitats i els cristians «que vulguin transparentar en la seva vida el misteri de Crist han de ser testimonis de l'amor». (SIC)

Noces d'or sacerdotals de Mons. Montero

BADAJOS.— L'arquebisbe de Mèrida-Badajoz, Mons. Antonio Montero, acaba de celebrar les noces d'or sacerdotals. Va néixer a Churriana de la Vega (Granada) el 28 d'agost del 1928. Va rebre l'ordenació sacerdotal el 19 de maig del 1951. És llicenciat en Teologia i doctorat en Història de l'Església. La pràctica totalitat dels seus primers anys sacerdotals els va passar a Madrid, en activitats docents i periodístiques. El 17 de maig del 1969 va ser consagrat bisbe i destinat com a auxiliar de l'arquebisbe de Sevilla. El 1980 va ser nomenat bisbe de Badajoz. El 1994 la diòcesi va ser convertida en arxidiòcesi metropolitana sota el nom de Mèrida-Badajoz. Des d'aleshores Mons. Montero és el primer arquebisbe de l'esmentada arxidiòcesi. Escriptor, articulista, confe-

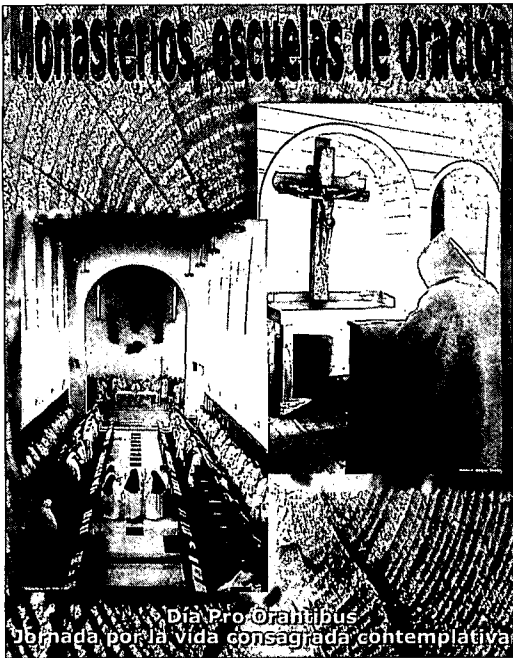
renciant, Mons. Montero ha destacat per les seves aportacions i serveis en la pastoral de les comunicacions socials.

Coincidint amb el 50è aniversari de la seva ordenació sacerdotal, Mons. Montero ha adreçat un escrit als primers confirmants del segle XXI. Es tracta d'una carta de 27 pàgines escrites en un estil jove, directe i amb un llenguatge senzill i accessible. Té tres parts: un jove d'ahir, Jesús i els joves, i els joves d'un nou segle. Al final de la carta l'arquebisbe proposa als joves que «sentin en el seu esperit un pessigolleig, inquietud, dubte o projecte, sobre la seva possible vocació al sacerdoci o a la vida religiosa» que l'escriguin, ja que «em comprometo a atendre't en persona o a través d'un capellà de confiança, per orientar-te en el teu camí de fe». (SIC)

Espanya

«Els monestirs, escoles de pregària», lema de la Jornada Pro Orantibus

MADRID.— En la solemnitat de la Santíssima Trinitat, l'Església a l'Estat espanyol celebra la Jornada Pro Orantibus, una ocasió de donar gràcies a Déu pel do de la vida monàstica com una forma específica de consagració i de testimoni amb el silenci i la soledat.

Cartell de la Jornada Pro Orantibus.

La Comissió de Bisbes i Superiors Majors de la Conferència Episcopal Espanyola ha donat a conèixer el missatge amb motiu d'aquesta jornada, que se celebra sota el lema «Els monestirs, escoles de pregària». En el missatge s'assenyala que entre els serveis que la vida contemplativa ofereix resalta «l'intent de mantenir viu l'exercici de la pregària en les seves diferents formes, tant en la forma comunitària com en la forma personal». La Comissió recorda que els darrers Papes i el Concili Vaticà II encoratgen els monjos i monges de vida contemplativa que obrin les portes de les seves hostatgeries per acollir homes i dones necessitats de soledat, pau i contacte amb Déu.

«Els monestirs tracten de donar resposta a una autèntica necessitat

d'aquests temps en els quals els homes i les dones estan carregats de benestar i consumisme i busquen, de vegades sense saber-ho, alguna cosa que ompli el seu cor famolenc i assecat de transcendència, silenci, pau i felicitat. I això tan sols Jesús ho pot donar. I el mitjà és el diàleg amorós i amistós amb Ell en el fons d'un cor purificat i pacificat (NMI, 33)», subratlla el missatge. I afegeix: «És una crida perquè les diferents vocacions i carismes de l'Església sapiguem estar units en una autèntica espiritualitat de comunió, que

vol dir, abans que res, una mirada del cor envers el misteri de la Trinitat que habita en nosaltres, i la llum de la qual ha de ser reconeguda també en el rostre dels germans que són al nostre costat (NMI, 43).»

La Jornada Pro Orantibus té tres objectius: pregar pels religiosos i religioses de vida contemplativa; catequesi per donar a conèixer la vocació específicament contemplativa i iniciatives pastorals per promoure la vida de pregària i la dimensió contemplativa a les Esglésies particulars. (C.C.)

Compromís amb el manteniment de l'Església

MADRID.— Davant de la campanya de la declaració de la renda, la Conferència Episcopal Espanyola ha tornat a recordar als fidels la necessitat de mantenir l'Església econòmicament. El lema triat per enguany és «XXI segles fent el bé» i recorda que l'Església fa més de vint segles que treballa a favor de la persona, i té cura dels valors religiosos i humans que redonden en bé de tothom. Perquè l'Església pugui continuar transmetent aquests valors necessita la col·laboració de tots els catòlics. Per això, fa una crida a posar la X a la casella de l'Església catòlica en la declaració de la renda, ja que una part important del seu finançament es du a terme per aquest mètode. La Conferència

Episcopal recorda que «milers de persones (sacerdots, religiosos i religioses, i seglars) dediquen la seva vida a transmetre, viure i tenir cura d'aquests valors i necessiten que entre tots els mantinguem. No els regalem res, sinó que els compensem per la seva feina i dedicació».

Posar la X a la casella de l'Església catòlica suposa destinar un 0,5% dels impostos a prestar atenció espiritual i humana; a mantenir unes 25.000 parròquies, llocs de culte i nombrosos serveis socials; a la retribució de més de 23.000 sacerdots; a la col·laboració en l'evangelització i en el desenvolupament dels pobles del Tercer Món, i a la cura dels més pobres i desafavorits de la societat. (C.C.)

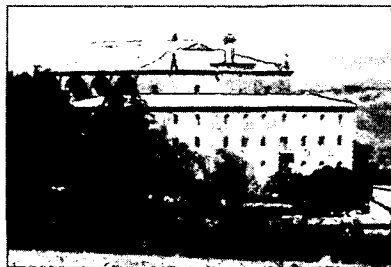
Els dominics reclamen la fi de l'embargament a l'Iraq

MADRID.— Almenys en dues ocasions la Comissió Internacional de Justícia i Pau dels religiosos dominics, amb el suport de més de 70 congregacions religioses, ha intervingut davant la Comissió de Drets Humans de l'ONU per exigir l'aixecament de les sancions i l'embargament contra l'Iraq, que afecta especialment els infants. Segons els dominics, tota una generació d'infants, nascuts després de la Guerra del Golf, ha estat privada del dret a una nutrició suficient i equilibrada que permeti un desenvolupament normal de les seves capacitats. Més de 500.000 infants menors de cinc anys han mort entre el 1991

i el 1995, i encara avui uns 5.000 moren cada mes a l'Iraq. Després de deu anys de sancions el nivell de vida de la població i la infraestructura del país estan tan degradades que es necessiten decennis per refer-se, denuncien els dominics, per als quals l'embargament ha obstaculitzat la renovació del material didàctic, l'accés a l'educació, la cultura, les ciències i les noves tecnologies. Per la seva durada, les sancions han deixat de ser econòmiques i se situen en el pla humanitari. En copejar els infants durant deu anys consecutius, les sancions posen greument en perill el porvenir mateix d'un poble. (IVICON)

CASA D'ESPIRITUALITAT

Vista general del monestir

Detall claustre del monestir

Enguany el Santuari del Miracle celebra el CENTENARI DEL MONESTIR (1901-2001). Són 100 anys al servei de l'Església a Catalunya. També celebrem els 20 anys (1981-2001) de la Casa d'Espiritualitat. Més de 30.000 persones han participat en les seves activitats.

Aprofiti l'estiu...

AL JULIOL

del 16 al 22

■ PER A TOTHOM. EXERCICIS ESPIRITUALS.

Director: P. Cebrià M. Pifarré, monjo.

del 20 al 22

■ PER A TOTHOM. RECÉS, CAP DE SETMANA.

Director: P. Cebrià M. Pifarré, monjo.

A L'AGOST

de l'1 (matí) al 6

■ PER A TOTHOM. EXERCICIS ESPIRITUALS.

Director: G. Antoni Pou, monjo.

L'estiu és un temps ideal per dedicar uns dies a pensar i meditar sobre nosaltres mateixos i sobre Déu que ens estima, en un ambient de silenci, reflexió i pregària. Vingui a la Casa d'Espiritualitat, en plena naturalesa, amb unes instal·lacions 42 habitacions renovades, amb bany- i uns serveis adients que permeten una estada senzilla i agradable. Serà una experiència enriquidora.

PER A INFORMACIÓ, INSCRIPCIONS I RESERVES:

CASA D'ESPIRITUALITAT

Tel: 973 48 00 45

Fax: 973 48 02 43

25287 EL MIRACLE (El Solsonès)

Parròquia Sant Francesc d'Assís Abidjan (Cosa d'Ivori)

Apreciats amics,

Us escric en nom dels quatre catalans que residim a Abidjan, a la comunitat salesiana de Kumassi: Lluís, Josep, Guillem i Enric. Fa temps que rebem la vostra revista, que ens manté units a la terra i per a nosaltres és un record de moltes coses que són molt endins i que en certs moments surten amb força. No us podeu imaginar quin bot vaig fer l'altre dia quan vaig veure les pàgines centrals dedicades a Núria. Per a un de Ribes de Freser, veure aquestes fotos quan estàvem a 32 graus va ser com un alè fresc venint de casa mateix.

A Abidjan som en una parròquia situada en una barriada d'uns 600.000 habitants. La majoria és gent emigrant, estrangers que vénen a la gran ciutat cercant feina i diners, i que sovint no troben ni una cosa ni l'altre. No crec que hi hagi gaires països on la meitat de la població sigui estrangera, com és el nostre cas. En ser gent emigrant de tot arreu, són pobres de veritat, malviuen en aquesta gran ciutat, estalvien el que poden per enviar-ho als seus països i estalviar una mica. La majoria tenen contractes laborals molt precaris, que es renoven per dies o per setmanes. Això quan troben feina. Hi ha una forta taxa d'analfabetisme i manquen infraestructures: sanitat, col·legis, aigua, electricitat, recollida d'escombraries...

A la parròquia som una comunitat de 3.000 batejats i un bon nombre de simpatitzants, que són els que s'acosten a l'església. Sovint vénen a missa i a la pregària, però no han fet mai la catequesi ni es plantegen batejar-se. Gràcies a Déu, es pot treballar perquè hi ha molts laics compromesos. És una característica d'aquestes esglésies. Sovint la fe es manté per ells mateixos, que han pres seriosament la seva responsabilitat a fons i l'han mantinguda allà on no hi havia ni possibilitat de capella. Tenim 90 catequistes, 600 catecúmens adults, 200 joves i 300 infants. Els adults fins a la confirmació fan

quatre anys de catequesi, i els joves i els infants, cinc. Tenen una hora i mitja de catequesi cada setmana. Hi ha gent del Senegal, Guinea Conakry, Bissau, Mali, Burkina, Togo, Benín, el Txad i d'altres països africans. A la parròquia es parlen unes 50 llengües vernacles i la catequesi la fem en deu llengües.

Per formar tots els catequistes i responsables s'ha muntat una petita escola d'animadors amb una assistència considerable. La parròquia té set barris i els cristians es troben en comunitats de base per veure els problemes de cada barri a la llum de la Paraula. Aquí segueixen els malalts i els casos de greu necessitat, que intentaran resoldre a través de Càritas. Cada comunitat de base té el seu representant a Càritas. Són comunitats joves i vives. Tenim molts problemes semblants als que teniu als països rics, sobretot per fer que la fe arribi al cor i sigui una opció personal viscuda en Església i no una cosa afegida a la tradició que porten. No és gens fàcil. Tenim el desafiament de les sectes (a Abidjan se'n calculen unes cinc mil), que continuen multiplicant-se. Una altra cosa que impacta és la quantitat de mesquites i minarets que es veuen, i que creixen i creixen amb un pla estudiat. La influència de l'islam és molt gran al nostre territori parroquial.

Fem alfabetització d'adults amb joves estudiants: amb la petita ajuda que reben els professors es poden pagar certes despeses dels seus estudis; campanyes de vacunació, promoció de la dona, conferències, corals i grups que canten segons els seus costums, dipòsits d'estalvis, minicrèdits, miniprojectes de treball; alguna cooperativa ja creada que s'ha de seguir durant un temps... Gràcies a Mans Unides hem pogut fer un petit edifici no només per a la promoció humana i n'estem molt contents. També hi ha un centre de joves, per completar la seva formació en el temps lliure i per al lleure que funciona amb molta empena, i la llar dels nens del carrer, però de cada activitat se'n pot fer un altre discurs.

A la vostra disposició, units en la fe malgrat la llunyania,

Enric Franco

The Franciscans Dowa (Malawi)

Apreciats amics,

Només tenim quatre mesos de pluja: de desembre a finals de març i primers d'abril. Hi ha vuit mesos sense ni una gota d'aigua. Però Malawi té prou aigua perquè les reserves subterrànies que s'acumulen durant l'estació de pluja són gegantines. Fonts i rierols proporcionen l'aigua necessària. Però a l'estació seca no es pot cultivar res excepte a les valls on hi ha aigua i bona saó. Cap al novembre la gent prepara els camps per quan arribi la pluja. La collita de tot l'any, especialment de blat de moro, mongetes, moniatos i cacauets, depèn de la curta estació de pluja. Normalment les collites són força bones, per poder... sobreviure.

Els mesos de pluja tenen un encant particular. Tot és verd i l'ambient és net. Els matins normalment són esplendorosos amb un sol radiant. La gent va al camp o al mercat. Si algun dia excepcionalment plou al matí, no els fa res caminar o treballar sota la pluja. Sol ploure a la tarda o a la nit. Sovint la pluja és un xim-xim suau i regular que pot durar moltes hores. Però a vegades, tot d'un plegat, arriba un aiguat i en vint minuts o mitja hora tot el país s'omple de torrents que inunden els camins. Algun cop no podem arribar a les esglésies de la missió ni a peu ni en cotxe. Pot arribar a ser molt perillós si l'aigua és torrencial. Els qui gosen passar poden ser «escombrats» per l'aigua: persones, animals, carros, cotxes. Algun cop hem de lamentar víctimes. A la nostra missió, en una estació de pluges vam tenir dos accidents: un home i el seu fill anaven al mercat amb el seu carro per vendre els productes de l'hort. De sobte va començar a ploure a bots i barrals. Quan van voler passar una torrentera que travessava el camí, el corrent se'ls va endur i van morir; una dona amb un infant a l'esquena, amb la seva filleta de vuit anys, van viure una experiència semblant. Només la nena va sobreviure a la ràbia de l'aigua. Aquest és el cantó tràgic de l'estació de pluja. Però la vida continua a Malawi, anomenat «El-cor-calentó-d'Àfrica».

Una abraçada en Crist,

Fray Josep M. Massana

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 28.200 ptes.** ☐

Àsia i Oceania: 39.100 ptes. ☐

Missioner ☐ **Missionera** ☐

(Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐

Domiciliació bancària ☐

Titular Data

Entitat

Oficina

DC

Compte

Envieu aquesta butlleta a: **CATALUNYA CRISTIANA**

C/Puiggarí, 5 • 08014 Barcelona • Tel.: 934 905 988 • Fax: 934 902 035

Carta Dominical

Déu no és un Déu solitari**Ricard M. Carles**

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

En la confessió de Déu u i tri tenim el punt focal de la fe cristiana. El cristianisme es col·loca al costat de les religions monoteistes; segueix la tradició de l'Antic Testament i es considera legítim hereu de la religió d'Israel, en la qual la unitat i unitat de Déu és la veritat fonamental. Després del cristianisme ha vingut l'islam, que ha mantingut el monoteisme de la tradició veterotestamentària, rebutjant com una desviació la Trinitat cristiana.

Tanmateix, perquè el monoteisme cristià, que hem d'afirmar amb totes les forces, és el del Déu tri no es pot identificar sense més amb el monoteisme del judaisme

o de l'islam. La unitat última de Déu, la major que puguem pensar, és en si mateixa plural (Ladaria).

Tota la teologia trinitària pot ser entesa com un comentari a la frase de l'apòstol Joan: «Déu és amor.» El Déu d'Aristòtil és el motor, el fi de totes les coses, aquell que les atreu, l'estimat, però no l'amant. Omnipotent, no pot estimar, perquè estimar és tendència a posseir. Però el Déu revelat en Crist ens ofereix la dimensió de l'amor com a donació de si mateix. El do d'ell mateix a nosaltres ens evidencia la condició d'indivisible del Déu amor.

El misteri de la Santíssima Trinitat —la festa de la qual celebrem avui— és el misteri central de la fe i de la vida cristiana. I ens diu el Catecisme de l'Església catòlica que «la història de la salvació és la mateixa història del camí i de la manera amb què el Déu u i veritable, Pare, Fill i Esperit Sant, es revela als homes, apartats d'ell pel pecat, i els reconcilia i els uneix a ell».

Déu no és un Déu solitari. I no solament perquè ha creat el cosmos, sinó perquè el Déu de la Bíblia i de l'Evangeli és un Déu viu: però, es pot viure en una solitud absoluta? La vida, no és inseparable del moviment i de l'intercanvi? Com un Déu absolutament solitari podria ser definit per l'amor? No podria sinó estimar-se a si mateix en un amor que, als nostres ulls,

prendria inevitablement una dimensió narcisista, diu Sesboué.

Si Déu és vida i és Amor, cal que hi hagi en ell mateix les possibilitats de la vida i de l'amor. Cal que visqui d'un intercanvi etern. Cal que sigui comunitat i fins i tot família. Entre les persones divines es dona aquesta relació de l'una a l'altra. Pare, Fill i Esperit són en tot semblants segons l'ésser, a causa de fet de la seva comuna pertinença a l'única naturalesa divina. Però alhora són radicalment diferents per raó de les seves relacions d'origen. Déu viu en si mateix —afegeix Sesboué— l'experiència de la diferència i és per això pel que és capaç d'estimar altres persones, encara més diferents.

A propòsit de la nostra futura participació en la vida eterna, amb la comunió en l'Esperit del Pare i del Fill, diu bellament Gerhard Ludwig Müller, al final del capítol dedicat a aquest tema: «Amb la mirada posada en Crist, enviat pel Pare, i amb la comunió que tenim amb ell en l'Esperit Sant (Ap 22,17), anirà creixent el cant d'acció de gràcies de la creació redimida, fins assolir el fi de la consumació, a l'espera del banquet nupcial amb Crist, els creients es diuen els uns als altres: «Alegrem-nos-en i celebrem-ho, cantem la seva glòria. Ha arribat l'hora de les noces de l'Anyell i la seva esposa ja està engalanada» (Ap 19,7).

Paraula i vida

Qui són els contemplatius?**Lluís Martínez Sistach**
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Els monestirs de contemplatius i de contemplatives sovint ens fan pensar. Potser ens preguntem en què consisteix la vida d'un monjo o d'una monja en el monestir. La pregunta es refereix al sentit de la seva vida, al treball que realitza, a l'estil de vida, a la seva relació amb la família i amb el món, etc.

Però en el fons hi ha la qüestió de la felicitat, perquè tota persona cerca ser feliç en la vida. Doncs bé, puc contestar que fa poc una noia em deia que era felicíssima perquè es disposava a fer la seva professió religiosa en un monestir de contemplatives. A més, puc afegir que dins els monestirs trobarem molts somriures i molta pau.

On és el secret d'aquesta felicitat i d'aquest estil de vida? En definitiva, en Déu. El monjo i la monja estimen Déu i es lliuren plenament i radicalment a Ell. Això per damunt de tot. I d'aquesta relació amb Déu sorgeix l'estil de vida de contemplatius, que fonamentalment consisteix en aquella famosa síntesi *ora et labora*,

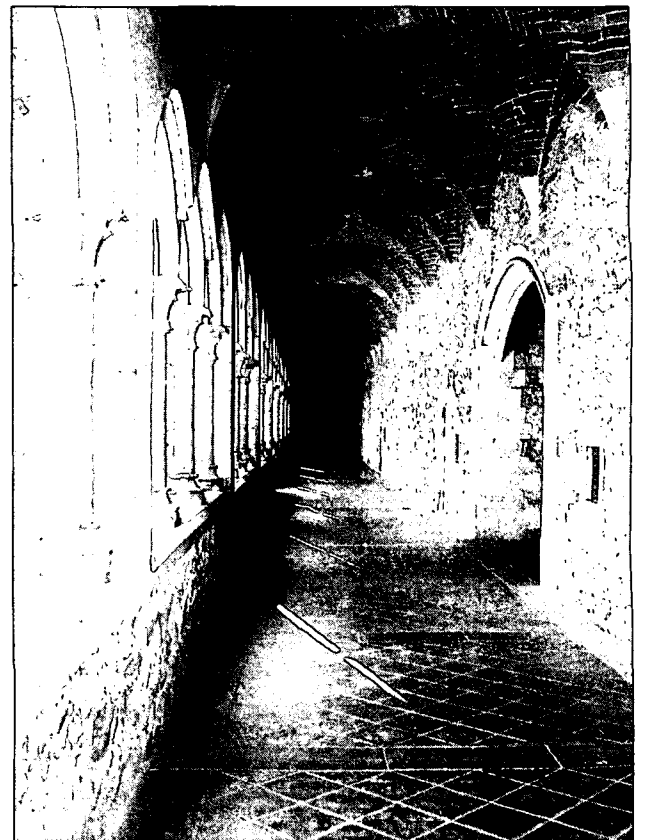
«prega i treballa».

Ajuden a entendre la vida cristiana i per tant la vida contemplativa aquelles paraules de santa Teresa de Jesús: «*Sólo Dios basta*.» Aquests tres mots són riquíssims de contingut i expressen meravellosament la plena dedicació dels contemplatius i de les contemplatives al servei de Déu i dels germans, i el seu desprendiment radical dels béns materials en els quals moltes persones posen la felicitat.

Entrem en un monestir. Entrar-hi és gaudir de la pau que el Senyor ressuscitat ens concedeix. La vida dins un monestir està configurada per la pregària, el silenci, el treball, la recreació, la vida de família i l'alegria.

En els monestirs hi ha silenci, això que és difícil de trobar en el món. Avui vivim una «cultura del soroll». El silenci és un do de Déu. En el monestir se sol convertir el silenci en pregària, és a dir, en diàleg amb Déu. Déu és amic del silenci. Necessitem el silenci per obrir-nos a la seva presència amorosa i penetrant. Avui hi ha força cristians que cerquen aquest silenci i aquest clima de pregària passant unes hores o uns dies a les hostatgeries dels monestirs.

Tanmateix els nostres monestirs de Catalunya tenen necessitat de vocacions perquè puguin continuar essent un fogar d'espiritualitat i d'acolliment en el si de la societat. Els nois i les noies que Déu crida a la vida contemplativa són persones que estimen Déu, són solidàries amb els germans i estan compromeses a transformar el món des del monestir. La vida contemplativa no és de cap manera una evasió del món, un desentendre's de la societat, perquè aquesta vocació és expressió de l'amor a Déu i no es pot estimar autènticament Déu

En els monestirs hi ha silenci, això que és difícil de trobar en el món.

sense estimar de veritat la humanitat.

A tots ens aniria bé apropar-nos una mica més als monestirs dels contemplatius i contemplatives per entendre millor una rica dimensió de la vida cristiana.

opinió

Punt de vista

Dra. Dolors Voltas*

La «píndola de l'endemà», als tribunals

El 8 de maig passat, davant del Jutjat Central del Contenciós-Administratiu, la Federació Espanyola d'Associacions Pro Vida va interposar recurs contra la resolució dictada per l'Agència Espanyola del Medicament, organisme que depèn del Ministeri de Sanitat, per la qual s'autoritza la comercialització del fàrmac levonorgestrel conegut com a «píndola de l'endemà».

En la campanya de promoció de la «píndola de l'endemà» s'omet molts aspectes de gran rellevància i que tenen una influència directa en la salut de les consumidores.

El mecanisme d'acció de la «píndola de l'endemà» no es coneix prou. Així ho van reconèixer públicament els presentadors, en un acte esponsoritzat pel laboratori que el comercialitza, davant d'uns 2.000 farmacèutics, el 14 de maig passat a Barcelona. Els seus efectes secundaris consten en els prospectes del producte que ja es ven en altres països. Algun d'aquests efectes s'expressa suaument i equívocament en el prospecte espanyol, i escamoteja la seva gravetat, per exemple «sagnat irregular» en comptes de «metrorràgia».

A més, en el prospecte del fàrmac es parla que «pot produir canvis endometrials que dificulten la implantació», sense fer cap referència de a què o a qui impedeix implantar-se. Aquest llenguatge no és comprensible per als ciutadans. Ocultar o eludir informació o matisos que podrien provocar contratemps polítics, econòmics o professionals és una manera de faltar a la veritat i una manipulació clara.

El professional de la Sanitat no s'ha d'enganyar a si mateix ni als pacients.

El professional de la Sanitat no s'ha d'enganyar a si mateix ni als pacients. Té l'obligació de fer servir els termes adequats, correctes i complets, detallar els efectes secundaris i els mecanismes d'acció, en particular aquells que són necessaris perquè els usuaris puguin prendre decisions informades.

Aquesta obligació també correspon a l'Agència Espanyola del Medicament que, com a Organisme Públic té l'obligació, a l'hora de concedir una autorització, d'assegurar-se que la informació que reben les consumidores del medicament no és enganyosa, parcial o incomprensible.

Tots els que tenim un respecte profund per tots els éssers humans sense excepció, volem que cap d'ells sigui exposat al risc de ser destruït. La capacitat de «la píndola de l'endemà» de privar de la vida l'embrió humà la fa rebutjable.

Els promotors de «la píndola de l'endemà» fan servir una redefinició d'embaràs com aquell procés que comença en la implantació d'un nou ésser humà a l'úter de la seva mare. Amb aquesta definició pretenen justificar la seva destrucció quan afirmen que no hi ha avortament perquè segons ells l'embaràs encara no ha començat.

El respecte a la vida no admet discriminacions. Inclou també la de l'ésser humà concebut, que encara no ha arribat a niar al ventre de la seva mare.

* Especialista en Endocrinologia i Nutrició. Secretària General de la Federació Espanyola d'Associacions Pro Vida

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Fatxendes de la justícia

Els humans sempre tendim a la grandiloquència, a dir grans paraules, a fer ostentació de preteses virtuts. D'això ens n'hem adonat i per això ha nascut el mot *fatxenda*. El diccionari el descriu com a «presumpció, perenceria». Posa la següent locució: «Gastar molta fatxenda.» En la seva determinació es tracta del qui procura aparentar riquesa o donar-se importància en la seva actitud, les seves paraules, etc. Un exemple gramatical: és un fatxenda, aquell! Potser en la llengua col·loquial escriuríem com a equivalència: fantasma, anar de fantasma pel món. O, simplement, diríem: de què vas?

La parla, els diaris, les reunions, els llibres, etc., són com un enorme contenidor de paraules. De magnes paraules. Amor, felicitat, llibertat, solidaritat, tolerància, interculturalitat, globalització... Un dels mots amb èxit és també el de justícia. Qui negarà aquesta virtut tan necessària? Qui no dirà que lluita per ella? Fins i tot, qui es creurà que no la practica? Els catòlics també ho afirmem.

La veritat però és que els humans solem crear distància —de vegades molt gran— entre el que pregonem i el que fem. Una bona esquizofrènia espiritual! Fugida de la realitat. Opacitat d'autoconeixement. Tanmateix, la cosa és seriosa. La justícia és una virtut raonable, tant que és necessària. Tant, que l'Antic Testament i el Nou no cessen d'exigir-la. Esdevé, en realitat, la prova de la veracitat religiosa. No recordeu com trona la veu d'Osees? No senti

la crida d'Amós? El Verb de Déu ens mana de ser justos amb la justícia del Pare celestial, amb la de la paràbola de l'amo que paga igual a tots els treballadors més enllà de l'hora que han estat cridats. La fe només esdevé realitat per les bones obres, per la justícia. Les bones obres no són optatives, procedeixen de la justícia. Estem obligats a fer-les. Els cristians hem de ser verament justos, especialment quan tenim responsabilitats en l'ordre laboral i salarial. No podem fer les coses segons els usos d'un món que, prescindint de les persones, ho centra tot en el guany empresarial, com més millor.

Sorpren molt la postura dels garlaires de la justícia. Hi ha qui considera que el parlar i l'obrar s'identifiquen. Quin error! Fets i paraules han d'estar vinculats intrínsecament. Déu mateix, quan ha parlat, ha unit les dues coses. La vertadera justícia no fa soroll. Es revesteix d'humilitat. No és patrimoni dels fatxendes. Que Déu ens alliberi de vantar-nos de la virtut de la justícia i de no practicar-la! Que ens faci el do de ser justos en silenci. Per causa del respecte que ens mereixen els altres. Per la dignitat que el Senyor els ha donat i que he de reconèixer. Per fidelitat a l'Evangeli.

La veritable justícia no és quelcom que es fa a la meua mida. Ja té la deguda proporció. Conculcar la justícia és greu. Molt greu. Ni que hom disfressi les motivacions que l'originen. Els catòlics —vegi's la doctrina social de l'Església— ho hem de tenir molt present.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@retemail.es)

Nou ordre, nou orde

Amb motiu dels meus últims articles sobre hipotètiques ONG intraeclesials, d'activitat eminentment extraeclesial (Déu meu, quin embolic!) m'ha vingut a veure un amic de l'ànima, per canviar impressions.

—Moltes de les coses que vas escriure eren molt originals, però et vas quedar curt, em diu. L'Església pateix una gran penúria d'imaginació. Les creacions recents, anomena-les les seves fundacions, ho demostren.

—Tu diràs...

—N'assenyales els defectes i en condemnes les actuacions, quan totes dues coses són una conseqüència lògica del congost dels camins espirituals que es continuen seguint. És com si continuéssim fent servir només pètries calçades romanes per desplaçar-nos amb els nostres flamants vehicles actuals de sis marxes.

—No t'entenc...

—Mira, si hom sap alguna cosa sobre què és un monjo i coneix una mica la regla i el tarannà dels franciscans, pot situar, per referència, les ideologies i les normes de vida de tots els altres grups, tinguin el nom que tinguin. Des de les Ursulines fins a l'Opus Dei. I no em molesta anomenar els monjos i els franciscans, perquè saps molt bé l'estimació que sento per ells i perquè estic segur que, tot i l'antiguitat dels seus orígens, són d'actualitat perpètua. I anomeno els altres noms sense cap altra intenció que posar un exemple. Cal inventar alguna cosa nova, és una necessitat urgent.

—Penses que els vots de pobresa, castedat i obediència s'han de superar?

—Sí i no. Per cert, tot i que ho he cercat, no vaig trobar enlloc qui, en quin lloc i en quina època va inventar l'exclusivitat d'aquests tres vots. Que poden ser molt evangèlics, però que es podia haver elegit altres formulacions, sense deixar de ser-ho menys. Si ho escrius, potser algun dels teus lectors pugui informar-ne. El que és segur és que, als orígens en el nostre món occidental, no existia, per a qui entrava en un monestir, cap altre compromís que el de l'estabilitat i l'obediència a l'abat. No em negaràs que una decisió d'aquest gènere implicava un gran risc. Si qualsevol opció representa una renúncia, el noi que entrava en una abadia era un heroi. No ens hem d'estranyar que el passat de l'Europa plena de monestirs, fos tan fecund i gloriós en l'àmbit religiós, espiritual i artístic. Una cosa que no he entès mai és la ignorància que es té de la història de Blanquerna en aquest país. El relat de la seva vida, el de Sor Natana, l'opuscle meravellós inclòs en el Llibre d'Amic e Amat, aquest compendi, fixa-t'hi bé, amb les Floretes de san Francesc, n'hi ha prou per entendre tots els sants de l'Antic Continent, posteriors a la Patrística. El panorama és meravellós. Però, si en la irrupció del Renaixement es van poder fer reformes, penso en Teresa d'Àvila i Ignasi de Loiola, per exemple, l'actualitat, que gaudeix de panorames nous, exigeix ingredients nous, creativitats noves, que convisquin en la seva originalitat i amb la seva oportunitat, amb els costums antics...

(Es fa de nit... i a mi se m'ha acabat l'espai, ja continuarem).

Notes insignificants

Germà Adrià

L'època moderna

Senyor, deixa'm parlar una estona amb Tu, però no comentis amb ningú els disbarats d'aquesta xerrada. Saps que més d'un pensa que estic una mica «trastocat»? Ho noto en el seu somriure quan els parlo dels pobres.

Però, avui voldria donar-te les gràcies per algunes coses d'aquesta època moderna. M'agradaria tant ser jove per adaptar-me a tots aquests invents que maquina els savis... Està clar que Tu has inventat molt més i ningú no s'estranya.

Gràcies, Senyor, per aquests viatges de lleure que es poden fer a l'espai. Si jo tingués milers de milions en faria un i sortiria de la nau i em perdria entre les estrelles fins a arribar al Cel.

Gràcies, Senyor, per tants ordinadors i tant d'Internet. Jo sempre escric amb una màquina que té més de 20 anys. Potser em perdria jugant amb els ordinadors. Es necessiten ordinadors o Internet al teu Cel?

Gràcies, Senyor, per aquests raigs làser que ho penetren tot, que ho guareixen tot, malgrat que a mi no m'han curat el meu ull esquerre. Demanaré un làser especial que transformi en or tots els metalls abandonats als contenidors perquè quan els meus amics i jo hi remenem ens n'omplim. Els captaires serien feliços amb tant d'or entre els dits?

Gràcies, Senyor, per tants models de cotxes que ens ofereixen per televisió. Jo

voldria comprar-me una limusina i que la conduís en Canti, que sempre va borratxo, perquè així aniríem pel barri i passejariem ostentósament tots els que no tenen casa per dormir.

Gràcies, Senyor, per l'invent dels cartrons. Si no fos pels cartrons quin fred passarien tots els que dormen al carrer... I pensar que els llencen com una cosa inútil. Gràcies, Senyor, per permetre que llencin al carrer una cosa tan valuosa.

Gràcies, Senyor, per l'invent dels caixers automàtics. Qui va tenir aquesta gran idea? Si ho sabéssim li aixecaríem un monument que fes ombra a Colom. Quines *suites* tan esplèndides per a molts que no tenen casa! Com és possible que els bancs tardessin tants anys a inventar-los? Tu no saps, Senyor, que calent s'hi està en un caixer.

Gràcies, Senyor, perquè abans suggeries la construcció de places porxades.

Que plogui, que plogui... mentre encara quedi alguna d'aquestes places!

Gràcies, Senyor, per aquestes entrades tan grans de la majoria de les teves esglésies. Sense elles, on demanaríem almoïna? T'imagines, Senyor, que haguéssim de demanar a les entrades dels hotels de luxe o a les entrades dels palaus de convencions o a les entrades dels ajuntaments? Tu sempre has pensat en nosaltres, els pobres.

Gràcies, Senyor, pels costums que imposes als rics de canviar de roba cada temporada. D'on treuríem, nosaltres, els pantalons i els abrics?

Gràcies, Senyor, pels fanals de les nostres ciutats. On ens recolzaríem quan hem begut una mica més del compte per oblidar les nostres penes? Fins i tot, et compadeixes dels borratxos.

Gràcies, Senyor, perquè ens estimes molt a tots!

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

L'autora de novel·les policíiques més venuda del món

P. D. James, continuadora d'Agatha Christie i de Chesterton, és l'autora de novel·les policíiques —com la *Dama del crim* o *Mort en el Seminari*—, més llegida i venuda del món. Amb 81 anys i amb el títol de baronessa concedit per la reina Isabel II d'Anglaterra, P. D. James va passar una infància i una joventut molt difícils, i es va començar a fer cèlebre als 50 anys. Actualment pertany al Consell d'Administració de la BBC i forma part de la comissió litúrgica de l'Església anglicana.

Són interessants les declaracions que la famosa novel·lista ha fet al periòdic *Avvenire*. Diu que ha estudiat el fet de l'homicidi, un crim que infecta tots aquells que s'hi troben implicats. «L'homicidi —diu— obté un resultat nefast perquè lleva la vida humana, el do més sagrat que no depèn de nosaltres. Si perdem una persona estimada

que ha mort de malaltia o accident, podem repensar la seva mort amb dolor; però si la persona ha estat assassinada, la recordem amb terror. L'homicidi, fins i tot, ens treu la possibilitat de sofrir, de reviure la mort amb dolor...»

P. D. James explica la seva experiència davant del fet de la mort. «Sentir l'amor de Déu i resar m'ajuda a viure i m'és un suport, tot i que no estic segura que la meua fe en la vida eterna sigui igual de consistent. La vida després de la mort és un misteri. Malgrat tot, crec en l'existència de Déu i en la meua capacitat de parlar-hi i comunicar-m'hi, i crec en la veritat de l'Evangeli de Crist que sempre he tractat de seguir en la meua vida. Espero que l'amor de Déu que experimento a la terra continuï després de la mort.»

Pel que fa a problemes de l'Església d'Anglaterra, P. D. James comenta: «Com a anglicana practicant, conec

la situació de la nostra Església. Hi ha crisi de vocacions, hi ha tensions en la jerarquia, la més propera a l'Església catòlica, i són diversos els criteris referents a l'ordenació de les dones al sacerdoci. Penso que cal acomodar les diferències, tant de l'Església anglicana, com d'altres confessions religioses. Cada una té el dret de practicar la seva fe segons la forma que prefereix, respectant les pròpies tradicions.»

Durant aquestes darreres setmanes, P. D. James va molt afebligada en vigílies d'una gira pels EUA on presentarà la novel·la *Mort en el Seminari* a un públic de 2.000 persones, inclòs George Bush, president d'Amèrica del Nord.

Les novel·les policíiques de P. D. James s'han traduït a les principals llengües del món amb milions d'exemplars venuts.

Zoom

Eduard Brufau

La venda de tabac era un negoci molt rendible fins fa poc temps, i per això els estats s'havien afanyat a adquirir-ne el monopoli. Tampoc dubtaven gens a l'hora d'estimular-ne el consum. Era una manera fàcil d'enriquir les arques públiques, o, si es vol, una mena d'«impost» que els fumadors pagaven ben de gust. Ara, però, les despeses de les malalties derivades del consum del tabac són esfereïdores i el negoci ha deixat de ser-ho; des de fa un temps diverses veus desaconsellen fervorosament fumar i les campanyes contra aquest hàbit, de cop i volta tan perniciosos, són impressionants. I ara uns dels qui més encoratgen a no fumar són, justament, els governs.

Cartes del lector

De les classes de Lleis

Així com en el cos humà els teixits estan formats per cèl·lules molt estructurades, que actuen juntes a l'ordre d'impulsos superiors com els del sistema nerviós, etc. i precisament quan actuen individualment gairebé sempre es «tumoritzen»; en la societat, els homes no haurien d'actuar «per lliure», segons les seves opcions capricioses, sinó segons una llei que dirigeixin la convivència de manera justa per a tothom, inclosos el fetus humans, els cònjuges rebutjats, la gent gran (o altra) desatessa, etc. Si no, la «veu» de tots ells protestaria.

CONCEPCIÓN MARTÍNEZ
SÁNCHEZ
Barcelona

Educar els fills

A part de la nostra experiència com a pares, la meua dona i jo hem dedicat molts anys de la nostra vida a treballar com a educadors. En el llibre *¡Si pudiéramos volver a empezar!* (Sant Pius X, Madrid, 1991) hem intentat resumir la nostra experiència i hi remetem els nostres lectors. Però avancem aquí que, si poguéssim tornar a començar, posaríem una tenacitat especial no tan sols en els quatre «punts clau» de tota educació —amor als fills, unió entre els pares, exemple i diàleg—, sinó que procuraríem, des que ells fossin petits:

- Donar-los més temps i més tendresa.
- Educar-los en una austeritat més gran.
- Prestar més atenció a la seva vida religiosa.
- Prestar més atenció a la seva educació integral.

- Donar-los, gradualment, responsabilitats més grans.
- Exigir-los més fidelitat a la veritat: «La paraula és l'home.»
- Fer-los tenir respecte i ser sobris en l'exercici de l'autoritat.
- Posar-los en contacte amb els pobres, els que pateixen, els discapacitats.
- Procurar una millor integració en la «gran família»: avis, oncles, cosins, etc.
- Esforçar-nos, des dels primers temps del prometatge, per «anar a una» entre nosaltres.

LUIS RIESGO MÉNGUEZ
Madrid

Presència cristiana a l'espai públic

Hem llegit a *Catalunya Cristiana* un comentari a la frase del famós teòleg Karl Rahner: «El segle XXI serà místic o no serà», aclarint que *místic* vol dir *religiós*. Això la fa semblant a la del bisbe Torras i Bages: «Catalunya serà cristiana o no serà.»

Ja tenim molts cristians repartits en diversos estaments i en llocs determinats, però actuen individualment, o com a màxim en petits grups que fan que la seva influència sigui molt petita, i molt més de cara al canvi de la societat. Molt lloables són els esforços que fan les organitzacions no governamentals, però aquest no és el camí per a un canvi, ja que fins i tot algunes entitats que no volen l'esmen-

tat canvi ajuden les ONG.

Al número 1.128 de C.C., Josep Miró i Ardèvol diu: «Volem una presència cristiana potent a l'espai públic», i per què no a l'espai privat, si tot és poc per fer front a les multinacionals? El que sí sabem segur és que sense una presència àmplia i ben organitzada de cristians ben preparats, la situació no millorarà, perquè com ja han dit persones competents, és l'hora dels tècnics. I els cristians s'hauran de mullar més del que ho han fet fins ara.

És clar que no podem esperar que la classe benestant se sacrifiqui com ho va fer la classe obrera en el seu despertar, però hauria de començar a pensar que, sense ells, només amb Càritas, Mans Unides i altres organitzacions no governamentals tot continuaria igual.

L'Església, que sempre ha plantat cara quan s'han presentat greus problemes (l'esclavitud, una educació incorrecta...), avui també ho pot fer i intentar que de les seves escoles tècniques en puguin sortir tècnics per al segle XXI.

LLUÍS SANTAMARIA SANTAMARIA
Lleida

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

Finestral de la caritat

161. Anciana vídua. Conviu amb una filla, que no té feina. Els únics ingressos són els de la pensió de la mare. Per a aliments necessiten 26.000 ptes.
162. Matrimoni amb una filla menor. Ell està malalt i en tractament. La dona feia neteges, però ha perdut la feina. Per a deutes del menjador de la nena, 55.000 ptes.
163. Parella sense fills. Ell treballa de cambrer, sense contracte. Viuen en una pensió. Han trobat un pis de lloguer assequible. Per a les despeses d'entrada, 60.000 ptes.
164. Home separat. Viu relogat en una habitació. Està malalt. Té en tràmit una pensió social. Per a deutes del reloguer sol·licita 36.000 ptes.
165. Matrimoni amb tres fills menors. Ell treballa en la construcció i cobra el sou mínim. Ella està malalta i no pot treballar. Per a una medicació especial, 31.600 ptes.
166. Vídua sense fills. Viu sola en un pis de lloguer. Cobra la pensió mínima de viduitat. Té problemes de salut mental. Per als subministraments, 24.500 ptes.
167. Home separat. Viu en una pensió. És lampista, però no troba feina. Té en tràmit una pensió social. Per a deutes de l'habitació on viu, 10.000 ptes.
168. Dona separada amb tres fills menors. Viuen amb l'àvia, que és pensionista. Els únics ingressos són els de l'àvia. Un dels fills està malalt. Per a la medicació, 26.000 ptes.
169. Anciana amb una néta menor a càrrec seu, ja que la seva mare va morir. Els únics ingressos són els de la pensió de jubilació. Per a un ajut en l'alimentació (tres mesos), 60.000 ptes.
170. Parella jove amb un fill de mesos. Ell treballa en la

- construcció, amb el sou mínim. Ella té cura del petit, que va néixer amb problemes gàstrics. Per a una alimentació especial, 30.000 ptes.
171. Mare jove amb un fill menor. Està malalta. Cobra una pensió social. Per a deutes del menjador escolar del nen, 57.706 ptes.
172. Home vidu amb dos fills menors d'edat a càrrec seu. Ha estat bastant temps sense feina i han perdut el pis on vivien. Estan de reloguer. Ha trobat feina. Per fer front a les despeses d'entrada d'un pis de lloguer, 40.000 ptes.
173. Matrimoni xilè amb dos fills menors. Ell ha hagut de deixar de treballar per tornar a Xile a acabar els tràmits de regularització. Ella no troba feina. Per a aliments, 58.000 ptes.
174. Dona separada amb una filla menor al càrrec seu. La nena té leucèmia. La mare ha hagut de deixar la feina per tenir-ne cura. Per a deutes de lloguer, 85.500 ptes.
175. Matrimoni amb un fill menor. Ell treballa sense contracte. Ha estat malalt i no ha cobrat. La dona fa neteges. Per a aliments, 30.000 ptes.
176. Dona separada amb una filla discapacitada psíquica. No troba feina. La noia cobra una pensió d'invalidesa. Han de fer una reparació urgent al pis. Necessiten 45.000 ptes.

Càritas diocesana de Barcelona, plaça Nova, 1 - 08002 Barcelona, tel. 933 013 550, fax 933 013 961, cte. 2100-0965-0200027605, a/e: cdbarcelona@caritas-espaa.org, web: www.caritasbcn.org

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL,
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Devoció a Maria

—He llegit en un fulletó que un grup anomenat evangèlic ha deixat a la meua bústia, que la Bíblia no permet donar culte a la Verge Maria. És veritat això? Per què els catòlics tenim tanta devoció a Maria?

—Les confessions cristianes nascudes de la reforma sempre han estat una mica mancades del sentit de l'analogia. Exagerant una mica diríem que tot ho veien o bé blanc o bé negre. Pensi, per exemple, en les grans discussions sobre escriptura i tradició, gràcia i llibertat, fe i obres... Algú ha dit encertadament que la diferència entre catòlics i reformats radica en una lletra: on els reformats deien «o», els catòlics afirmem «i». També és veritat que el diàleg ecumènic ha fet superar posicions que semblaven irreductibles i que, animats per l'Esperit, anem fent passos importants cap a la unitat plena que serà un do de Déu, una nova Pentecosta.

Pel que fa a la consideració de Maria en l'obra de la salvació i al culte que li podem tributar, s'ha de dir que moltes confessions nascudes de la reforma han fet i fan passos importants vers una visió catòlica. La tradició cristiana sempre ha distingit tres formes de culte. En primer lloc, el culte d'adoració o de latria reservat exclusivament a Déu. Després, hi ha el culte d'especial veneració (hiperdulia) que tributem a Maria i el culte de veneració (dulia) que tributem als sants. De fet, amb el culte a Maria i als sants glorifiquem Déu i reconeixem les meravelles que ha realitzat en Maria i en els sants, alhora que som encoratjats a viure-hi semblantment.

El culte i devoció a Maria, lluny d'apartar-nos de Jesucrist, ens endinsa més en una perfecta vida cristiana. Com deia Pau VI en la *Marialis cultus*, on es dona una autèntica devoció a Maria reneix i floreix la vida cristiana en plenitud. El missatge que trobem en la Revelació sobre Maria és força ric: Déu la va preparar i la va escollir per recomençar la història de la salvació. Ella va acceptar amb total disponibilitat i obediència el disseny del Pare i, per obra de l'Esperit Sant, ens va donar el Fill de Déu, Jesucrist el nostre salvador.

Ella va ser la primera deixebda de Jesús. Escoltava la seva paraula, la meditava i la guardava en el seu cor. Ella va perseverar en els moments més difícils i la trobem al peu de la creu compartint el sacrifici del seu Fill. Amb els apòstols es troba en el moment de la Pentecosta quan va quedar definitivament constituïda l'Església i com a Mare de l'Església va ser designada per Jesús de la creu estant. Assumpta al cel en cos i ànima, vetlla i prega per nosaltres i no deixa de fer-nos sentir la seva mà maternal. En el Concili Vaticà II és presentada com a model i mirall de l'Església, puix en Ella l'Església ha assolit la seva plenitud.

Un bon teòleg actual, Gerhard L. Müller, ha publicat recentment un breu i ric llibre sobre Maria, que és un comentari a la doctrina conciliar mariana (*¿Qué significa María para nosotros, los cristianos? Reflexiones sobre el capítulo mariológico de la «Lumen gentium»*). El recomano vivament des d'aquesta pàgina d'«El Consultori» per a una bona renovació i actualització de la devoció mariana. L'autor és pregunta a l'inici de l'obra si fa bé el cristià d'interessar-se per Maria, la mare de Jesús i ens diu que tota la tradició de l'Església dona una resposta positiva a aquesta pregunta.

Jesús ens dona Maria («Ací tens la teua Mare») i Maria ens porta sempre a Jesús («Feu tot el que Ell us digui»). Jo m'atreiria a dir que fins i tot, en el camí ecumènic cap a la plena unitat, Maria hi té i hi tindrà un paper fonamental com a instrument dòcil de Déu per als seus dissenys.

- Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com - catcris@idgrup.iber.net.com - www.balmesiana.org - *Catalunya Cristiana*, c/ Puiggari, 5, 4t - 08014 Barcelona, fax 934 902 035. Cal indicar sempre «Consultori».

«Viure en Crist la vida trinitària»

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

El programa que ja existeix

El recent Consistori que ha aplegat tots els cardenals amb el Papa, a Roma, ha tingut com a base de referència la carta apostòlica de Joan Pau II sobre el nou mil·lenni tot just començat. Això sol ens fa adonar de la importància que el Papa atribueix a les orientacions que en aquest document ha volgut exposar, com a exercici del propi ministeri petrí. Però, a la vegada, no podem oblidar que ell mateix, en el document citat, afirma categòricament que no vol inventar un programa pastoral nou, i que no ens salvaran els programes: ens salvarà l'únic Salvador, Jesucrist, i «el programa ja existeix. És el de sempre, recollit per l'Evangeli i la Tradició viva. Se centra, en definitiva, en Crist mateix, al qual cal conèixer, estimar i imitar, per viure en ell la vida trinitària, i transformar amb ell la història fins al seu acompliment en la Jerusalem celestial» (n. 29).

El caràcter trinitari de la vida cristiana

Quan celebrem, cada any, la solemnitat de la Santíssima Trinitat el diumenge després de Pentecosta, és un bon moment per accentuar la frase de Joan Pau II: viure en Crist la vida trinitària.

La fe cristiana, en efecte, no és només una orientació

religiosa envers Déu, ni es satisfà només amb un reconeixement de la transcendència. Bo és que en el cor de l'home neixin aquestes dimensions, quan encara no s'ha rebut l'anunci de l'Evangeli, o no s'ha obert el cor a l'acció de l'Esperit que porta vers Jesucrist. Però tot això no és encara la fe cristiana. La fe cristiana és trinitària, perquè és creure amb el cor i confessar amb els llavis que Jesús és el Fill del Déu viu. Confessar Jesús com a Fill és confessar el Pare, i aquell que ens permet fer aquesta confessió és l'Esperit que el Pare i el Fill ens han donat.

Imitar una persona es pot fer des de lluny, però viure en ell només es pot fer en la intimitat d'aquella persona. La vida cristiana és —ho diuen tan sovint sant Joan i sant Pau en els seus escrits!— viure «en Crist». Ara bé, entrar en la intimitat de Crist, tal com ell ens ha donat d'entrar-hi per la gràcia del baptisme i de la confirmació, és trobar-nos amb la realitat de la Trinitat santíssima: qui veu el Crist veu el Pare, qui estima i coneix el Fill coneix el Pare que l'ha enviat, i tot això gràcies a l'Esperit.

El segell de la trinitat en la pregària cristiana

Quan contemplem aquesta realitat esplèndida de la nostra fe, comprenem el significat de molts aspectes particulars de la nostra identitat. Em sembla especial-

ment important subratllar-ne un: el caràcter essencialment trinitari de la pregària cristiana.

Com pregava Jesús? Els evangelis són unànimes: la pregària de Jesús s'adreça al Pare amb un accent de tendresa filial indiscutible. Com ha ensenyat a pregar Jesús als seus deixebles? «Vosaltres pregareu així: Pare nostre...» Sant Pau diu que Déu ha posat en nosaltres, com a fills, l'Esperit del seu Fill Jesucrist que ens fa dir: Abbà, Pare! Heus aquí, doncs, un ritme de pregària: perquè per la fe i pel baptisme vivim la vida de Crist, el Fill de Déu fet home, l'Esperit ens impulsa a unir-nos al tracte familiar de Crist amb el Pare. La pregària cristiana és això. Com ha definit algú: és una participació en la conversa trinitària.

Hi ha una implicació important en aquest fet de cara al diàleg interreligiós. Des de l'experiència d'Assís de l'any 1986 fins a les reunions actuals que estan seriosament preparades, sempre s'ha mantingut la distinció de grups en el moment de la pregària, i només s'ha admès que uns preguin davant dels altres. Tots han confluït, certament, a pregar per la mateixa intenció, i en el moment de fer un missatge per al món, però no han pregat pròpiament junts. És important tenir-ho en compte. Pregar és la respiració de la fe, i els cristians no podem pregar de cap altra manera que adreçant-nos al Pare, per Jesucrist, en l'Esperit Sant.

petites homilies

El do de Déu

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

Déu no fa regals. No dona res. No dona el que necessita, privant-se'n, com solem fer nosaltres en moments de generositat heroica. Tampoc no dona el que li sobra. Perquè en realitat no li sobra res. És plenitud absoluta. Ni es pot partir. Déu es dona. I aquí rau l'originalitat del seu do. *Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor.* L'amor és consubstancial amb Déu. És ell mateix. *Perquè Déu és amor.* En nosaltres l'amor, encara que surti del més íntim del nostre ésser, no deixa de ser un accident. Que fins i tot podem perdre. En Déu, l'amor és constitutiu de la seva essència. És també la manifestació més esclatant de la seva presència. Allà i aquí. A tot arreu. Per això *on hi ha caritat i amor, allí hi ha Déu.*

Les antigues preguntes dels nostres catecismes —i de tothom— *qui és Déu i on està Déu*, ja sabem quina resposta tenen: Déu és amor i és allí on hi ha amor de debò. També, doncs, en els petits fragments d'amor veritable que es troben arreu del món. Fins i tot en l'amor barroer més d'un cop de les persones humanes. Aquí Déu hi brilla com l'estrella reflectida en el bassot d'un fangar. El nostre amor pot estar fet a miques. Déu, però, hi és tot enter. Donant-se. Salvant-nos. Alliberant-nos, en definitiva, de les nostres insuficiències. De les nostres maldestres expressions humanes. Vet aquí la grandesa i la força del do de Déu. Que és en nosaltres per la donació del seu Esperit i obre davant nostre el camí que mena

«Trinitat», de Rubliov.

a la veritat. *Quan vindrà el Defensor, l'Esperit de veritat, us guiarà cap al coneixement de la veritat sencera... i us anunciarà l'esdevenidor.*

L'esdevenidor de la humanitat és la glòria de Déu. La realització plena de la seva obra mestra en nosaltres: arribar a la justificació autèntica de la nostra personalitat humana. Ser de debò i del tot allò que hem de ser. Ser nosaltres mateixos, massissos, sense mescla d'alienació. *Ara que ja som justos, com a creients que som, estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor.* És el que ja hem començat a ser —aquesta gràcia que posseïm tan en ferm— i també el que esperem ser —és per ell que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu. L'esperança cristiana és font de satisfacció. Ves qui ho diria veient molts cristians, oi? Alguna cosa no deu acabar de funcionar bé en nosaltres.

La vida cristiana —la de l'Església i la de cada cristià— ha de ser la manifestació de la vida de Déu. L'amor del Pare —tendre i fort alhora— ens fa. La infrangible fidelitat del Fill diu en nosaltres la paraula que ens aferma en l'amor de Déu i ens compromet a ser imatges seves. La ventada de l'Esperit abranda el foc de la seva presència que ens manté l'escalf de casa i ens fa respirar a l'aire de l'esperança. *l'esperança no pot defraudar ningú.*

Glòria al Pare, al Fill i a l'Esperit Sant, a Déu que és, que era i que ha de venir.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial I)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 2)

JUNY

10. Diumenge

La Santíssima Trinitat (S) Blanc. Lectures: Proverbis 8,22-31 / Salm 8 / Romans 5,1-5 / Joan 16,12-15

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Maurí, ab. mr.; Getuli, Críspul i Restitut, mrs.; Asteri, b.

Festa Major: a Cassà de la Selva i Santpedor.

11. Dilluns

Sant Bernabé, apòstol (MO) Vermell. Lectures: Fets 11,21b-26,13,1-3 / Salm 97 / Mateu 5,1-12. TORTOSA: *Santa Maria Rosa Molas*, vg. fund. (ciutat, MO / diòcesi, MLI) Blanc.ALTRES CELEBRACIONS: Tradicionalment, festa del *Corpus Christi*. Sants, Parisi, mjo.; Rembert, b.; Santa Alícia, vg. mr.

12. Dimarts

Fèria. Verd. Lectures: 2 Corintis 1,18-22 / Salm 118 / Mateu 5,13-16. TORTOSA: *Sant Bernabé, apòstol* (MO) Vermell.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Joan de Sahagun, agus.; Onofre, anac.; Basílides, Cirí, Nabor i Nazari, solds. mrs.; Olimpi, b.; Santa Antonina, vg.; Beata Violant, mja.

13. Dimecres

Sant Antoni de Pàdua, franciscà i doctor (MO) Blanc. Lectures: 2 Corintis 3,4-11 / Salm 98 / Mateu 5,17-19

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Fandila, mjo. mr.; Trifil·li, b.; Santes, Felícula i Aquil·lina, vgs. mrs.

Festa Major: a Bellver de Cerdanya i el Pont de Claverol.

14. Dijous

Fèria. Verd. Lectures: 2 Corintis 3,15-4,1,3-6 / Salm 84 / Mateu 5,20-26

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eliseu, profeta; Fèlix, mjo. mr.; Metodi, Quincià i Eteri, bs.; Santa Digna, vg. mr.

15. Divendres

Fèria. Verd. Lectures: 2 Corintis 4,7-15 / Salm 115 / Mateu 5,27-32. Si es vol: *Santa Maria Miquela del Stm. Sagrament*, fund. (MLI) Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Bernat de Menthon, fund.; Vit i Modest, mrs.; Landelí, ab.; Santes, Germana Cousin, vgs.; Líbia, Benild i Leònides, mrs.; Eutròpia, vg. mr.

16. Dissabte

Fèria. Verd. Lectures: 2 Corintis 5,14-21 / Salm 102 / Mateu 5,33-37

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ferriol, b. mr.; Aurelià, b.; Quirze, nen mr.; Santes, Julita mr.; Lutgarda, vg.

Festa Major: a Calella, Sant Quirze de Besora i Vilassar de Mar.

Lectures bíbliques

Diumenge de la
Santíssima Trinitat

Lectura primera

Pr 8,22-31

Lectura del llibre dels Proverbis:

Això diu la Saviesa de Déu: «De molt abans de començar les seves obres el Senyor m'infantà com a primícia de tot el que ha fet. He estat configurada des de sempre, des del començament, abans que la terra existís. No hi havia encara els oceans, no existien les fonts d'on brollen les aigües, i jo ja havia nascut. He nascut abans que les muntanyes, abans que fossin plantades les altures; encara no havia fet la terra ni els llacs, ni la massa terrosa dels continents; quan ell instal·lava la volta del cel, jo hi era, quan traçava el cercle de l'horitzó sobre els oceans, quan fixava allà dalt el cobricel dels núvols, quan contenia les fonts de l'oceà, quan posava límits al mar que no desobeeix les seves ordres, quan construïa els fonaments de la terra, jo era al seu costat com un deixeble preferit, feia les seves delícies cada dia, jugava contínuament a la seva presència, jugava per tota la terra, i compartia amb els homes les meves delícies.»

Salm responsorial

8

R. Senyor, sobirà nostre, que n'és de gloriós el vostre nom per tota la terra!

Quan miro al cel que han creat les mans vostres, la lluna i els estels que hi heu posat.
Jo dic: Què és l'home, perquè us en recordeu?
Què és un mortal, perquè li doneu autoritat? *R.*

Gairebé l'heu igualat als àngels,
l'heu coronat de glòria i de prestigi,
l'heu fet rei de les coses que heu creat,
tot ho heu posat sota els seus peus. *R.*

Ramades de bous i ovelles,
fins i tot els animals de la selva,
l'ocell que vola i els peixos del mar,
i tot el que segueix els camins dels oceans. *R.*

Lectura segona

Rm 5,1-5

Estem en pau amb Déu, gràcies a Crist, per l'amor que l'Esperit Sant vessa en els nostres cors

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma:

Germans, ara que ja som justos, com a creients que som, estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor. És per ell que la fe ens ha donat entrada en aquesta gràcia que posseïm tan en ferm, i és per ell

que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu. Encara més: fins enmig de les proves, trobem motiu de satisfacció, perquè sabem que les proves ens fan constants en el sofriment, la constància obté l'aprovació de Déu, l'aprovació de Déu dona esperança, i l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor.

Al·leluia

Cf. Ap 1,8

Al·leluia! Al·leluia! Glòria al Pare, al Fill i a l'Esperit Sant, a Déu que és, que era i que ha de venir. Al·leluia!

Evangelí

Jn 16,12-15

Tot allò que és del Pare és meu; l'Esperit Sant rebrà d'allò que és meu i us ho anunciarà

Lectura de l'evangelí segons sant Joan:

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Encara tinc moltes coses per dir-vos, però ara seria per a vosaltres una càrrega massa pesada. Quan vindrà el Defensor, l'Esperit de la veritat, us guiarà cap al coneixement de la veritat sencera, perquè ell no parlarà pel seu compte: dirà tot el que sentirà dir i us anunciarà l'esdevenidor. Ell em donarà glòria, perquè tot allò que anunciarà ho haurà rebut d'allò que és meu. Tot el que és del Pare és meu; per això dic que tot allò que us anunciarà, ho rep d'allò que és meu».

Barcelona

diòcesis

«Joan Roig i Diggle va viure una vida santa, fins i tot si no hagués patit el martiri»

■ El P. Llorenç Galmés, o.p., ha estat el postulador del procés diocesà de beatificació de Joan Roig i Diggle

BARCELONA.— La causa de beatificació de Joan Roig i Diggle ja és a Roma. El 16 de maig passat es clausurava a Barcelona el procés diocesà i pocs dies després el seu postulador, el P. Llorenç Galmés, el presentava a la Congregació de les Causes dels Sants. El procés no ha fet més que començar, si bé després de la primera fase de recollida de material històric i testimonial ja s'albiren indicis sobrats de santedat en aquest jove barceloní de 19 anys assassinat el 1936.

—Què té d'extraordinari el procés de beatificació de Joan Roig i Diggle, que acaba de presentar a Roma?

—Jo crec que realment és una cosa a tenir en compte perquè era un jove menor d'edat, de 19 anys, de qui ningú no es podia imaginar que el matessin. Per tant, això ja assenyalava per si sol una categoria especial. No és un cas de martiri ordinari, sinó que es veu clarament que el martiri és un premi que Déu dóna al que ha mantingut una gran qualitat de la vida cristiana. Tot i que pugui sonar estrany, es tracta com d'una gràcia especial de martiri. Però independentment del martiri, pocs joves poden presentar un elenc de virtuts cristianes tan profundes, tan riques teològicament i socialment com Joan Roig. Això és indiscutible i el seu procés ho demostrarà amb escreix. Juan Ramón Rucabado, dels Amics de Joan Roig, va dir d'ell que era «un jove ben plantat i viril, amb un cor d'àngel».

—Destaca en gran manera que als seus 19 anys Joan Roig fos tan fidel a l'eucaristia.

—Era un gran amant de l'eucaristia. Durant la persecució va portar el Santíssim a moltes persones d'amagat. I precisament quan van anar a buscar-lo ell tenia el Santíssim i, veient que no tenia escapatòria, va combregar. D'aquí que hagi estat anomenat el nou Tarsici, perquè va morir en l'eucaristia. Ell, per combregar, com va arribar a dir alguna vegada, estava disposat a anar a peu fins a la frontera. L'entusias-

me, el fervor i la personalitat cristianes d'aquest jove són sorprenents. Es pot dir que va ser heroic i, tot i que no hi hagués martiri, se'l podria canonitzar.

—De moment, però, no s'ha fet sinó començar.

—El procés diocesà ja està fet, és el que la Santa Seu delega als bisbes i que fa dues setmanes va ser presentat a Roma. Ens ha comportat un parell d'anys, i es basa fonamentalment en la recollida de material històric, des de la partida de naixement dels seus pares fins al seu certificat de defunció, i en la declaració de testimonis. Quan hi donin el vistiplau s'iniciarà pròpiament la causa de beatificació.

—Per què no es va incloure Joan Roig en el grup de màrtirs beatificats recentment a Roma?

—Perquè Joan Roig s'inclou a la diòcesi de Barcelona i s'integrarà ara amb el grup de màrtirs d'aquesta diòcesi. El que es va avançar va ser l'arquebisbe de València, i va guanyar temps. I si hi ha una mica de sort el fenomen de Joan Roig alçarà el cap. El Papa, a més, està especialment interessat en els darrers temps pels «sants» joves i laics, i més encara si han patit el martiri. Joan Roig es va arribar a plantejar fer-se capellà, però casa seva, de família rica, va patir un fort revés econòmic i va haver de deixar d'estudiar als escolapis, per treballar i estudiar per lliure. Volia ser advocat al servei dels pobres, però havia de treballar i ajudar la família. Crec que Joan Roig podria recapitu-

El P. Llorenç Galmés.

lar molt bé tota la joventut catalana.

—Després de dos anys d'estudi i investigació d'aquest jove, quina virtut l'ha fascinat més?

—Jo diria que la fidelitat profunda i absoluta a Crist, a través de l'eucaristia, i a l'Església, a través de la seva doctrina social. Era un autèntic home d'eucaristia, això és molt important, i més a la seva edat. Per anar a missa havia de matinar molt i mantenir el dejuni eucarístic. De cara a l'Església tenia un gran sentit social, va estudiar la doctrina social de l'Església i la posava en pràctica. Era un orador brillant. En un dels seus discursos, en els temps en què es parlava de l'Espanya roja i l'Espanya blava, se li atribueix una frase en què diu que ell voldria una Catalunya i una Espanya roja, però roja de sang de màrtirs. El que ell no sabia és que en seria un. Quan va ser arrestat, fins i tot es va dedicar a predicar als seus assassins, parlant-los sobre tot del Déu que perdona.

—Tot això amb només 19 anys.

—I n'hi ha testimonis, els mateixos que el van matar. Un d'ells ho va explicar ja fa anys davant d'un familiar de Joan Roig. Deia que al començament, com és natural, es va espantar, però que aviat es va armar de valentia i a la mateixa presó no feia més que dir «visca Crist Rei». Joan Roig ha donat mostres d'una joventut plenament cristiana i humana, molt vitalista. Tenia trets contemplatius, però alhora una activitat impressionant.

—Què pot aportar Joan Roig als joves d'avui?

—Ha de ser un exemple envejable de saber ser «jove cristià», per gràcia i per naturalesa. I això es veu claríssimament en el seu testimoni de vida i en la fidelitat eucarística. Tenia un sentit cristià que demostrava i vivia amb valentia i intrepidesa. Va ser una persona autènticament cristiana, conseqüent fins a la mort.

—Algun defecte devia tenir...

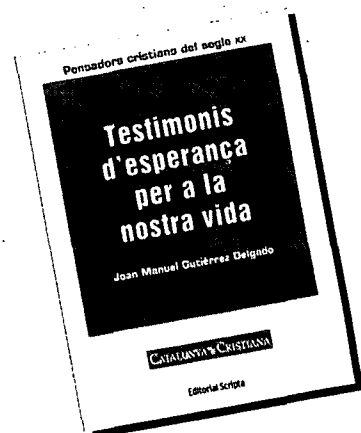
—Els defectes no van contra la santedat, en tot cas els pecats. En tot procés de beatificació hi ha la possibilitat d'oferir arguments en contra, si bé quan s'és màrtir, si el seu testimoni està clar, no hi ha cap problema. En el cas de Joan Roig, però, el martiri coincideix amb unes virtuts innegables. Això no vol dir que no fos un jove com els altres, li agradava vestir bé i menjar el que li venia de gust, tenia tot el seu moviment normal de jove, si bé a mesura que anava creixent les seves virtuts s'anaven assentant.

—S'atura a donar una data per a la beatificació?

—No, primer han d'aprovar el procés diocesà, i a partir d'aquí preparar el material processal, i després d'això portar-ho de nou a la Sagrada Congregació perquè s'analitzi i passi pels tribunals, pels historiadors, teòlegs... Encara poden passar uns anys.

Samuel Gutiérrez

Si t'han agradat els
«Pensadors cristians del segle XX»,

**J A TENIM
EL LLIBRE**

Regala't el llibre i ajudaràs el setmanari

Desitjo rebre el/els llibre/s: Pensadors cristians del segle XX
Pensadores cristianas del siglo XX

català: _____ castellà: _____ total llibres: _____ a 1.600 ptes. = _____ ptes.
(com a donatiu, despeses d'enviament incloses)

Nom: _____

Adreça: _____

C.P.: _____ Població: _____

Forma de pagament:

☐ gir postal ☐ enviament xec ☐ es pot presentar un càrrec a:

☐ ☐ ☐ ☐
Entitat

☐ ☐ ☐ ☐
Oficina

☐ ☐
DC

☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐
Compte

ENVI LA BUTLLETA A:

Catalunya Cristiana, Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014-Barcelona

Barcelona

Estiu solidari amb la Unió de Religiosos

■ La URC organitza camps de treball en barris marginals

BARCELONA.— «Et proposem compartir 15 dies d'estiu amb aquells que no tenen la teva sort en la vida. Conèixer gent com tu: inquieta, solidària... revolucionària? Compartir la teva experiència de fe... continuar la recerca... començar-la?» Aquesta és la proposta de la Unió de Religiosos de Catalunya, a través de la Vocalia de Religiosos Joves, per a tots aquells joves que vulguin viure un estiu dedicat al servei dels més necessitats.

La Unió de Religiosos de Catalunya organitza del 8 al 21 de juliol uns camps de treball a barris marginals propers a Barcelona (la Mina, Sant Cosme i Bellvitge) per col·laborar en projectes educatius amb nois i noies i conèixer àmbits de marginació.

Aquests camps estan oberts a joves de 19 a 25 anys d'arreu de l'Estat espanyol que vulguin viure aquesta experiència. «El nostre objectiu és triple: obrir la pastoral de joves, obrir les nostres comunitats i treballar en barris que a l'estiu queden més desatsos i donar-los un reforç», explica Oriol Martín, jesuïta, membre de l'equip organitzador dels camps.

Els camps de treball estan organitzats a nivell intercongregacional i des del prin-

cipi s'hi han abocat les congregacions. Les congregacions que s'han unit a aquest projecte i li donaran suport efectiu amb lloc de treball i residència en comunitats religioses són els jesuïtes, la Companyia de Maria, els maristes, la Immaculada Concepció de Castres, els salesians, les teresianes, el Sagrat Cor i les carmelites vedrunes.

Els joves, que viuran quinze dies en petites comunitats (8-10 persones), «compartiran no només el treball en uns barris on la realitat és força dura i fan falta moltes mans, sinó que també compartiran vivències de fe profundes», assegura Oriol Martín. I afegeix: «Aquesta és una experiència molt completa que no s'ha de llegir en clau vocacional, no és aquest el

Oriol Martín (al centre) és un dels organitzadors dels camps de treball.

sentit dels camps de treball, però sí que posem tota la riquesa del que nosaltres, com a religiosos i religioses, vivim i som. Ens obrim a altres persones i ens donem a conèixer.»

Qui estigui interessat a participar en aquest projecte que organitza la Vocalia de Religiosos Joves de la Unió de Reli-

giosos de Catalunya pot demanar més informació als telèfons 934 424 991 (Oriol), 933 708 093 (Cata), 934 209 341 (Sheila) i 936 408 513 (Merche) o a l'adreça electrònica: camptreball@hotmail.com

Rosa María Jané Chueca

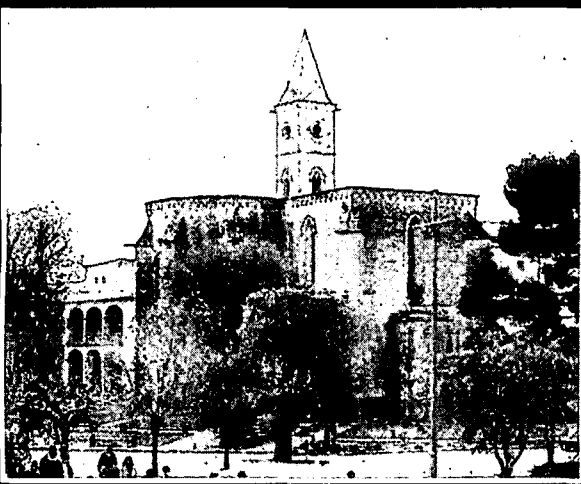
EDITADA PER LA URC (Unió de Religiosos de Catalunya)

GUIA DE CASES D'ESPIRITUALITAT DE CATALUNYA

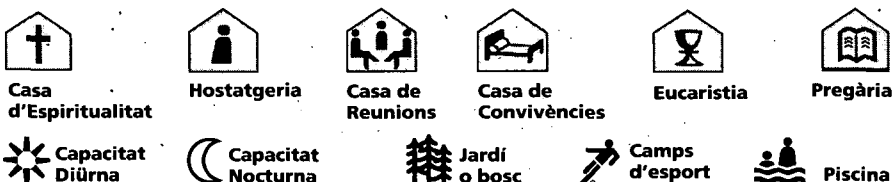
Santa Maria de Bellpuig de les Avellanes

Germans Maristes de l'Ensenyament
25612 Les Avellanes -Tel.: 973 438 006 - Fax: 973 438 038
a/e: avellanes@maristes-cat.es

Situat dins del municipi d'Os de Balaguer (Noguera, diòcesi d'Urgell), aquest monestir de canonges regulars premostratencs va passar a mans dels germans maristes el 1910. Actualment, Santa Maria de Bellpuig de les Avellanes permet passar a l'hostatgeria tot just reformada una estada autèntica en un entorn privilegiat.

LLEGENDA

PODEU TROBAR LA GUIA A LES LLIBRERIES RELIGIOSES O BÉ A LA URC: TEL. 933 024 367

Recordant...

Dr. Pere Tarrés

Les flors del Dr. Tarrés

El Dr. Tarrés, essent consiliari de les noies d'Acció Catòlica de Sarrià, anava cada estiu a Núria. Un dia amb les persones que sojornaven en aquell bell lloc del Pirineu, parlaren de les flors que guarneixen els prats de la vall. Tothom estava d'acord que totes eren belles. Algú deia que li agradava més el miosotis perquè tenen el color blau que recordava a la Verge; una altra digué que preferia els clavells de pastor perquè són flairosos i senzills, però les que guanyaren les predileccions del Dr. Tarrés eren unes flors petites i blanques, d'un sol tall, i una sola fulleta verda que es fan junt als petits xaragalls d'aigua. Sempre havia manifestat la seva simpatia per les coses petites i humils. Algú que recordà aquesta estimació per les floretes petites, blanques i senzilles aconseguí que en l'esgrafiament de la font a ell dedicada, a la mateixa vall, hi hagués al seu costat les seves preferides floretes.

Mn. Francesc Raventós

Vicepostulador de la causa de beatificació del Dr. Pere Tarrés

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Som a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, servei mèdic, sanitari i humà. Estadades per sempre, i per a convalsescències. Pocs places.

Tel. 934 274 453

Fernando Pinós Galeria d'Art

Exposició de SERRANO (maig-juny del 2001)

Compro: Pintura i dibuixos d'artistes catalans i espanyols / Mobles antics i d'estil / Làmpades antigues / Llibres i biblioteques / Passo a domicili a qualsevol lloc i pago al comptat / Peritatges gratuïts per escrit
Tel. i Fax: 934 677 203
c/ Consell de Cent, 325 - 08007 Barcelona

BARCELONA

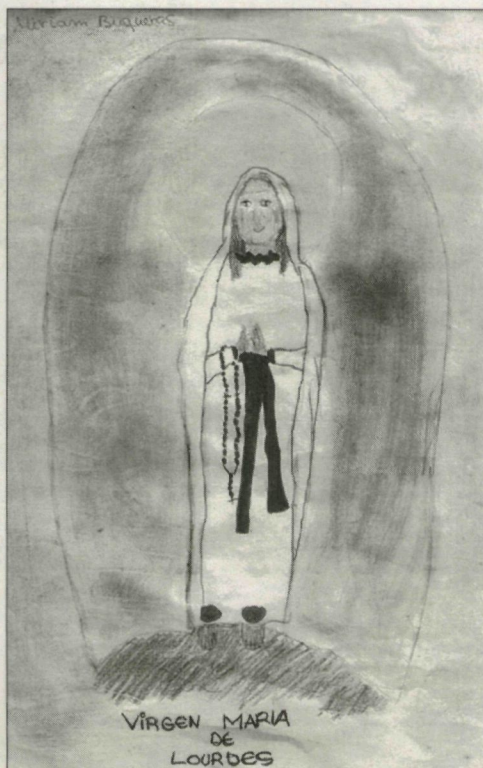
L'Hospitalitat de Lourdes organitza, del 27 de juny a l'1 de juliol, una peregrinació d'infants malalts

A Lourdes amb els nens malalts

Amb motiu de dedicar aquest any l'Església (concretament, la Pastoral de la Salut) als infants malalts, l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes ha volgut que els protagonistes del pelegrinatge del mes de juny fossin també els més joves. I no en va. És justament en la vivència d'una nena, la nostra estimada Bernadeta, exemple de fe i de caritat, on arrela la nostra existència com a entitat i de qui aprenem que la felicitat cal buscar-la en la font d'amor que brolla dins dels nostres cors. En els cors nets. Com el d'un infant. «Qui no aculli el Regne de Déu com l'acull un infant, no hi entrarà pas», ens diu Jesús.

Els infants són alegria, són il·lusió, són esperança. Ni res ni ningú no hauria de trencar aquest doll de vida. Tampoc la malaltia, ni els maltractaments ni les limitacions. Però la realitat és la que és i cal afrontar les dificultats amb fermesa i esperança, però, sobretot, amb molt d'amor, perquè la malaltia i el sofriment no són ni un do ni una gràcia, i menys un càstig o la conseqüència d'haver pecat ningú, ni la persona que pateix, petita o gran, ni els seus pares —quins pecats hauria d'haver comès Jesucrist, o Maria, la seva mare?—, sinó un fet, al qual no podem girar l'esquena perquè seria negar-nos a nosaltres mateixos o, pitjor, negar una existència feliç a un infant.

Dibuix fet per Míriam Buqueras, d'11 anys (Llicà d'Amunt).

El dolor és un misteri, un enigma encara més incomprendible quan afecta els més innocents. Però, és també una experiència que, si la vivim positivament, reconeixent-la com a part de la realitat humana, pot despertar valors positius, tant en la persona que la pateix directament com en aquella que l'acompanya i sofreix al seu costat: l'entrega incondicional, l'amor gratuït, el descobriment de l'immens valor de coses, actituds i moments aparentment o fins llavors considerats insignificants, l'experiència de viure en profunditat a cada instant, reconèixer els veritables amics, aprendre de les dificultats, aprendre a estimar i sentir-se estimat, no marginar ni sentir-se marginat, sentir-se més a prop de Déu, també. Una llista que podríem allargar més i més però que es resumeix en el que abans apuntàvem: estimar i sentir-se estimat.

A Lourdes, els qui hi pelegrinem amb fe, trobem encara un acolliment més profund, el dels braços i la falda de la Mare, que ens apropa a un amor més gran, el de Déu Pare i Fill, que sempre ens escolta, ens acull i reconforta.

Eva Navarrete i Bachs,
coordinadora del Butlletí de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona

Benvolguts pares

(Foto: Agustí Codinach)

Els nens i nenes són els protagonistes del pelegrinatge infantil.

Aquesta és una carta especialment difícil perquè el desig és el d'expressar molta estima i comprensió vers vosaltres i els vostres fills, sense ferir el més mínim la vostra sensibilitat, i amb una gran voluntat de respectar els vostres criteris.

En tots, la trama del viure possiblement l'experiència més forta sigui la de tenir un infant: ell és tant de les nostres entranyes que els seus dolors i alegries, les seves angoixes i joies, els seus problemes i solucions són més que els nostres. Ens sentim responsabilitzats en ells, patim, i molt, en ells, i ens alegrem moltíssim en ells.

Quan el vostre fill a qui donaríeu tot per al seu bé, està greument o fortament malalt, representa per a vosaltres una ferida fonda, difícil de saber portar i pair. Aquesta ferida convulsiona les vostres vides, però un fet inqüestionable més enllà del dolor, és la profundíssima estima que dia a dia creix pel vostre fill.

En l'àmbit religiós, la malaltia del vostre fill ha estat l'aiguabarreig de sentir-se ferits davant de Déu i alhora consolats, i aquest esdeveniment, ha portat alguns a més intensitat de vida religiosa i d'altres a més distanciament, a arribar a sentir un malestar davant del fet religiós.

Coneixedors d'aquesta realitat, nosaltres, hospitalaris de Lourdes que molts cops hem pelegrinat junts amb malalts i minusvàlids per veure i pregar la Mare de Déu, hem pensat en l'oportunitat de fer aquest any, coincidint amb la celebració de l'Any de l'Infant Malalt, un pelegrinatge especialment dedicat als vostres infants malalts.

Pelegrinar per fer junts un camí de fraternitat, de comprensió, de solidaritat a Lourdes. Sí, a Lour-

des, aquest lloc històric, no per exigir un miracle, sinó per demanar a Déu, a través de Maria Immaculada,

La Claror de la mirada per viure la nostra situació amb més pau.

La Fortalesa d'esperit per viure la dificultat amb més coratge.

La Transparència de cor per viure la realitat concreta amb més amor.

I cercar junts el gran desig d'esperança, Esperança que fa més lleuger el feix de cada dia.

Esperança per trobar el valor i el sentit de les circumstàncies difícils.

Esperança per sentir que, més enllà del que vivim avui dia, hi ha un lloc preferent per als que pateixen i sofreixen.

Pelegrinar tots junts amb encert i maduresa, perquè tots plegats ens podem ajudar. Perquè els protagonistes d'aquest pelegrinatge seran només els vostres fills, i des d'un llenguatge festiu-infantil, compartirem amb ells i entre ells uns dies de convivència i de joia, uns actes lúdics i religiosos que ens ajudin a tots en l'Amistat, en l'Esperança i en la Fe senzilla dels petits. Uns dies per aprendre, compartir i escoltar amb amor.

Amb profund respecte i de manera molt senzilla i íntima, volem oferir-vos aquest projecte d'alegria i il·lusió, aquesta oportunitat de compartir tots junts un pelegrinatge especial, un pelegrinar tots junts a Lourdes amb els vostres infants malalts.

A l'Hospitalitat de Lourdes ho estem preparant tot amb gran il·lusió i volem que compartiu i formeu part d'aquest gran projecte d'amor amb nosaltres. (T.D.)

Menorca

La família, prioritat evangelitzadora

■ Mons. Piris ratifica l'interès de promoure la pastoral familiar

CIUTADELLA.— Arran de la publicació de la instrucció pastoral *La família, santuari de la vida i esperança de la societat*, aprovada per la darrera plenària de la Conferència Episcopal Espanyola, el bisbe de Menorca, Mons. Joan Piris, ha manifestat que aquesta

aproximació servirà a la Delegació de Família i Vida per animar la transmissió de la fe a través de les famílies menorquines, i és una nova oportunitat per aprofundir en les propostes aprovades per l'Assemblea Diocesana de Menorca (ADM).

De fet, la primera prioritat marcada des del l'ADM, clausurada l'abril del 1998, posa la família com a centre de l'acció evangelitzadora de l'Església menorquina. Mons. Piris manifestà la seva satisfacció perquè l'ADM reflectís en el seu moment una iniciativa comuna actual de totes les diòcesis espanyoles.

En la instrucció pastoral els bisbes espanyols proclamen amb veu clara la veritat universal de la família en el context de la nostra societat; alerten sobre les greus distorsions que amenacen la comunitat familiar, recorden la bellesa del projecte de Déu sobre el matrimoni i la família; animen les famílies cristianes perquè continuïn amb èmfasi la missió evangelitzadora dels fills i de la societat; orienten els responsables de la vida pública perquè defensin l'autèntica qualitat de vida de tots, sense exclusions ni rebaixes.

El Pla Pastoral de l'Església de Menorca 1999-2002, aprovat en la recta final del pontificat del bisbe Francesc Xavier Ciuraneta, afirma que l'objectiu sobre la Família ha de ser «assegurar l'atenció i promoció cristiana de la família com a Església domèstica perquè sigui espai de comunió entre els seus membres, visqui cadascú d'ells la vocació específica i sigui testimoni d'amor per a tothom».

Segons el Full Dominical de Menorca (27-05) «serà tasca de la Delegació de Família i Vida i de tots els agents pastorals que tenen relació amb l'àmbit familiar

Foto: «Diari Menorca»

Mn. Sebastià Taltavull, nomenat vicari general, en una recent celebració infantil missionera a Es Mercadal.

promoure que els laics cristians «visquin en cristià la seva experiència familiar i la seva tasca professional, i es comprometin activament, juntament amb altres, creients o no, en els moviments o associacions polítiques, sindicals, empresarials, professionals, educatives, culturals, des d'on millor puguin contribuir a la transformació del nostre món en el sentit de les Benaïances» (ADM 5P). No és estrany que l'ADM (n. 26) demani que s'impulsi la preparació de les parelles que han de rebre el matrimoni; que es compti amb serveis d'ajuda especialitzada per a famí-

lies en crisi; i les famílies cristianes disposin de les orientacions i ajuts necessaris per a la vivència del sagrament del matrimoni en la comunitat familiar. Com diu el document dels bisbes espanyols «el futur de la humanitat es juga en la família. Promoure i renovar la cultura familiar és millorar la condició humana. És construir la civilització de l'amor i de la vida, fonamentada en la família».

Ratificació de càrrecs

El 30 d'abril, el bisbe Joan Piris Frígola va nomenar Mn. Sebastià Taltavull An-

glada com a vicari general, càrrec pel qual havia cessat una vegada acabada l'administració apostòlica del bisbe Jesús Murgui, auxiliar de València. Igualment, en el decret signat pel nou bisbe de Menorca, queden confirmats els càrrecs de vicari judicial i canceller-secretari que recauen en els preveres Mn. Gerard Villalonga Hellín i Mn. Francesc Triay Vidal, respectivament.

Així mateix, Mons. Joan Piris ha confirmat en el càrrec els tres arxiprestos i tots els delegats diocesans: arxiprest de Ciutadella a Mn. Francesc Triay Vidal; arxiprest del Centre a Mn. Jesús Llompart Díaz; i arxiprest de Maó a Mn. Gerard Villalonga Hellín. Els delegats diocesans actuals són: Càritas, Mn. Francesc Triay Vidal; Litúrgia, Mn. Miquel Anglada Gelabert; Vida Consagrada, el salesià Isidre Serdà; Família, Mn. Rafel Portella Moll; Pastoral Vocacional, la franciscana Maria Bibiloni Pastor; Turisme, Santuaris i Peregrinacions, Mn. Joan Bosco Martí Marqués; Salut, Mn. Cristòfol Vidal Barber; Comunicació, el laic Guillem Ferrer Monjo; Missions, Mn. Josep Manguán Martínez; Joventut, la seglar Ignàcia Gener Fernández; Ensenyament, Mn. Jesús Llompart Díaz; i Catequesi, la seglar Margarita Servera Moll.

Per la seva part Mons. Joan Piris ha convocat el pròxim 13 de juny el Consell del Presbiteri i uns dies abans, el 9 de juny, el Consell Pastoral Diocesà, tal com està previst al Calendari Diocesà 2000-2001. Mentre no s'hagi nomenat nou Consell del Presbiteri, tal com mana la normativa canònica, el bisbe Joan Piris continua treballant amb els membres del Col·legi de Consultors.

Guillem Ferrer Monjo

TARRAGONA

25 anys de la Delegació per a la Vida Consagrada

MONTBLANC.— Unes cinquanta representants de les famílies religioses que peregrinen a l'arxidiòcesi de Tarragona es van reunir a Montblanc en una trobada d'acció de gràcies per commemorar el 25è aniversari de la creació de la Delegació per a la Vida Consagrada de Tarragona. Va ser una jornada curulla d'actes, enriquidora i plena d'esperança en mans de l'Esperit.

El santuari de la Mare de Déu de la Serra de Montblanc va ser el marc on se celebrà la tradicional trobada de primavera o Pasqua de la Delegació diocesana per a la Vida Consagrada, el 13 de maig, coincidint també amb la celebració d'aquest 25è aniversari. Les representants dels diferents ordes religiosos van assistir a l'eucaristia, celebrada pel delegat diocesà, el pare claretia Eduard Canals, a la capella del monestir de la Mare de Déu de la Serra de Montblanc, de l'orde de les

clarisses. A l'homilia, el P. Canals va exhortar les religioses a «renovar el compromís d'esperança amb l'Esperit que anima la vida religiosa. Avui fem com els apòstols Pau i Bernabé que, reunits amb la comunitat cristiana, van posar en comú la missió evangelitzadora». La missa fou intensament viscuda i amb una perfecta animació de cants.

Després de compartir una estona al jardí del monestir de la Serra, el P. Canals va dirigir una xerrada al Col·legi Mare de Déu de la Serra (vedrunes) sobre el moment actual de la vida religiosa, des de la reflexió en el passat i la necessitat de mirar endavant. «Si mirar enrere ens fa bé, encara és més beneficiós mirar endavant, sense complexos i viure aquest moment de purificació de la vida religiosa que comporta el despullament de poders temporals. Hem de fer camí amb la gent d'avui dia, pel sender de la pobresa, posant-nos en mans

d'aquest Esperit que fa coses noves. El camí és senzill si es fa d'acord amb el manament nou de l'amor», manifestà el conferenciant. La jornada va finalitzar amb un dinar de germanor i la visita al recinte de la Fira de Sant Maties de Montblanc.

Per bé que l'any 1974 el P. Eduard Canals ja començà a treballar en el camp de la vida consagrada, fou a partir del 1976 que es va constituir la delegació diocesana. Es va crear el Consell, integrat per superiors de comunitats religioses que, com ara, preparen i desenvolupen les assemblees. En aquest àmbit hi ha la figura de la delegada de serveis a les religioses, responsabilitat que actualment recau en la germana Concepció Bolaños. Cal remarcar que la delegació per a la Vida Consagrada a Tarragona va ser una de les pioneres d'entre les diòcesis i que a hores d'ara hi ha bisbats que encara no l'han constituït.

De les fites importants assolides, cal

recordar que la de Tarragona ha estat la primera diòcesi de l'Estat espanyol en l'aprovació i reconeixement de la vida eremítica, amb uns estatuts propis i la professió monàstica de les primeres ermitanes. El P. Eduard Canals incideix en «la importància que ha tingut l'establiment de comunió de béns entre les religioses de vida activa i les contemplatives, de manera que ha permès que les darreres es poguessin acollir al règim general de la Seguretat Social, fet que es va assolir l'any 1982».

Cal assenyalar com a resum que la tasca de la Delegació per a la Vida Consagrada a Tarragona té com a eix vertebrador la formació permanent de la vida religiosa, amb la celebració de sessions formatives i curssets especials, de periodicitat mensual, i el foment de la comunió entre les famílies religioses, sense oblidar l'assemblea anual de superiors, on s'exposen projectes i pressupostos. (J.B.)

Què vol dir un pelegrinatge de malalts i minusvàlids?

Els infants són alegria, il·lusió i esperança.

El dolor és un misteri encara més incomprensible quan afecta els nens.

(Foto: Agustí Codinach)

Peregrinar

Les persones vivim el dia a dia en un lloc concret i molts cops ens trobem aclaparats per les angoixes que generen les nostres situacions de vida. Quan peregrinem sortim a fora, sortim de les quatre parets de sempre, ens desinstal·lem, cerquem altres horitzons, per viure el nostre dia a dia des d'una altra perspectiva que ens ajudi a mirar la nostra realitat quotidiana amb més esperança. Mai no peregrinem sols: el pelegrinatge sempre és una actitud fraterna i així acompanyats pels altres, mai no ens sentim sols i, tot compartint les alegries i les angoixes, les bondats i els dolors dels altres, ens sentim acompanyats, compresos i estimats.

Tots podem peregrinar. Per què no els malalts i els minusvàlids?

D'un temps ençà els pelegrinatges tenen una especial vitalitat, llocs com Santiago, Montserrat, Roma, Jerusalem, són llocs de milions de peregrins.

Els malalts també poden peregrinar i viure aquesta experiència en un pelegrinatge preparat a tots nivells, des del punt de vista mèdic sanitari fins al religiós. D'aquesta manera poden rebre un suport afectiu i una atenció global, gràcies a un gran voluntariat (format i preparat) que desitja fer protagonistes els malalts i els seus familiars d'aquesta experiència. També és un pelegrinatge per a minusvàlids: ells lluiten constantment contra les barreres de tots tipus que els fan difícil poder viure amb força la seva vida concreta i plena de valors no valorades. Per a ells el pelegrinatge és un temps i una acció idònia per compartir, sensibilitzar i crear amistat i esperança.

A Lourdes

A Lourdes, perquè és el lloc històric on una noia, Bernardeta, va viure una experiència religiosa molt forta. La Verge Immaculada, amb el signe de l'aigua, crida a tots a la conversió i convoca l'Església a viure una pregària i amor preferent als pobres i malalts. Aquesta vivència ha anat creixent en el temps i uns miracles (poquíssims i molt rellevants) han anat rubricant la força de l'Amor de Déu, i la seva misericòrdia des de Maria.

Val la pena trencar els prejudicis i endinsar-se a l'experiència de Fe, Amor i Esperança que comporta un pelegrinatge a Lourdes.

Mn. Antoni Deulofeu,

consiliari de l'Hospitalitat de la M. D. de Lourdes de Barcelona

Logo especial per al 130è pelegrinatge, dedicat als infants malalts, que tindrà lloc del 27 de juny a l'1 de juliol del 2001 (inscripcions fins al 20 de juny).

Més informació sobre els pelegrinatges:

Hospitalitat de la

M. D. de Lourdes

Diputació, 235, 1r 1a,

08007 Barcelona - Tel. 934 874 009

«Alguns presentaven a Jesús uns infants perquè els imposés les mans, però els deixebles els renyaven. En veure-ho, Jesús es va indignar i els digué: Deixeu que els infants vinguin a mi. No els ho impediui, perquè el Regne de Déu és dels qui són com ells. Us ho asseguro: qui no aculli el Regne de Déu com l'acull un infant, no hi entrarà pas. I els prenien en braços i els beneïa tot imposant-los les mans» (Mc 10,13-16). Dibuix de

Diana García.

Lleida

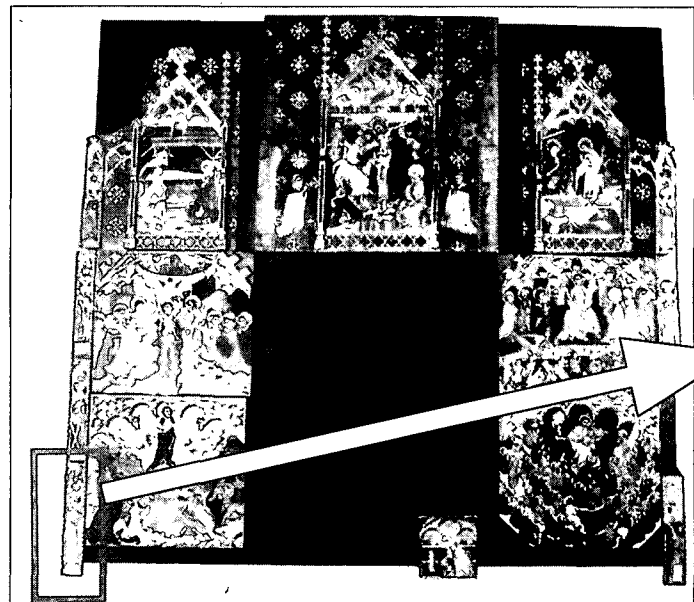
Denegat el recurs de Lleida sobre el patrimoni artístic

■ La diòcesi accepta el decret de la Nunciatura Apostòlica

LLEIDA.— Roma, a través de la Signatura Apostòlica, no ha acceptat el recurs presentat per Lleida contra el decret que preveu la segregació del patrimoni artístic del Museu Diocesà procedent d'Aragó. Així es va fer públic el 24 de maig en un comunicat que també assenyalava que, esgotades totes les vies jurídiques al seu abast, la diòcesi lleidatana acceptava el decret. La Nunciatura Apostòlica va instar el 29 de juny del 1998 a retornar les peces d'art sacre de les parròquies segregades del bisbat de Lleida i agregades al bisbat de Barbastre-Montsó i de les quals pugui demostrar-se'n la titularitat.

El decret de la Nunciatura preveu per a la seva execució la creació d'una Comissió Conjunta dels dos bisbats. La resolució de la Signatura Apostòlica implica, doncs, la constitució d'aquesta comissió, que ha d'estudiar ara la millor manera de procedir davant d'aquest tema, alhora que haurà d'examinar peça a peça les obres reclamades per les parròquies del bisbat de Barbastre-Montsó, abans pertanyents a Lleida, per poder concretar-ne la procedència i titularitat.

L'esmentada Comissió estarà formada per sis persones: dos juristes nomenats per la Nunciatura i la Conferència Episcopal Espanyola, que seran Carmelo de Diego Lora i Fernando Lozano Pérez; dos experts en art, per la part lleidatana serà Mn. Jesús Tarragona, delegat de Patrimoni Artístic de la diòcesi de Lleida, i per la part aragonesa Enric Calvera, delegat de Patrimoni Artístic de Barbastre-Montsó, i els dos vicaris generals, Joan Ezquerro, de la diòcesi de Lleida, i Pedro Escartín, de la

La peça sostreta forma part del retaule del Salvador i està dedicada a santa Àgueda.

diòcesi aragonesa.

El conflicte de l'art de les parròquies de la Franja dipositades al Museu Diocesà es va iniciar el 15 de juny de l'any 1995, coincidint amb la polèmica decisió del Vaticà de segregar 111 parròquies de la província d'Osca pertanyents durant gairebé 800 anys a la diòcesi de Lleida. Aquestes parròquies van ser agregades finalment al nou bisbat de Barbastre-Montsó en un procés molt discutit i que tingué dues fases. La primera, el 1995, en què van ser segregades 84 parròquies i la segona, l'any 1997, amb la resta, 27 parròquies.

Tot aquest procés fou protagonitzat per l'anterior bisbe de Lleida Ramon Malla, que el 30 de novembre del 1998 va presentar un recurs davant la Signatura Apostòlica (el Tribunal Suprem de l'Església) contra el decret de l'anterior nunci de la Santa Seu a Espanya Lajos Kada (23 de juliol de 1998) i de la Congregació de Bisbes de Roma (30 d'octubre de 1998). Tots dos dictaminaven que les peces d'art havien de ser tornades a Aragó.

El pronunciament de la Signatura Apostòlica sobre aquest litigi és definitiu respecte de la via eclesiàstica. Quant a la via civil, tot dependrà de la decisió que prengui al respecte el Consorci del Museu de Lleida Diocesà i Comarcal, del qual formen part la Generalitat, la Paeria, la Diputació, el Consell Comarcal i el mateix bisbat. Els membres del consorci, un representant per cada institució, van ser convocats a una reunió d'urgència pel conseller de Cultura, Jordi Vilajoana, per al divendres 1 de juny, per tal d'analitzar l'abast i les implicacions d'aquesta resolució de Roma.

Cal assenyalat que tot i que el Museu de Lleida Diocesà i Comarcal de Lleida depèn actualment d'un Consorci creat per la Generalitat l'any 1999, les obres d'art

són propietat del bisbat de Lleida. La Generalitat per la seva banda i enmig del litigi va blindar aquest patrimoni artístic, cultural i religiós en el mes de maig de 1999 i va incloure el fons del Museu com a col·lecció del Patrimoni Cultural de Catalunya, per evitar-ne la disgregació.

De les més de 1.800 obres d'art del fons artístic del Museu Diocesà de Lleida, totes elles inventariades, el litigi es concreta en unes 65 peces. Caldrà ara buscar una solució raonable.

Coincidint amb aquesta notícia es va conèixer el robatori d'una petita peça del retaule del Salvador, de 39x12 centímetres i dedicada a Santa Àgueda. El retaule està datat en el primer quart del segle XV, és obra de Jaume Ferrer I i, procedent de la Seu Vella, estava exposat en la mostra *Proemium* de l'antiga església romànica de Sant Martí, una de les dues seus del Museu Diocesà de Lleida.

El dimarts 29 de maig, mossèn Jesús Tarragona, delegat de Patrimoni Artístic del bisbat de Lleida, donava la notícia que l'autor del robatori havia lliurat aquesta peça, juntament amb altres obres també robades, al monestir de Montserrat, sota secret de confessió, i que en pocs dies serà restituïda de nou al retaule del Salvador.

Jordi Curcó

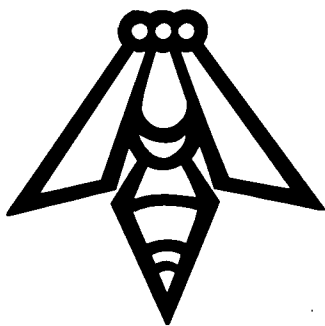
RECTIFICACIÓ:

A la pàgina 19 del número 1.132 de *Catalunya Cristiana*, es publica un reportatge sobre la nova il·luminació de l'església parroquial de Vilaller amb unes declaracions del rector de l'esmentada parròquia, Mn. Ramon Vila Aloy, si bé per error apareix el nom de Mn. Joan Mora Pedra. Aquest darrer és rector del Pont de Suert.

CERABELLA

zona industrial, A
ES 08181 SENTMENAT (BARCELONA)
Tel. +34.93.715.31.02 Fax +34.93.715.02.51

CERERIA ABELLA,
Sant Antoni Abat, 9
08001 BCN
t. 934 41 09 07 / fax. 934 41 70 47

CERERIA ABELLA,
Boters, 5 (Portaferrissa)
08002 BCN
t./fax. 933 18 08 41
NOC,
Comte Borrell, 41
08015 BCN
t. 934 42 93 28 / fax. 934 41 90 47.

cerers
des de
1862

Tortosa

Homenatge al beat Miquel Domingo Cendra

CASERES.— Joan Pau II va beatificar l'11 de març a Roma 233 màrtirs de la guerra civil, entre ells un jove de Caseres: Miquel Domingo Cendra (1909-1936). Tenia aleshores 27 anys i era salesià. Per aquest motiu Caseres ha organitzat un acte d'homenatge al qual s'ha unit tot el poble.

Van participar en l'acte, cinc salesians, quatre sacerdots i un germà. L'eucaristia va ser presidida per Juan Luis Playá, que va pronunciar l'homilia. A la tarda, l'historiador salesià Ramon Alberdi va pronunciar una conferència a la mateixa església parroquial romànica, també plena de públic. Alberdi va centrar tres punts: els salesians a Espanya, l'arribada i el desenvolupament; Miquel Domingo Cendra, i l'aixecament militar, la revolució i guerra, i la persecució religiosa.

Els pares de Miquel Domingo Cendra, que eren pobres i senzills del poble de Caseres, van decidir enviar el seu fill a estudiar als salesians del Campello, Alacant. Arriba a la filosofia, després fa magisteri, estudia teologia i quan arriba l'aixecament militar, en aquella etapa turbulent, en retornar cap al seu poble natal, és fet presoner i el dia 12 d'agost del 1936 és assassinat a Prat de Comte.

Antonio Bordàs
Rector de Caseres

Trobada d'escolans

TORTOSA.— El 5 de maig, el Seminari diocesà de Tortosa va organitzar una trobada per als escolans de la diòcesi. L'acte, que va aplegar 55 xiquets i xiquetes, va començar amb la recepció dels escolans. Els seminaristes van preparar cançons i activitats lúdiques a fi de facilitar la relació mútua. Seguidament, van impartir per grups

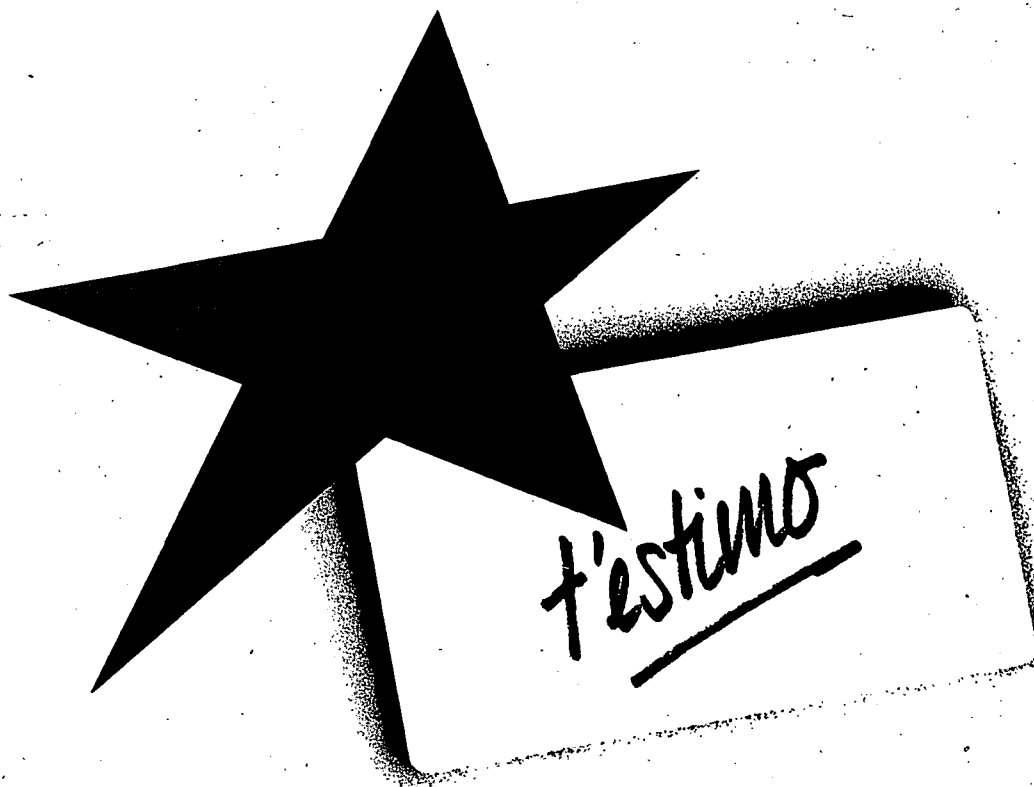
sessions de catequesi. Enguany, el tema central al voltant del qual van girar les catequesis va consistir en el coneixement dels objectes litúrgics i els indrets del temple. Abans del dinar, el rector del Seminari, Ramon Font, va presidir una missa concelebrada pels diferents sacerdots assistents a la trobada. (Pere Poy)

Presentat el Joc de les Ermites

TORTOSA.—

Enguany, el Moviment Infantil Diocesà (MID) de Tortosa ha dedicat les seves catequesis a conèixer i descobrir les diferents advocacions marianes que hi ha al bisbat. Per això, el MID ha presentat un joc educatiu que té com a objectius donar a conèixer les diferents ermites i advocacions a la Mare de Déu que hi ha a la diòcesi. El joc consta d'un taulell que representa el mapa de la diòcesi, amb les diferents ermites dibuixades. L'objectiu és aconseguir com més ermites millor, però pel camí els participants han de superar diferents preguntes de tipus religiós i cultural. Així, descobriran més coses de la Mare de Déu i de les ermites de la diòcesi, alhora que hauran de passar diferents proves d'habilitat i de mímica, fins a arribar a aconseguir les ermites necessàries per guanyar el joc.

L'aire dinàmic del joc fa que no únicament sigui apte per ser utilitzat a la catequesi, sinó que també s'hi pugui jugar en família o amb els amics. Serà distribuït per les diferents parròquies del bisbat i al nou curs es presentarà als catequistes perquè el puguin emprar en les seves catequesis. (MID)

106.6 FM	Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat
93.7 FM	Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà i Garraf BISBAT DE BARCELONA
103.4 FM	Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa BISBAT DE GIRONA
104.4 FM	Solsonès BISBAT DE SOLSONA
105.0 FM	Alt Urgell (Ràdio Principat)
107.5 FM	Andorra (Ràdio Principat) BISBAT D'URGELL

Vic

Propostes d'estiu de la comunitat monàstica del Mas Blanc

■ Presenten tallers de pregària, contemplació i treball personal

CENTELLES.— Viure més a prop de Déu amb més harmonia interior i en comunió més fonda amb els altres és el que proposa la comunitat monàstica del Mas Blanc per a aquest estiu. Per portar-ho a la pràctica ha organitzat diferents tallers de pregària, contemplació i treball personal que tindran lloc els mesos de juliol i agost. En aquest article expliquem cadascuna de les propostes

El primer taller s'ha titulat *Contemplem amb la Carta als Hebreus* i està previst fer-lo entre el 9 i el 13 de juliol a càrrec de Josep Escós, capellà del bisbat de Vic i Rosa Maria Piquer, monja cistercenca membre de la Comunitat del Mas Blanc. La intenció del taller és deixar-se il·luminar per la paraula de Déu que parla en la vida quotidiana tot aprofundint en el significat dels textos bíblics i pregant a través d'ells. El silenci es combinarà amb pràctiques de *lectio divina* o lectura pregada de la paraula de Déu i moments per compartir la fe.

Dins del camp del treball personal del

20 al 22 de juliol es portarà a terme un taller d'acceptació, superació, creixement personal i espiritual, dirigit a adquirir tècniques per millorar el nivell de consciència, aprofundir en l'autoconeixement, l'harmonia i la pau interior i deixar enrere velles estructures. Tindrà cura del taller Anna Mascaró, llicenciada en Filosofia, diplomada en control mental, i terapeuta en tècniques de creixement personal i espiritual.

Del 30 de juliol al 5 d'agost serà el torn del taller *Les paraboles i l'enneagrama personal*, que proposa un treball psicològic a partir d'aquest mètode d'autoconeixement que és l'enneagrama. A partir de les

paraboles de l'Evangeli podem aprendre com rellegir la nostra vida en clau positiva i partint d'un coneixement més gran d'un mateix. El taller serà responsabilitat de dues persones que tenen una àmplia experiència en aquest tipus de treballs: Antònia Cirer, llicenciada en Psicologia, i el pare claretià Jaume Sidera.

La darrera de les propostes per a un estiu diferent és *Preguem amb l'evangeli i amb els salms*, que es portarà a terme del 6 al 11 d'agost a càrrec del professor de la Universitat de Girona Joan Ferrer i de la monja cistercenca Rósa Maria Piquer.

A tots els tallers es participarà en la pregària de les hores de la comunitat monàstica del Mas Blanc, situada al municipi de Centelles, a la comarca d'Osona. Els interessats a participar en algun d'aquests tallers es poden inscriure a la mateixa comunitat, trucant al telèfon 938 442 467.

Fàtima Alemany

Dia del Malalt a l'Hospital General

VIC.— Juntament amb les parròquies del bisbat de Vic, altres entitats van celebrar el 20 de maig passat el Dia del Malalt. Aquest és el cas de l'Hospital General de Vic, que durant el matí va acompanyar els pacients ingressats amb els cants de la coral de Roda de Ter, Vilà i Formosa. A més, a mig matí tothom va poder gaudir de l'actuació castellera que van protagonitzar els Sagals d'Osona. El Dia del Malalt a l'Hospital General de Vic va comptar amb una missa a la capella, que va ser acompanyada per l'esmentada coral. (F.A.)

Tríduum en honor a Sant Felip Neri

VIC.— Amb motiu de la festivitat de Sant Felip Neri l'església de Vic dedicada al sant va celebrar el 26 de maig passat un ofici solemne, al qual va seguir la veneració de la relíquia. Igualment els dies 24, 25 i 26 de maig, abans de la missa del vespre, va celebrar-se un tríduum en honor de sant Felip Neri. (F.A.)

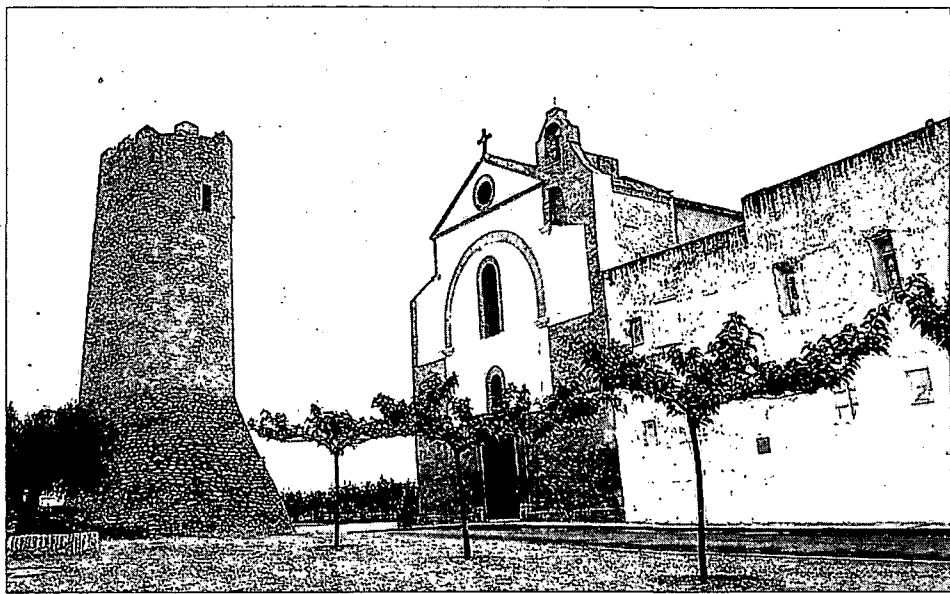
URGELL

Una creu del nou mil·lenni a Andorra

ANDORRA LA VELLA.— En un dels pics més alts del Principat d'Andorra, a 2.500 metres d'altura, a l'anomenada serra de la Creu, un petit grup de persones ha col·locat, amb el permís de les autoritats i de la parròquia, una creu per recordar l'entrada al nou tercer mil·lenni. La creu, que fa 7,5 metres d'alçada i pesa uns 700 kg, es pot veure des de gairebé tots els indrets del Principat. Per pujar els materials de la construcció al cim, i finalment la creu, ja benèida, un helicòpter va haver de fer vint viatges. Tan bon punt es desfai la neu d'aquell pic, l'arxiprest d'Andorra, el Dr. Joan Pujol i Balcells, pujarà a celebrar-hi una missa i demanarà les benediccions del cel sobre el Principat i tots els seus habitants. (F.D.)

TORTOSA

Ermita de Nostra Senyora de l'Aldea i la torre.

Pentecosta mariana a l'Aldea

L'ALDEA.— El novenari dedicat a la Mare de Déu de l'Aldea o Verge dels Prats (1150) va culminar en la festa major del diumenge de la Pentecosta que es va desenvolupar a la gran ermita i al casal amb plaça de bous inclosa. Tot situat als peus de la torre medieval de l'Aldea, com a talaia del Delta.

La confraria estava regida pels devots «senyors tortosins» fins que es traspassà a la parròquia de l'Aldea, regentada per Mn. Alfons Montfort Colom des del 1958. És mèrit seu el revifament popular d'aquesta confraria que ara, amb més de 500 devots, uneix no sols les dues parròquies —Sant Ramon i Sant Josep— sinó també la resta de l'arxiprestat i part de la ciutat de Tortosa.

La imatge es va traslladar el dia 25 de maig des de l'ermita a la parròquia de Sant Ramon. Després va passar a la de Sant Josep i finalment va retornar el dissabte 2 de juny a l'ermitori. Acabada la novena, es va procedir a la benedicció dels xiquets i presentació a la Mare de Déu.

La festa grossa va culminar el diumenge de la Pentecosta o Pasqua granada amb la missa major, cantada pel cor parroquial. Seguidament, es va organitzar la processó amb la imatge acompanyada per tot el poble i la banda musical Unió Verge dels Prats.

El dilluns 4 de juny els capellans de la comarca concelebraren en record del qui fou regent de l'antiga parròquia, el beat Manuel Domingo i Sol (1862). (J.B.B.)

GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent
24 hores
Ens desplaçem a domicili

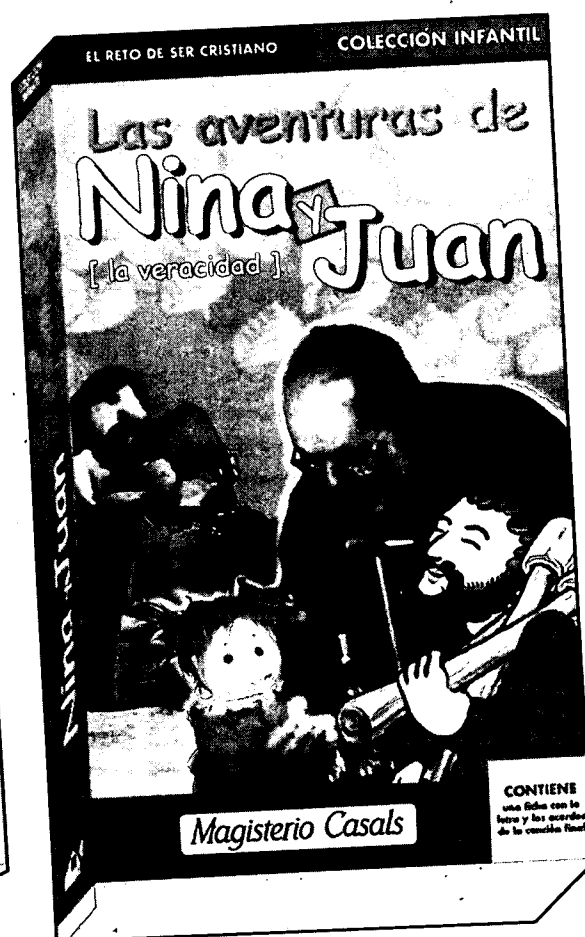
Tramitació d'enterraments

En cas de defunció,
què s'ha de fer?

Truqueu al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

vídeos «El reto de ser **cristiano**»

Ja són a la venda els vídeos de la col·lecció «El reto de ser cristiano».

Cada vídeo conté, impresa, una **guia didàctica per a l'educador**, molt completa i original, amb preguntes per als alumnes, textos per completar les idees principals, orientacions pedagògiques i material per fer debats.

Durada aproximada: 25 minuts.
Preu unitari: 2.500 ptes.

COL·LECCIÓ INFANTIL

a partir de 6 anys.

1. Las aventuras de Nina y Juan LA VERACIDAD
2. El mayor tesoro del mundo LA PRIMERA COMUNIÓN

COL·LECCIÓ JUVENIL

a partir de 12 anys.

1. Yo estuve allí LA SANTA MISA
2. Comienza una nueva vida LA CONFIRMACIÓN
3. Encuentros en un chat LA IGLESIA

COL·LECCIÓ SÈNIOR

a partir de 16 anys.

1. Tu felicidad en juego EL PECADO Y LA GRACIA

Editorial Casals, S.A.
C/ Casp, 79
08013 Barcelona
Fax: 93 265 68 95

PER A INFORMACIÓ I COMANDES ADRECI'S A LA SEVA LLIBRERIA O TRUQUI AL TELÈFON

902 158 286

Catequesi

(Informació de <http://www.yocreo.com>)

EL SANT DEL MES

24 de juny

HISTÒRIES DE LA BÍBLIA

El naixement de Joan Baptista

Sant Agustí fa l'observació que l'Església celebra la festa dels sants el dia de la seva mort, però que en el cas de sant Joan Baptista, fa una excepció i en commemora el dia del naixement, perquè va ser santificat al ventre de la seva mare i va venir al món sense culpa. És digne de celebrar-se el seu naixement, ja que va ser motiu d'immensa alegria per a la humanitat tenir entre els seus membres qui anunciaria la proximitat de la Redempció.

L'arcàngel Gabriel es va presentar davant de Zacàries i li va dir que les seves pregàries havien estat escoltades i en conseqüència, la seva dona, que era estèril, concebria i li donaria un fill. L'arcàngel va afegir: «Tu li donaràs el nom de Joan i serà per a tu objecte de goig i alegria; molts s'alegraran pel seu naixement ja que serà gran davant del Senyor.»

Les lloances al Baptista són notables perquè van ser inspirades pel mateix Déu. Les circumstàncies del naixement de Joan, l'assenyalen com un miracle evident, perquè en aquell temps Elisabet era ja una dona d'edat avançada i, d'acord amb el curs de les coses naturals, no estava en edat de concebre.

Quan el portaveu de la Redempció va néixer, i Zacàries va escriure en un llistó: «El seu nom és Joan», el sacerdot va recuperar immediatament la parla i va entonar el bell himne d'amor i agraïment conegut com *Benedictus*, que l'Església repeteix cada dia en el seu ofici.

ELS PROFETES (I): Abdies

El «llibre» del profeta Abdies conté només 21 versets i pot passar desapercebut enmig dels seus col·legues més famosos com Isaïes, Jeremies, Ezequiel. Malgrat això, aquest profeta aborda una qüestió molt seriosa i important: la necessitat de solidaritat dels dèbils davant d'un opressor més fort. Els babilonis destruïen el seu país. Llavors Abdies va veure que Edom, país germà (cf. Gn 25,17-28), en comptes d'ajudar, es posava del costat del més fort. A Edom li agradava el que passava: aprofitava per conquerir terres, participar en el pillatge, ajudava a matar i perseguir, denunciava els que es trobaven amagats i demanaven protecció (vv. 11-14). Tot ho feia per venjança: no perdonava les ofenses passades (cf. 2Re 8,20-22). Com diu Ezequiel: Edom va guardar un «odi etern» (Ez 35,5).

A més, els edomites eren arrogants, es

consideraven invencibles (v. 3), s'enorgul·lien de la seva saviesa i de la valentia dels seus guerrers. El profeta mostra que aquesta saviesa es torna insensatesa i la valentia es transforma en covardia quan està aliada a

l'opressor contra un país germà desprotegit i atacat (vv. 5-9). Abdies reconeix que Judà tampoc no és innocent i per això pateix una de les situacions més tràgiques de la seva història. Però Edom és més culpable perquè no va ser fraternal en aquest moment històric crucial. Pot causar estranyesa la conclusió del profeta (v.18). Estem d'acord que Edom no

guardi rancúnia al seu germà i no participi amb alegria salvatge per la destrucció de Jerusalem; però no concordem que hi hagi venjança. Altres escriptors bíblics ens ensenyen que no tan sols hem d'esperar el perdó dels nostres germans, sinó que també hem de perdonar-los.

ORACIÓ PER LA PROTECCIÓ DE LA VIDA INCIPIENT

Déu omnipotent i misericordiós,
Vós vau crear l'ésser humà com a corona de la creació.
Avui els homes s'han allunyat molt de Vós i dels vostres manaments.
La vida nonada es destrueix de manera cruel a tot arreu.

Per això Us preguem per mitjà del vostre Fill, Nostre Senyor Jesucrist,
per la intercessió de la seva Santíssima Mare i la de tots els àngels i sants:
Atorgueu per la vostra gràcia l'evidència a totes les futures mares
que el seu fill és des de la seva concepció un veritable ésser humà
i que qualsevol forma de destrucció és una greu agressió contra el manament diví.

Ajudeu tots els metges perquè defensin cada ésser humà,
també el nonat, regalat amb cos i ànima espiritual;
en totes les circumstàncies com a imatge vostra,

A tots els que practiquen o afavoreixen la destrucció de criatures humanes
inclineu-los a conscienciar la seva culpabilitat i a cercar la reconciliació amb Vós.

Socorreu les dones que van consentir la destrucció d'un nen indefens en el seu cos
perquè es converteixin i es reconciliïn amb Vós en el sagrament de la penitència.

Il·lumineu tots els pares, amics i esposos de dones encintes
perquè no prestin mai ajuda a la destrucció de criatures nonades,
sinó que confirmen amb el seu «sí» el fill concebut.

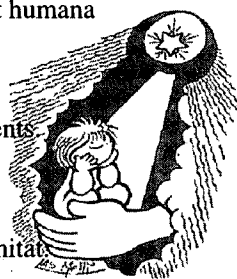
Ajudeu els polítics a decidir totes les lleis a la llum dels manaments divins
i a corregir aquelles lleis que permeten la destrucció de la vida humana.

Concediu als nens de ser educats també a l'escola segons la moral cristiana
i a aprendre a tenir un gran respecte davant del misteri de la vida humana.

Enfortiu la jove generació
perquè accepti les directrius de l'Església respecte la sexualitat humana
i es decideixi a viure segons ella.

Déu bondadós, moveu-nos a tots
perquè procurem viure segons l'Evangeli i els vostres manaments.

Ajudeu-nos a defensar la vida humana incipient amb decisió
i a minvar mitjançant l'oració i el sacrifici
una part de la culpa que per aquesta causa pesa sobre la Humanitat.

Ildikó Darvas

BALCLI'S

SALA DE SUBHASTES

DES DEL 1979

COMPREM AL COMPTAT

ANTIGUITATS, PINTURA S. XIX I XX

MOBLES, OBJECTES

JOIES, ARGENT I RELLOTGES

PISOS SENCERS

VISITES A DOMICILI

☎ 93 217 56 07 C/ ROSSELLÓ, 227 BARCELONA

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

☎ Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495.
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Garantir un servei voluntari de qualitat

■ El Pla de formació del voluntariat de Catalunya n'és una eina fonamental

El 1994 es va crear el Pla de formació del voluntariat de Catalunya amb l'objectiu de donar un impuls i un reconeixement administratiu a la formació del voluntariat i d'assegurar una oferta formativa a les persones voluntàries de qualsevol àmbit d'interven-

ció. Per realitzar els cursos, l'Institut Català del Voluntariat (Incavol) reconeix, dins d'aquest Pla, escoles de formació de voluntariat que abracen la totalitat del territori català i que són les encarregades d'impartir els cursos.

El voluntariat és una realitat en evolució contínua que avui dia està entrant en un procés de consolidació. Per ser voluntari cal no tan sols una bona predisposició, sinó desenvolupar un servei de qualitat. Cal, doncs, tenir la preparació adient per dur-lo a terme. És cert que, amb uns requisits mínims, tothom pot ser voluntari, però el voluntari s'ha de formar per fer la seva tasca amb el màxim d'eficàcia, tant amb una capacitat inicial com amb un procés de formació permanent.

El Pla de formació del voluntariat de Catalunya va néixer amb aquests objectius primordials: facilitar l'accés a la formació per part dels voluntaris de qualsevol dels diversos àmbits que componen el voluntariat, promoure la formació del voluntariat des de les associacions i entitats com a instrument de millora qualitativa, reconèixer escoles de formació de voluntaris a partir d'escoles ja existents i entitats amb capacitat docent, reconèixer administrativament cursos de formació de voluntaris i consolidar una estructura de cursos complementaris.

Araceli Crespo Bachero, responsable del Pla, explica que «des de l'Incavol volíem que hi hagués una plataforma formativa adreçada als voluntaris que pogués arribar a tota la societat catalana i, alhora, establir una xarxa de cursos. També era molt important que aquesta formació, independentment d'on es fes, fos la mateixa en qualsevol part del territori».

Formació amb dos àmbits d'intervenció

Amb la intenció que les entitats coneguin tota l'oferta formativa d'associacionisme i voluntariat, i que la puguin fer servir com un recurs més en la planifica-

La formació és imprescindible per a l'activitat que desenvolupen els voluntaris.

ció de la formació dels seus voluntaris, l'Incavol edita anualment un catàleg del Pla de formació del voluntariat de Catalunya. D'una banda, recull tots els cursos reconeguts per les escoles, classificats segons dos àmbits d'intervenció: el de sectors i el de gestió. I de l'altra, el catàleg inclou totes les escoles —trentanou en total— que formen part del Pla amb les seves dades bàsiques, identificades amb el seu número corresponent.

En l'àmbit de sectors s'engloben els cursos —enguany són cent quinze— destinats a formar el voluntari per a la millora de la seva actuació respecte dels destinataris dels programes de l'entitat. Pel que fa als cursos de l'àmbit de gestió, són aquells destinats a formar les persones que s'encarreguen de dur endavant l'entitat (funcionament i gestió dels diversos aspectes que la conformen, com ara recursos humans, comptabilitat, etc.). Dins

d'aquest apartat són quaranta-set els cursos que s'han programat per a aquest any.

«A Internet el catàleg del Pla de formació del voluntariat n'actualitza els continguts constantment. No és un pla tancat en absolut», afirma Araceli Crespo. Es pot consultar a la web de l'Incavol el contingut dels cursos i el calendari de les convocatòries. Dins de l'àmbit de sectors predominen els cursos de càire social (gent gran, discapacitats físics i/o psíquics, malalts, pobresa, immigració, drogo-dependències, interculturalitat...). També hi ha moltes altres temàtiques: medi ambient, lleure, emergència i socors, participació ciutadana i civisme, etc.

Drets i deures del voluntariat

Segons Araceli Crespo, el balanç dels set anys de vida del Pla de formació del voluntariat de Catalunya és molt positiu,

atès que «ha experimentat un creixement espectacular, tant pel que fa al nombre de cursos com al nombre d'escoles que els imparteixen». El 1994 es va començar només amb el Curs d'Iniciació al Voluntariat, un curs de dotze hores pensat per a persones majors de setze anys —l'edat mínima per assistir als cursos— que volen ser voluntaris d'una entitat. Va adreçar a un públic ampli i bàsicament sense experiència, però amb interès per introduir-se en l'àmbit de l'acció voluntària. S'hi especifiquen els drets i els deures del voluntariat.

Al llarg d'aquest primer any de funcionament del Pla van sorgir el Curs d'Atenció a la Gent Gran, el Curs d'Introducció a la Cooperació Internacional i el Curs bàsic d'Intervenció en Persones amb Discapacitats. Van néixer com a resultat de la reflexió conjunta de les entitats que treballen en aquests sectors, arran d'unes trobades sectorials que posteriorment van donar lloc a les primeres Jornades d'Associacionisme i Voluntariat.

Els cursos, que han esdevingut un punt de referència cabdal, han de respondre a necessitats reals de cada tipus d'intervenció. El voluntari ha de pagar una matrícula pel curs que vol fer, un cost que es minimitza a través de l'entitat en qüestió i de l'Incavol. Amb aquesta mesura es vol aconseguir que la persona es conscienciï que la seva formació comporta una despesa econòmica i se'n responsabilitzi del compromís adquirit.

Cal dir també que l'horari dels cursos és molt flexible. «Les escoles i les entitats tenen molt clar que la formació és una part essencial de l'activitat que desenvolupen els voluntaris», puntualitza Araceli Crespo.

Miquel Àngel Codina

INSTITUT CATALÀ DEL VOLUNTARIAT

C/ DIPUTACIÓ, 92-94

08015 BARCELONA

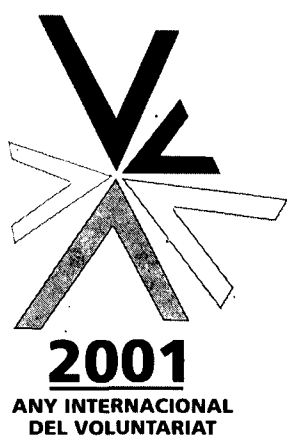
TEL. 932 287 100

900 300 500

FAX 932 287 305

a/e: incavol@correu.gencat.es

web: www.voluntariat.org

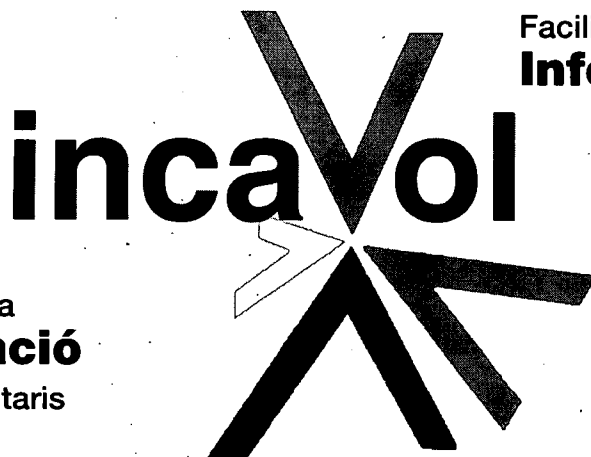

2001

ANY INTERNACIONAL DEL VOLUNTARIAT

Dóna Suport al voluntariat a través del món associatiu

Fomenta la Formació dels voluntaris

Facilita Informació

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ

900 300 500

societat

Servei Solidari i Missioner dels caputxins

■ El SSIM dedica la seva atenció al Tercer i Quart Món

BARCELONA.— El SSIM (Servei Solidari i Missioner) és una ONG dels pares caputxins de Catalunya i Balears creada per col·laborar, ajudar i coordinar projectes a favor del Tercer i Quart Món. És una obra integrada per laics en què estan implicades unes 300 persones.

La filosofia del SSIM, explica fra Joan Cañellas, *ofm.cap.*, director general de l'ONG, és estar al costat dels necessitats reconeixent-hi el Crist: «Una de les condicions bàsiques per ser del SSIM és que cal viure l'esperit cristià com un servei a la comunitat i fer-ho per amor.» En aquest sentit, es mostra molt satisfet pel servei que presten els voluntaris del SSIM: «Cada dia dono gràcies a Déu pels col·laboradors que tenim. Hi ha molts voluntaris que posen totes les seves ganes a ajudar els altres, cosa que ens permet anar complint els nostres objectius.»

El SSIM és present al Tercer i al Quart Món. Al Tercer Món col·labora en la construcció d'escoles, hospitals i en la dotació d'equips per a aquestes instal·lacions. També ha creat un sistema de beques d'estudis: «Paguem beques universitàries a joves de Colòmbia i Costa Rica. Vénen a fer màsters al nostre país, pagats pel SSIM. Ells se senten tan lligats

Fra Joan Cañellas està molt satisfet de la tasca que fa el SSIM.

a la nostra obra que col·laboren amb nosaltres en les seves hores lliures. L'intercanvi amb els nostres voluntaris és molt bo», explica fra Joan.

La feina que fa el SSIM al Quart Món «ens dóna molt ànim per pensar en el Tercer Món i també ens encoratja molt a ser missioners al nostre país», assegura el director general de l'ONG. Continuant la tradició caputxina de servir els més necessitats, el SSIM presta diversos serveis al Quart Món: assistència mèdica, psicològica, jurídica, social, rober infantil i d'adults, lliurament d'aliments...

L'entitat també compta amb una botiga de productes elaborats a les missions, la venda dels quals permet cobrir en part les necessitats de finançament dels seus projectes i serveis.

Immigració

Cada cop són més les persones que truquen a les portes del SSIM: «El cert és que ens agradaria atendre més i més bé el que fem, però no podem. Ens ve molta gent. Tot i saber que no podem fer res per ajudar-los, en alguns casos, vénen simplement perquè els escoltem. Els acoïm, però no com a "fillets", sinó com a persones. Els acoïm, els escoltem i els ajudem si podem», comenta fra Joan.

A fra Joan l'amoïna especialment el Quart Món, ja que opina que és «més fàcil mobilitzar-se pel Tercer Món. Al Quart Món la gent té a prop la pobresa, la marginació... i veure la necessitat no agrada. A més, al nostre Quart Món ja tenim un Tercer Món si tenim en compte la quantitat d'immigrants que hi ha aquí».

Al Quart Món, el SSIM s'ha especialitzat, sense pretendre-ho, en immigrants, especialment en llatinoamericans: «Ens trobem amb molts estrangers que acudeixen a nosaltres. El que fem és acollir-los, comprendre'ls, no jutjar-los... sinó ajudar-los i estimar-los, segons el nostre missatge cristià. He de dir ben clar que els llatinoamericans, que són la major part de la gent que rebem, si bé també ens arriben africans i eslaus, són gent molt agraïda. Molts, quan aconseguixen una feina o s'arregla la seva situació, tornen per fer un donatiu. Són molt bona gent, n'aprenem molt, d'ells.»

Fra Joan Cañellas va ser missioner a Colòmbia i quan parla de les missions ho fa amb una mica de nostàlgia: «Estic molt content de ser a Barcelona, encara que

Serveis

El SSIM impulsa un seguit de serveis per mirar de fer front a la pobresa al Quart Món.

- Assistència social: està adreçat a totes les persones que presenten dificultats per integrar-se en la societat: atur, drogues, malalties, immigració... és l'espai on es fa la primera acollida dels usuaris. Se'ls escolta, es busquen vies de solució i se'n fa un seguiment. Sovint es deriven casos a centres especialitzats.
- Assistència jurídica: el seu principal objectiu és atendre persones immigrants amb problemes legals. Els casos més freqüents que porta són: documentació necessària per sol·licitar el permís de feina i de residència; renovació de permisos; extinció de visat; sol·licitud d'asil polític i humanitari, etc.
- Assistència psicològica: la seva tasca principal és la d'escoltar els que acudeixen en aquest servei, que presenten un seguit de problemes sovint causats per l'atur, famílies desestructurades, dificultats elementals de subsistència, etc. Des de la seva creació s'ha incrementat l'atenció a estrangers.
- Consultori mèdic: un seguit de metges presten atenció primària a les instal·lacions del SSIM. També ofereixen informació sobre les malalties de transmissió sexual, la sida, pautes per a una nutrició infantil correcta i orientació per accedir al sistema de salut pública. A més, el SSIM compta amb un servei de farmàcia.
- Rebost: és un servei permanent d'ajuda alimentària. Cada dimecres es lliuren bosses de menjar a les famílies més necessitades. Els aliments provenen de la Creu Roja, del Banc d'Aliments, de les donacions de particulars i dels concerts «del quilo» en què no es paga entrada, sinó que aquesta se supleix amb una entrega voluntària d'un quilo de menjar.
- Rober: està dividit en el d'adults i l'infantil. Classifica i distribueix la roba que cada setmana arriba a l'associació.

trobo a faltar la missió. Aquí sembla que ens compliquem molt més la vida i de vegades fa l'efecte que ens oblidem de la gent.» Això no obstant, sap que el Quart Món també és «terra de missió» i, com ell diu, «vaig on faci falta. I aquí la gent m'anima molt a tirar endavant».

Rosa Maria Jané Chueca

Les seus

- ✓ **Barcelona:**
Av. Diagonal, 450 baixos
08006 Barcelona
Tel. 934 160 986
Fax 934 161 763
- ✓ **Palma de Mallorca:**
Bastió d'En Sanoguera, 3
07002 Palma de Mallorca
Tel. 971 715 162
Fax 971 715 528
- ✓ **Costa Rica:**
Associació Units en l'Esperança
A.A. 541 7050 Cartago
Tel. 506 551 3444/ 551 0834
Fax 506 591 1071
- ✓ **Colòmbia:**
Av. Circunvalar, 19-117
Saribay - San Andrés Islas
Tel. 57 811 30814
Fax 57 811 23155

Internet: www.ssim.org
A/e: ssim@intermail.es
ssimbarcelona@yahoo.com

El concert del quilo és una de les iniciatives que du a terme el SSIM.

Trobada ecològica a Gallifa

GALLIFA.— Com cada any, en acabar la primavera, el castell de Gallifa acollirà el proper 10 de juny el seu tradicional Aplec ecològic. El conegut com a santuari de l'Ecologia aplegarà aquest diumenge tots els que vulguin viure de forma especial, al costat de la Mare de Déu, una jornada de lloança i d'elogi de la natura.

El XV Aplec ecològic al castell de Gallifa coincidirà també, com és habitual, amb la Festa internacional del medi ambient. La trobada començarà el 9 de juny a la tarda, amb repic de campanes, encesa dels llums del santuari i música de l'*Odissea de l'espai*. Com a preludi, a les deu de la nit, l'historiador Enric Garriga Trullols reflexionarà a la mateixa ermita

sobre «La història i realitat del territori occità».

La gran festa de la natura, però, serà l'endemà, el 10 de juny, i començarà ben aviat, a les deu del matí, amb un repic solemne de campanes com a crida a l'aplec. El rector de Gallifa i capellà del santuari, Mn. Josep Dalmau, presidirà la «Missa sobre el Món» que se celebrarà a les

onze des de la talaia del santuari. Com a colofó, tampoc no mancaran al final de la missa el cant dels goigs a la Mare de Déu de l'Ecologia.

Després de la missa, es presentarà a l'amfiteatre del castell el llibre *Poema del santuari de la Mare de Déu del castell de Gallifa, advocada de l'ecologia*, del poeta Joan Argente. Acompanyant la presentació de Jordi Maluquer, prologuista, i Pere Baltà, editor, els assistents podran escoltar un fragment de la música de l'espectacle de so i llum. L'acte acabarà amb un recital de cançons populars de la Coral Xiribec i un aperitiu de productes típics de l'indret. (S.G.)

La Mare de Déu de l'Ecologia és venerada des de fa uns quants anys al santuari de Gallifa.

Sant Ponç pro Càritas

VILADECANS.— El 10 de maig passat els alumnes de 3r d'ESO que cursem l'assignatura de Religió a l'IES de Sales de Viladecans vam celebrar la festa de Sant Ponç. A l'hora del pati vam posar una parada al vestíbul del centre. Hi havia bossetes d'herbes variades (te, poniol-menta...); caramels de mel, de llimona i de menta; melmelades de fruites variades, etc. Productes que serveixen per alleujar la tos i altres afeccions del coll. Sabem que sant Ponç és el patró dels herbolaris i que a Barcelona se celebra, cada 11 de maig, una fira on es venen productes naturals.

Nosaltres vam voler celebrar-ho al nostre institut fent-hi participar la resta de companys i companyes, el professorat i altres persones que hi treballen. La recaptació que vam aconseguir l'hem feta arribar a Càritas diocesana perquè des d'allà la destinin a una campanya d'acollida d'infants. La nostra experiència va ser molt divertida en la preparació de l'activitat i molt engrescadora sabent que el nostre esforç i la nostra alegria serà la recompensa per a uns nens que tenen la nostra mateixa edat. (Alumnes de Religió de 3r d'ESO de l'IES de Sales de Viladecans)

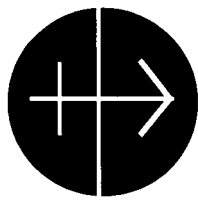
Coses de la vida

Al-Andalus

Hola, amics! Continuem amb el viatge a l'Al-Andalus. Vam arribar a Còrdova, la «capital del món» en temps de la dinastia àrab dels Omeies. Vam visitar la mesquita, una obra d'art valuósíssima que reflecteix la sensibilitat detallista i de colors realitzada amb una paciència admirable; el call amb la seva sinagoga, important perquè és l'única existent a tot Andalusia actualment, i la magnífica catedral. També vam anar a veure les ruïnes de Medina-Azahara i vam admirar el cèlebre Crist de los Faroles, cuidat pels Pares Franciscans en una placeta on s'aixeca el seu convent i l'hospital regit per ells.

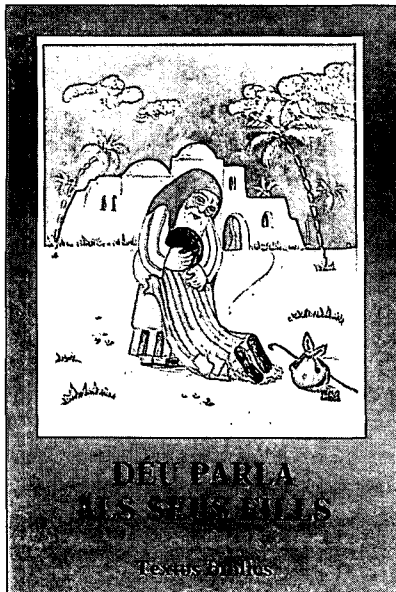
Vam arribar a Andújar, on es recol·lecta el millor oli. Vam visitar la residència d'ancians de les Germanes de Sant Josep de la Muntanya, un exemple d'organització, neteja i amor al pròxim. I acabo esmentant la famosa Mare de Déu de la Cabeza, coneguda també com «la Moreneta» pel seu color negre i la peregrinació de la qual, molt coneguda i alegre, se celebra el darrer diumenge d'abril.

Cecília Aranés Mallol

Ajuda a l'Església Necessitada

La Bíblia del nen

Els textos bíblics de la vida de Jesús amb bellíssimes il·lustracions a tot color. Un llibre adient perquè els més menuts puguin conèixer el món meravellós de l'Antic i el Nou Testament.

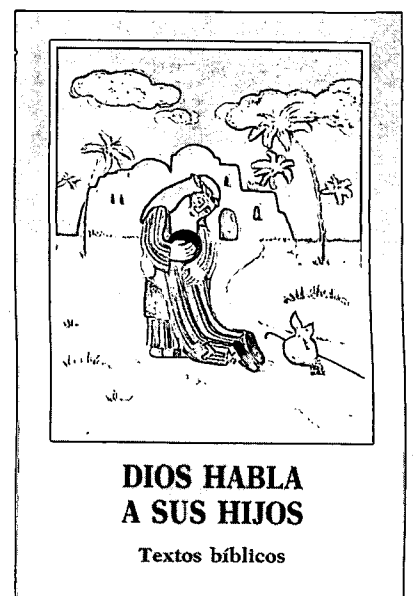
Molt indicat per als nens i les nenes que facin la Primera Comunió

FEU UN REGAL IMMILLORABLE!

Només 250 ptes. cada exemplar!

I a més, vostè també pot regalar la Bíblia a nens del Tercer Món o de l'Est d'Europa.

Nosaltres els les farem arribar. Faci feliços 10 nens per 2.500 ptes.

DIOS HABLA A SUS HIJOS
Textos bíblicos

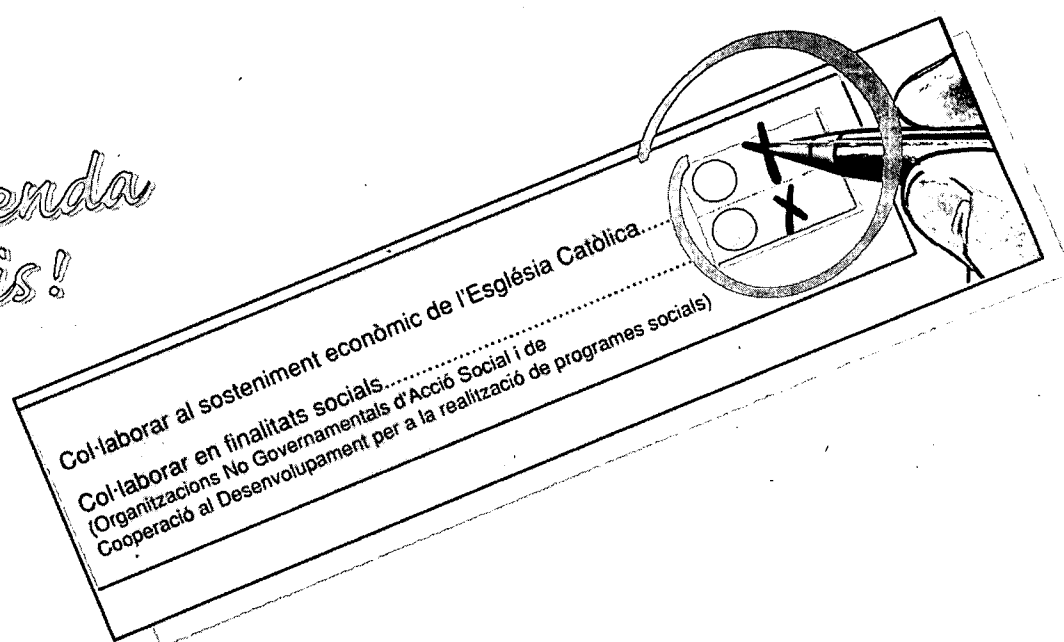
Ajuda a l'Església Necessitada. Associació Pública Universal de la Santa Seu
Filial: c/ Lluís Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763
C/c: 1260-2110027312 - Banco Central Hispano - Via Augusta, 6 - Barcelona

CAMPANYA PERMANENT PER A L'AUTOFINANÇAMENT DE
L'ESGLÉSIA DIOCESANA

**Et sents Església?
Vols ajudar-la?
Ara també pots fer-ho**

*Participa en el sosteniment
econòmic de l'Església*

*A l'hora de la renda
no te n'oblidis!*

**Bisbats
de Catalunya**

cultura

Un retorn a la puresa gestual

■ La galeria d'art Fernando Pinós exposa obres de José Miguel Serrano

BARCELONA.— Fins a finals de juny es pot visitar a la galeria d'art Fernando Pinós una exposició antològica del pintor José Miguel Serrano (Barcelona,

1912 - Sitges, 1982). Amb una pinzellada ràpida i colorista, els seus treballs sobre tela i sobre paper transmeten no tan sols realitats, sinó estats d'ànim.

El galerista Fernando Pinós ha trigat gairebé dos anys a reunir les trenta-quatre peces que integren aquesta magnífica exposició. «El nostre objectiu —explica— ha estat reivindicar la figura i l'obra de José Miguel Serrano, un pintor excel·lent que sempre va defugir qualsevol tipus d'encasellament.» La seva personalitat artística és força eclèctica, ja que beu de diverses fonts estètiques. Cal dir per a les persones que hi estiguin interessades que tots els quadres són a la venda.

L'artista recrea la realitat des d'un espai organitzat pel ritme, l'harmonia i el color. Fins i tot amb poques formes i línies sap despertar en l'espectador emocions ben diverses, atès que la seva obra suggereix, atrau i obre noves perspectives visuals. Representa una invocació a la pintura essencial, despullada d'elements superflus o conceptuals, que proclama sobretot un retorn a la puresa gestual. Això és palès a olis com *Arlequín* (1940), *Bodegón de flores* (1947) i *Narcisos y lirios* (1970).

Serrano recorre el seu camí pictòric amb el propòsit d'aprofundir en el món de les formes i dels colors que ha creat. Sent predilecció per tot allò que és espontani i fugaç, i que es pot plasmar amb traç dinàmic en un esclat de tinta i aigua. *Pierrot* (1947), *Gallo de pelea* (1956), *Rosas* (1970) i *Pegaso* (1972) en són exemples significatius. En definitiva, una pintura de gran sobrietat tècnica i veracitat artística.

Miquel Àngel Codina

«Arlequín» (1940).

Ètica i qualitat en l'acció socioeducativa

BARCELONA.— Del 6 al 9 de juny té lloc a Barcelona, al Palau de Congressos de Catalunya, la celebració del XV Congrés Mundial de l'Associació Internacional d'Educadors Socials i el III Congrés Estatal de l'Educador Social. En aquestes jornades els participants volen posar de manifest la voluntat dels diferents col·lectius i sectors professionals d'actuar coordinadament per assolir uns objectius comuns, a partir d'una intervenció fonamentada en l'ètica professional i la qualitat dels serveis. (C.C.)

Homenatge literari a Pau Casals

BARCELONA.— El 14 de maig l'Ateneu Barcelonès va ser el marc que va acollir la presentació del llibre *Homenatge poètic a Pau Casals*, publicat per l'Editorial Columna-Albí i impulsat pel Districte de Sant Martí. La iniciativa de fer un llibre dedicat a Pau Casals va néixer el 25 d'abril del 1997 al Centre Cívic Besòs, on es va celebrar un recital poeticomusical, intercultural i intergeneracional amb motiu de les paraules que Pau Casals va pronunciar a l'Assemblea de les Nacions Unides el 1971. El volum recull els poemes recitats a l'esmentada trobada. (C.C.)

Festa Verdager 2001

FOLGUEROLES.— Coincidint amb la Festa Verdager 2001, que se celebra cada any amb motiu de l'aniversari del naixement del poeta, el 26 de maig passat Eumo Editorial, conjuntament amb la Societat Verdager, va publicar el tercer volum de l'edició crítica de l'obra de Jacint Verdager, que va estar dedicat a sant Francesc. Després dels dos primers volums, *Dos màrtirs de ma pàtria, o siga, Llucià i Marcià*, a cura de Ricard Torrents, i *Montserrat. Llegenda de Montserrat*, a càrrec de Maur M. Boix, ha arribat ara *Sant Francesc*, a cura d'Isidor Cònsul, el qual ha basat la seva tesina en aquest llibre de Jacint Verdager.

El llibre d'Isidor Cònsul conté un estudi preliminar en què relaciona el poema *Sant Francesc s'hi moria*, el salteri franciscà i els poemes del 1895, també sobre el sant, relacionats amb dades de la biografia de Jacint Verdager. Seguidament presenta cadascun dels poemes acompanyats de comentaris i un seguit de documents relacionats amb aquesta obra. També aporta les darreres investigacions

portades a terme sobre el llibre, que fins ara estava recollit en les obres completes, editades durant els anys quaranta.

La Festa Verdager va inaugurar aquest any un carrer de Folgueroles, poble natal del poeta, dedicat a Montserrat. Per això, entre els actes més tradicionals de la festa com són la plantada de l'arbre de maig i el ballet de Folgueroles, es va oferir una cançó a la Mare de Déu de Montserrat. També es va celebrar una missa solemne oficiada per Mn. Francesc Besora.

La memòria de Mn. Cinto es va fer present amb l'edició d'una guia de cinc itineraris per caminar pels llocs verdaguerians, la rotulació dels objectes exposats al Museu Verdager en diversos idiomes i tres conferències: *Verdager sentint un rossinyol*, *Verdager i la terra* i *Verdager i la mirada poètica a la terra*. També es va poder gaudir d'una lectura de poemes que va recitar Anna Maluquer.

Fàtima Alemany

Nova edició dels Premis Bravo

MADRID.— El jurat de la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social, presidit per Mons. Joan Carrera, va fallar el 29 de maig els Premis Bravo del 2001. El periodista Gorka Landaburu; Angela Rodicio, reportera de TVE; Blanca María Pol, directora del *Informativo Mediodía*, de la Cadena Cope; la pel·

lícula *La espalda del mundo*, de Javier Corcuera; Fernando Argenta i Araceli Gómez Campa, presentadors de *Clásicos Populares* de RNE; el *Diario de Menorca* i Mons. Antonio Montero Moreno, arquebisbe de Mèrida-Badajoz, han estat els guardonats. Els premis es lliuraran el proper 3 de juliol. (C.C.)

LES RECEPTES DE

JOAN Villaró

Amanides a discreció

Amb la calor, amanides a discreció. Sí, i és que les amanides són un aliment de gran importància per a la salut i per a la cuina. Són decoratives, fàcils i ràpides de preparar, combinen amb qualsevol plat i, amb imaginació, podeu fer amanides amb tot.

Les verdures, components fonamentals de les amanides, són riques en aigua, i tenen un valor calòric molt baix. Us donaré un consell: no deixeu l'enciam (rei de les amanides en les seves múltiples combinacions) gaire temps en remull. L'excés d'aigua en destrueix les vitamines. Lluís XII era un gran enamorat de les amanides i va aconseguir que les extenses finques experimentals que tenia reservades per provar nous empelts i, per tant, nous cultius, rendissin al màxim. Una espècie d'hivernacle, però a l'antiga. I és que la tècnica de l'hivernacle no és tan moderna com sembla.

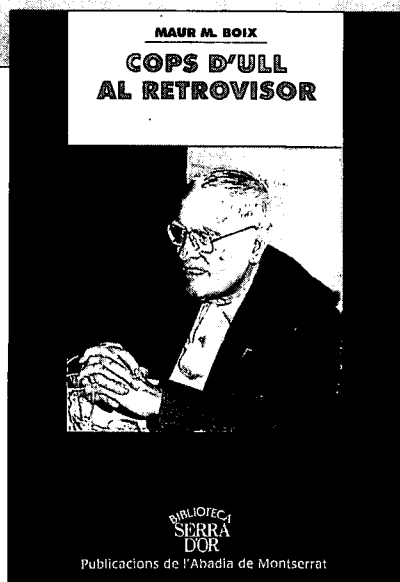
ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Recetas para realizar en un santiamén y vivencias gastronómicas* truqueu al tel. 938 793 402.

LLIBRES

Maur M. Boix,
Cops d'ull al retrovisor.
Publicacions de
l'Abadia de
Montserrat,
Col·lecció
Biblioteca Serra
d'Or, Barcelona
2001, 291 pàg.

Testimoniatge d'optimisme

El P. Maur Boix (1919-2000) ha estat una de les personalitats més significatives del Montserrat contemporani. Va ingressar al monestir el 1942, va ser secretari de l'abat Aureli M. Escarré, director tècnic de l'Escolania, prior de l'abat Cassià M. Just i sobretot director durant trenta anys de *Serra d'Or*, una revista que va esdevenir, en uns moments molt difícils, en l'única plataforma cultural possible en llengua catalana. Aquest llibre són unes memòries fragmentàries d'un interès extraordinari que ens acosten a la biografia personal, intel·lectual i religiosa de l'autor. Així mateix, el lector podrà trobar-hi moltes notícies sobre Montserrat, Catalunya i especialment sobre *Serra d'Or*. El P. Josep Massot afirma al pròleg que el P. Boix ens ha deixat en aquests textos «un testimoniatge d'optimisme». (C.C.)

Oracions des de l'interior

El prevere José M. Avendaño ha sabut copsar en les oracions que integren aquest volum la predilecció de Déu pels exclosos i els pobres amb qui conviu i desenvolupa la seva tasca pastoral a Leganés, un poble de l'extraradi de Madrid, habitat en gran part per immigrants arribats a la recerca d'una feina. Les pàgines d'aquest llibre traspuen la gràcia de Déu esmunyint-se pels petits detalls quotidians. L'autor té, a més, una mena de sisè sentit per al sofriment dels altres, que embolcalla amb sentiments de simpatia i compassió veritable. Per això, malgrat la duresa d'algunes situacions, hi resplendeix la vida i l'esperança. Un llibre destinat no únicament a la lectura, sinó a l'ajuda per resar. I resar només és possible des de l'interior d'un mateix. (C.C.)

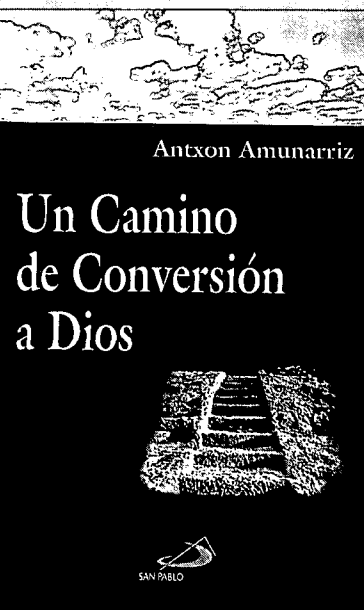
José M.
Avendaño, *Apuntes de vida y esperanza.* Editorial Narcea, Col·lecció Cuadernos Narcea, Madrid 2001, 163 pàg.

APUNTES DE VIDA Y ESPERANZA

JOSE Mª AVENDAÑO

CUADERNOS
narcea

Antxon Amunarriz, *Un camino de conversión a Dios.* Editorial San Pablo, Col·lecció Timonel, Madrid 2001, 109 pàg.

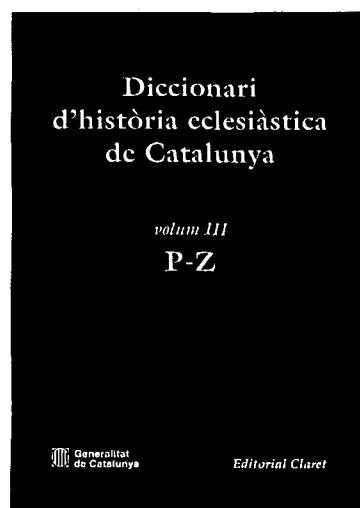
Obrir-se pas cap a Déu

Segons el pare caputxí Antxon Amunarriz, el camí de conversió a Déu «és un sender breu, de passos senzills, que vol ajudar a posar-se en marxa cap a Déu el qui se'n sent allunyat, o a continuar endavant el qui percep que ha de prendre postura en una situació crítica, en una cruïlla de la seva vida creient». És una via que s'ofereix als que demanen ajuda per obrir-se pas cap a Déu. L'autora assegura que es tracta d'un camí de plenes garanties, ja que «ha estat traçat sota la guia segura dels que han provat de conèixer els senyals que porten a la meta. Amb tot, no deixa de tenir el risc de qualsevol intent per concretar la marxa evangèlica». L'objectiu és percatarse que Déu és la meta absoluta, el fi últim de tot el que existeix. (C.C.)

Una guia imprescindible

S'acaba de publicar el tercer i darrer volum de l'obra que aglutina el *Diccionari d'història eclesiàstica de Catalunya*, una iniciativa pionera al nostre país. Per dur-la a terme hi han treballat tres directors, quatre assessors generals, un cap de redacció, un coordinador, un sotscoordinador i més de dos-cents col·laboradors externs per a la redacció de la majoria dels articles. El lector hi trobarà biografies de grans personatges; tots els ordes i instituts religiosos fundats que operen o que han operat pastoralment a Catalunya; monestirs, parròquies, santuaris ermites; articles de vocabulari eclesiàstic, textos sobre cada bisbat, etc. Una guia imprescindible per saber la història de l'Església a Catalunya. (C.C.)

Diccionari d'història eclesiàstica de Catalunya.
Volum III (P-Z). Editorial Claret - Generalitat de Catalunya, Barcelona 2001, 749 pàg.

Potenciar la intel·ligència emocional

Què defineix la intel·ligència dels fills? Fins fa pocs anys tot resultava més clar. Un fill intel·ligent era una persona que se'n sortia bé amb les matemàtiques, el raonament abstracte, etc. Això no obstant, d'un temps ençà, cada cop es qüestiona més aquesta mena de coeficient intel·lectual, ja que no serveix per copsar una altra varietat molt rica de capacitats com l'autoestima, la relació amb el pròxim, l'empatia, l'autocontrol, la sociabilitat, la responsabilitat o la força de voluntat. Aquest llibre va adreçat a tots els que comparteixen la passió per formar, per descobrir aquelles facetes i habilitats dels altres (fills, alumnes, amics) que poden passar ocultes però que, en definitiva, són les que aconseguiran convertir-los en grans professionals, persones íntegres i ciutadans útils. (C.C.)

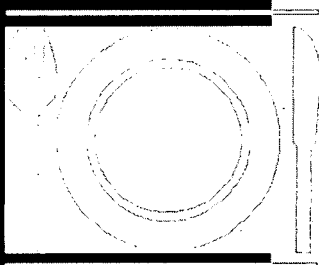

Amparo Catret, *¿Emocionalmente inteligentes? Una nueva dimensión de la personalidad humana.* Editorial Palabra, Colección Edu.com, Madrid 2001, 240 pàg.

Mongetes seques amb cloïsses i gambes

INGREDIENTS:

3/4 kg de mongetes seques
1 ceba
1 all picat
cloïsses
gambes
sal
pebre vermell dolç

PREPARACIÓ:

Poseu a coure els 3/4 de kg de mongetes. A part, en una cassola, fregiu la ceba i quan estigui daurada, afegiu-hi l'all picat. Renteu bé les cloïsses, unes tres vegades amb aigua abundant, per tal d'evitar que tinguin sorra, i afegiu-les al sofregit de ceba i all. Tapeu la cassola i, quan les cloïsses estiguin obertes, afegiu-hi les gambes i les mongetes amb una mica d'aigua de la mateixa cocció fins que tot plegat quedi lleugerament cobert. Deixeu-ho bullir tot uns set minuts. Si voleu, rectifiqueu de sal i també podeu afegir-hi una mica de pebre vermell dolç durant els últims moments de la cocció. És molt important en aquest guisat, i en tots en general, que després el deixeu reposar unes dues hores abans de servir; d'aquesta manera guanyarà en gust.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

El llibre de la setmana

Nostàlgia

Seguir la llarga trajectòria literària de Soledad Puértolas sempre resulta un viatge sense ensurts. Qualsevol de les seves obres és un exemple de sobrietat, de saber dir sense estridències, i d'aprofundir en camins, a vegades originals, sense que per això et sorprenguin tortuositats angoixants o esculls imprevistos. Sempre tens la impressió que diu tot el que cal dir amb molta serenitat, i domina molt bé el seu estil per no aclaparar mai amb retòriques inútils o amb exageracions fora de to, encara que sigui a força de vorejar la rutina o la monotonia.

Aquesta és, almenys, la meua impressió personal... que s'ha vist corroborada per aquesta recent expansió íntima recollida en el text *Con mi madre*.

És evident que la pèrdua de la mare és una pèrdua important en qualsevol moment de la vida, però especialment en l'edat madura; i ho dic al marge de sentimentalismes que, sens dubte, són molt lícits. Però, que de sobte se silenciï —i per sempre— el telèfon que ens portava aquella veu que sempre tenia la paraula oportuna, per corregir o encoratjar. Que ja no

Soledad PUÉRTOLAS,
Con mi madre.

Anagrama, Barcelona 2001, 170 pàg.

puguem recórrer a aquell últim refugi que comprenia i callava, fins i tot en els moments de més tensió i de sentiments a vegades contradictoris. I ja no poder pensar en un futur tranquil·litzador, amb una presència potser envellida, però sempre plena d'afecte.

I la mare que evoca Soledad Puértolas —la seva mare— era una persona d'un caràcter fort, d'uns costums austers, d'una capacitat de decisió excepcional. Però, en tot això, en tota la seva vida, descobreix aquesta estimació indestructible, la generositat sense fronteres, el lliurament total a una missió tan complexa com és la d'una mare de família.

Aquestes pàgines, que són un cant a la seva mare, són el millor homenatge que podia retre-li una filla com ella. Un homenatge sincer, sensible, adult, sen-

se apocament, sense deixar-se endur per sensibleries. És una confessió d'amor sincer i —insisteixo— adult, que haurien de llegir moltes persones per comprendre el mal que poden arribar a fer a les seves mares —o a la seva memòria— amb actituds, silencis o amb evocacions despietades.

Soledad Puértolas ens recorda altres autors que han parlat de la seva mare amb respecte i amb una veneració autèntica, en pàgines emocionants com les d'Albert Camus en la seva última novel·la inacabada *El primer hombre*, o Georges Simenon amb la seva obra *Mi madre*. I contrasta amb les dures pàgines del llibre recent d'Esther Tusquets —que aviat comentarem— *Correspondencia privada*.

Sincerament he de dir que l'obra de Soledad Puértolas, que evoca amb tant d'afecte, sinceritat, seriositat i adultesa la

SOLEDAD PUÉRTOLAS

Con mi madre

ANAGRAMA
Narrativas hispánicas

seva mare, hauria de ser llegida per molta gent, tant fills com mares, per comprendre l'empremta d'una mare en els fills. I sàpiguen descobrir o viure els seus silencis i neguits amb l'autenticitat que atorga la consciència clara del paper d'una mare, i de les actituds que puguin adoptar els fills.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Aplec internacional

Encara no ens atrevim a donar els noms concrets dels grups participants en el XIV Aplec Internacional de la Sardana i Mostra de Grups Folklorics que es farà aquest any, els dies 3 i 4 d'agost, divendres i dissabte, a la capital de Dinamarca, Copenhaguen.

I el temor no és per defecte, sinó ben al contrari, a causa del desig que hi ha entre els grups per assistir-hi, i que lluiten amb el pressupost que predisposa poder fer-ho. De tota manera podem garantir l'assistència de diversos grups, més o menys com en altres anys, o sigui colles sardanistes, esbarts, castellers, gegants, i aquest amplíssim etc. que admet la nostra cultura popular. També hi haurà dues audicions de sardanes amb dues cobles, el divendres a la tarda i el dissabte al matí.

A part, i amb la idea que sempre es pot combinar perfectament el turisme amb la participació a l'aplec, us expliquem breument un dels nombrosos atractius de Co-

penhaguen: el parc d'atraccions Tívoli, de prestigi arreu del món. Va ser fundat el 1843 per Georg Carstensen, encara que des d'aleshores ha patit molts canvis.

És un punt de reunió cultural i de festa, amb una oferta de restaurants i atraccions molt àmplia per a totes les edats. També és com una estora multicolor de plantes de la temporada i moltes fonts repartides pel recinte. A la nit, amb una il·luminació esplèndida, es pot visitar el parc i assistir als múltiples concerts i representacions d'obres teatrals i de circ que s'hi fan. Una de les atraccions és una banda musical formada per un centenar d'instrumentistes joves, d'entre 9 i 16 anys, que actuen per diversos punts del parc. Una nit perfecta al Tívoli que acaba amb un gran castell de focs artificials.

Així ens ho expliquen i així ho volem creure i comprovar.

Josep Ventura

Telefons de

Obert cada dia de les 21.30 a les 23.30 h

934 175 449 / 937 258 011

Obert de dilluns a divendres de les 9.00 a les 10.30

938 040 296 (excepte festius)

La solidaritat autèntica ve de dins i s'expressa eminentment en la pregària. Truca'ns en les teves necessitats i pregarem. Per la línia telefònica passarà la veu, l'amor i el poder de Déu.

Associació Amor de Déu

la Pregària

**Catalunya
Cristiana**
Una xarxa per a
l'evangelització

**Subscribiu-vos-hi ara
només per 12.480 ptes./any**

**Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)**

Edició en català ☐

Edició en castellà ☐

Nom

Cognoms

Adreça

Població

D.P.

Tel.

N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament d'12.480 ptes. per any

☐ Amb dos pagaments semestral de 6.240 ptes.

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular

Data

Entitat

Oficina

DC

Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:

CATALUNYA CRISTIANA

(Departament de Subscripcions).

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona

Tel. 934 905 988 - Fax 934 902 035

Pastoral catequètica: la catequesi d'adults (XII)

L'educació en la fe amb adults

ALTRES FORMES D'EDUCAR LA FE DELS ADULTS

Abans de començar el contingut d'aquesta setmana vull agrair-vos els constants missatges que rebo a través d'Internet. Disculpeu-me si no us responc amb la celeritat adequada. La manca de temps i la quantitat de missatges són responsables de la meua tardança. Especialment agraeixo els suggeriments i bons propòsits de canvi en la vostra vida cristiana després de llegir els articles.

La veritat és que tots sou necessaris tant per predicar el cristianisme com per ajudar la nostra societat actual a canviar per a bé. La catequesi és un camí, una via d'accés a la Veritat, a la revelació des de la fe. I és una via que Crist ens mostra i ens impulsa com a batejats a dur a terme, sempre des de la llibertat dels fills de Déu.

Dit això, encetem el tema d'avui. Us presentaré altres formes d'educar la fe dels adults, a més de la catequesi i juntament amb ella. És important que a la parròquia, al local o al moviment per on us mogueu, a més de la catequesi, tingueu organitzades altres activitats per crear el dinamisme de la fe en la vostra pastoral, com catequistes o conferenciants. A la catequesi d'adults podem afegir **altres formes del ministeri de la Paraula**: el primer anunci i l'homilia.

DEL PRIMER ANUNCI A L'HOMILIA

En el **primer anunci** hi ha el cor de l'acció missionera. La majoria de nosaltres hem rebut ja aquest anunci des del si familiar. Quan la fe llangueix i se'ns va apagant, és bo que torni a vibrar en el nostre cor. El record del primer anunci és com el despertador de la fe, que ens allunya del perillós ensopiment.

Davant del primer anunci, la **catequesi** ens dona el primer aliment. Són com vitamines per al creixement de la

Els centres teològics són un lloc per intensificar la formació catequètica.

fe naixent. En la llavor del primer anunci necessitem un impuls que ens endinsi a poc a poc en els viarans de la fe i de la veritat. Per tot això ja hem vist com la catequesi és necessària per a molts adults.

També ajuda molt en el caminar de l'adult en la fe **l'homilia**. Potser depèn més dels sacerdots i religiosos el fet d'aconseguir una homilia objectivament satisfactòria per a l'esperit i l'oïda cristians.

Malauradament avui dia moltes homilies cansen, i ens condemnen a l'avoriment enmig d'un acte litúrgic tan transcendent com és l'eucaristia. Precisament, quan aquest moment de compartir entre els germans el mateix Crist sota les espècies del pa i el vi, arriba a martiritzar-nos és, molt sovint, després d'haver escoltat una homilia mediocre i penosa. No és que el celebrant no sàpiga parlar, sinó que no viu el que diu ni ho transmet amb convicció o energia.

Aquí hi ha la responsabilitat dels pastors. Per a l'adult, l'homilia es troba en el cor de l'educació comunitària. És un aliment espiritual que hauria de mantenir el primer impuls de la fe en els adults iniciats.

No penso entrar en el que és una bona homilia, simplement donar a entendre que sense homilies que valguin la pena l'adult moltes vegades perd la vibració interior de la vida cristiana.

EN MOVIMENTS I ASSOCIACIONS

La catequesi d'adults també posse-

COSM PRIMERA AGÈNCIA MATRIMONIAL DE CATALUNYA

La cerca de parella requereix les màximes garanties.
Més de 25 anys d'experiència.
Dirigida per Psicòloga col·legiada.
Garantia JAC Generalitat de Catalunya.
Informi-se'n gratuïtament i sense compromís, el nostre equip de psicòlegs li dirà si pot ajudar-lo/la.

COSM, c/ Balmes, 64, 3r 2a (xamfrà c/ Aragó)
08007 Barcelona
Tel. 934 877 180 - Fax 934 877 148
<http://www.agenciamatrimonial.com>

eix una relació singular respecte de la formació cristiana impartida a les associacions i moviments eclesials.

Cal subratllar que la catequesi d'adults no és una alternativa a la formació cristiana, sinó que n'és un punt de partida bàsic. La formació pastoral rebuda en els moviments eclesials és subsidiària a la catequesi d'adults. És, igualment, permanent, emparada per un grup eclesial amb un carisma concret. S'orienta, sens dubte la finalitat concreta que cada moviment eclesial persegueix.

És un error veure en la catequesi d'adults un enemic contra la formació cristiana i fins i tot integral que s'ofereix en aquests carismes eclesials. Fins i tot convé fer la catequesi d'adults dins dels mateixos moviments i associacions eclesials.

DE LA CATEQUESI A LA TEOLOGIA

Potser espanta el fet de posar-nos a estudiar teologia. Tot i que ja no és només «per a capellans», molts laics adults consideren que la teologia tracta sobre matèries molt elevades i difícils de comprendre.

Lluny d'una interpretació falsa dels estudis teològics, força adults i grups cristians veuen en la teologia un mitjà per intensificar la formació catequètica de la pròpia fe. Una fe que cerca fonaments sòlids i que de vegades no n'hi ha prou amb la pregària i la recepció dels sagraments.

La teologia desenvolupa l'exposició sistemàtica de les veritats cristianes. Certament sense catequesi és difícil aconse-

guir una bona formació teològica. Precisament, perquè la catequesi d'adults posi els fonaments per aconseguir una correcta formació teològica. La teologia se centra, més aviat, en l'educació de la intel·ligència de la fe. Per això, i amb coneixement de causa, us animo a inte-

ressar-vos pels centres de formació teològica de les vostres ciutats i pobles, per contemplar quin tipus d'assignatures imparteixen i si us interessa alguna d'elles de cara a la vostra vida cristiana.

Finalment us comento breument dues institucions de Barcelona. Una

és l'Institut de Teologia Espiritual i l'altra és l'Institut Superior de Ciències Religioses (Iscreb). En totes dues institucions eclesials, situades al carrer Diputació 231, trobareu una organització d'estudis excel·lent de cara a introduir-vos amb força encert en el meravellós món de la teologia. La qualitat del professorat ho demostra. Però també l'excel·lent disseny curricular d'assignatures, on l'adult s'endinsa en la fe. Des de la filosofia, i passant de puntetes per la psicologia i sociologia de la religió, l'adult creient arriba a la maduresa del pensament teològic. Un pensament que si bé és especulatiu, l'ajuda a posar les bases de la fe, i dona raons per creure a tot aquell que a la família, al treball o al carrer, ens les demani. És responsabilitat de tots fer créixer la llavor de la fe. Sempre segons les necessitats i possibilitats de cadascú.

Joan Manuel Gutiérrez Delgado

Escriptor i humanista
(stein@mixmail.com)

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(edició setmanal)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA
(edició mensual)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(edició anual)

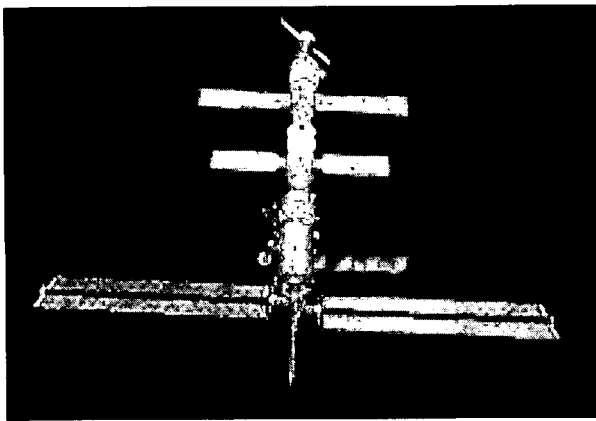
RÀDIO ESTEL

Informeu-vos al telèfon: 934 905 988
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014
Barcelona
e-mail: publicitat@catcrist.com

L'estació espacial «Alpha» es va fent operativa

El viatge turístic a l'espai del multimilionari americà Dennis Tito ha fet posar un altre cop a la primera pàgina l'estació espacial *Alpha*. No volem parlar del caprici d'aquest home sinó informar els nostres lectors com està progressant l'operativitat de l'estació en òrbita. Es va fent tot de mica en mica. El 7 de gener del 1999 vam explicar en aquesta mateixa pàgina de «Ciència» que ja s'havia acoblat a la primera part de la construcció el mòdul rus *Zarya* amb l'*Unity* americana. S'hi va portar a bord de la naveta *Endeavour*. Després, sempre amb l'*Endeavour*, s'hi han portat dos mòduls més, el *Zveta*, rus, i el *Destiny*, americà. I s'han anat renovant els científics que hi fan la seva labor.

La novena tramesa de tripulants és la que es va fer ara abans del viatge de Tito. Aquesta vegada l'*Endeavour*, que sortí de cap Canaveral el 19 d'abril, hi traslladà set astronautes. Un d'ells era europeu, l'italià Umberto Guidoni, que portava un missatge del Papa. La feina principal dels nous arribats era activar el gran braç robot indispensable per a la construcció del laboratori que s'hi vol instal·lar. El 21 d'abril aconseguiren enganxar la naveta a l'estació (penseu que anaven a 27.000 km/h), però encara van trigar dos dies per trobar-se amb els

ments i instruments científics. Després d'omplir-lo de deixalles ha tornat a la terra amb l'*Endeavour*. Ha de servir unes 25 vegades en deu anys, com els *Leonardo* i *Donatello*, també de fabricació italiana.

Els experiments científics projectats (mèdics, biològics, químics i físics) ja s'han començat a fer a l'*Alpha*, però encara falta instal·lar-hi el gran laboratori. El que no podem dir és si els resultats compensaran prou el gran esforç i despeses que ha costat i costa. Amb tot i per tot desitgem que la cosa no fracassi.

tres que ja hi eren (el rus Jurij Usatxev i els americans James Voss i Susan Helms) després d'equilibrar bé la pressurització dels dos vehicles. El desplegament del braç robotitzat acoblat al *Destiny* va costar set hores i mitja de feina, en passeig espacial, als astronautes Chris Hadfield (canadenc) i Scott Parazyuski (americà). És com una grua enorme de vint metres de llargada que pot remoure amb precisió mil·limètrica masses de cent tones. S'anomena *Canadarm* (per la contribució que hi ha tingut el Canadà).

Després van descarregar de l'*Endeavour* el mòdul logístic de nou tones *Rafaello*, contenidor fet per l'Agència Espacial Italiana. Portava ali-

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

Església i ciència al llarg de la història

5 Gràcies a l'Església la ciència àrab arriba a Occident

Al segle VII el món àrab comença a ocupar un lloc important en la història universal. El 632, quan Mahoma va morir, era ja pràcticament tota la península d'Àrab musulmana. I ben aviat vingué la gran expansió realitzada per l'entusiasme d'uns generals animats de fervor religiós i hàbils estratègies que abans de finir el segle ja havien conquerit per a l'islam Palestina, Síria, Iraq, Mesopotàmia, Egipte, Iran, Tunísia i Marroc, i a les primeries del segle VIII arribaren a gairebé tota la península Ibèrica. En un principi els preocupava només la propagació de la nova religió. Es conta que quan els soldats d'Omar, a les ordres d'Amrú, arribaren a Alexandria el 621 no van respectar-ne la Biblioteca perquè Omar va dir: «Si aquests escrits són conformes a l'Alcorà són inútils i si no ho són no es poden tolerar» i tots els papirs van anar al foc; van servir per escalfar els banys públics de la ciutat durant sis mesos. Això més aviat sembla llegenda i ben inversemblant perquè pocs volums podien restar ja a la Biblioteca després que l'emperador Teodosi havia manat destruir els llocs de culte del paganisme i el Museu i la Biblioteca eren institucions paganes, i per altra banda consta que el poble àrab, si bé no havia desenvolupat una cultura pròpia, tenia bona disposició, com demostrà ben aviat, per assimilar la cultura dels països que anava envaint. Per això, encara que la difusió de l'islam fos el primer objectiu de les conquestes, no trigaren gaire a fer també obra cultural i científica. La seva capacitat d'assimilació i l'absència de prejudicis contra la ciència «pagana», unides a l'afany de saber, els van fer tolerants amb els «savis» que no fossin seguidors de la religió de Mahoma

i n'aprengueren la ciència, junt amb la cultura.

La dinastia abbàssida traslladà la capital de l'imperi de Damasc a Bagdad el 762 i els califes es dedicaren a protegir la ciència en tots els seus àmbits, sobretot el tercer Al-Mamun (809-833) que hi funda la «Casa de la Saviesa» (*Bait Al-hikma*) comparable al Museu d'Alexandria. I mana traduir a l'àrab totes les obres gregues que es puguin obtenir i així es fa amb les obres d'Euclides, Apol·loni, Diofant, Arquimedes, Ptolemeu, Aristòtil, el *Corpus hippocraticum*, Gal·lè... Aquesta ciutat esdevé la nova capital del cultiu de les ciències. Hi van estudiar de tot arreu i fins i tot cristians nestorians.

La florida de la ciència àrab

Però no es limitaren a traduir. No van trigar gaire a sorgir bons científics a les seves files. Tenint el coneixement proporcionats pels científics clàssics es posen a fer un treball de confrontació, integració, rectificació i incrementació. Fan noves observacions i posen noves bases a l'astronomia, les matemàtiques, l'òptica, la química, la medicina...

Mohammad al-Battani (877-918) és una de les primeres figures en astronomia. Fa unes noves taules astronòmiques després d'establir la posició orbital del Sol al llarg de l'any amb més precisió que Ptolemeu. I segueixen altres astrònoms que es fan famosos, fins arribar al cordovès Azarquiel (al-Zarqali, segle XI) que exercí a Toledo de constructor d'instruments astronòmics i inventor de l'assaïa a partir de l'astrolabi pla; descobridor també del moviment de l'apogeu solar i autor d'al-

tres troballes. La influència de l'astronomia àrab va ser gran; no és estrany que encara es conservin noms que procedeixen de la seva llengua: zenit, nadir, azimuth, almanac..., a més de molts noms d'estrelles: Alcor, Algol, Aldebaran, Altair, Deneb, Mizar, Rigel...

Dels matemàtics àrabs, molt units als astrònoms, és obligat citar el cèlebre Mohammad ibn-Mussa al-Khwarizmi (aprox. 780-840). El seu nom ha originat dos mots de la nostra llengua: *algorisme* (mètode de càlcul) i *guarisme* (signe o xifra). Va ser l'introduïdor del sistema indi de la numeració a base de nou guarismes i un puntet per al zero (que després es convertí en una rodona), en substitució del sistema romà a base de les lletres I, V, X, L, C, D i M. Per això encara en diem xifres àrabs de les que segueixen aquest sistema, si bé s'han modificat un xic i pròpiament, pel seu origen, se n'haurien de dir índies. Al-Khwarizmi va escriure *Al-Jabr wa'l Muqabalah* (que es pot traduir com: composició i reducció) que tracta de la resolució de les equacions de primer i segon grau. Del títol d'aquest llibre, traduït al llatí amb el nom de *Liber Algebrae et Mucabala*, se n'ha derivat la paraula *Algebra*, entesa com l'art de resoldre equacions.

Per a la química hem de citar Yabir ibn-Hayyan (del segle VIII), més conegut pel nom llatinitzat de Geber, el qual influí moltíssim en l'alquímia medieval.

En òptica trobem Ibn al-Haytham (Alhacén, li deien els espanyols) del segle XI que en va escriure un extens tractat.

I no solament a Bagdad, sinó que després al Caire i sobretot a Còrdova hi hagué celebritats científiques. Als segles X i XI, amb el califat, Còrdova sobrepassava Bagdad en producció científica.

Qui va fer que tot aquest bagatge cultural i científic passés a Europa?

L'Església en farà la transmissió

També ara la introducció de la nova ciència al món europeu va ser obra de

monjos, amb les escoles que es van fundant a redós seu, i amb aportació d'altres eclesiàstics. A mida que la ciència dels àrabs es va desplaçant d'orient cap a occident, a aquells llocs on conviuen cristians i mahometans es comença a fer un traspàs de coneixements. En dos punts principalment: Espanya i Sicília.

La cultura que amb el califat de Còrdova es va anar formant per a tota la regió de l'al-Andalus irradia amb força més enllà de les fronteres islàmiques. L'interès per les obres científiques dels àrabs creix i s'estableixen diverses escoles de traductors de l'àrab a diferents llocs de l'àrea cristiana. A Toledo (en parlarem més endavant), a Vic, a Ripoll, i a altres punts. De Ripoll concretament hi ha els primers textos llatins que expliquen el funcionament de l'instrument astronòmic anomenat astrolabi, estri que depèn totalment de la ciència àrab. El nom d'astrolabi és grec (la terminació *labi* es deriva del verb *lambano* que significa agafar, perquè és un instrument per «agafar», és a dir trobar l'altura dels astres sobre l'horitzó amb l'objectiu d'orientar-se sobretot en la navegació) però van ser els àrabs els que el van divulgar. Ja hem dit que Azarquiel el va transformar en l'anomenat assaïa, que era una mena d'astrolabi de maneig més còmode.

A Sicília no va ser tan gran l'assimilació de la cultura àrab com a la península Ibèrica, però no podem ometre, per la importància que hi tingué, l'obra del benedictí Constantí l'Africà (1017-1087). Havia nascut a Cartago i s'havia dedicat a la medicina. Convertit al cristianisme, va recollir gran quantitat de manuscrits àrabs i, després de fer-se monjo al monestir de Montecassino es dedicà a traduir aquells manuscrits al llatí. Per la ciència mèdica que tenia es dedicà principalment als escrits sobre aquest tema i per ell arribaren a Europa alguns llibres de Gal·lè, els *Aforismes* i els *Pronòstics* hipocràtics. I altres obres. A més també ell va escriure uns quants textos relatius al tema.

RÀDIO

CADENA ESTEL

Des de les 02.15 a les 8.00 hores, selecció de música instrumental.
 El tren de les set (reflexió matinal), 07.00 hores.
 Espurna d'Alba, a les 07.15 hores.
 Informació general, d'Església i solidaritat, serveis i cultura, cada quart d'hora.
 Comentari de l'Evangeli a les 7.30, 15.30, 20.30 i 2.10 hores.
 Pensament humà i cristià, cada hora.
 Comentari creient sobre l'actualitat, a les 9.30 i 17.30 hores.

Dilluns

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia). Presentat per Ignasi Miranda.
 21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika* (espai infantil).
 21.15-22.00 *L'altra lluna* (oci alternatiu). Presentat i dirigit per Xavier Pereira.
 22.00-23.00 *Nit d'Estels* (Església i solidaritat). Presentat per Emili Pacheco i Noemí Llorens.
 23.00-00.00 *Planisferi* (viatges i turisme). Presentat per Cristina Barrefet.
 00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical). A càrrec de Maria Sierra Rodríguez i Xavier Aguilar.
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba* (poesia). Presentat per Carme Catà i Jaume Rocosa.
 02.05-02.10 *Dietari de Música i Músics* (efemèrides musicals). Presentat per Joan Úbeda.
 02.10 *Evangeli*

Dimarts

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
 21.15-22.00 *Cum laude* (ensenyament i universitats). Presentat i dirigit per Oriol Freixenet i Enric Violan.
 22.00-23.00 *Nit d'Estels*
 23.00-00.00 *Foto de Família*: Presentat i dirigit per Anna Canyiguerol.
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
 02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Dimecres

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
 21.15-22.00 *Planeta blau* (medi ambient). Presentat i dirigit per Cristina Crespo.
 22.00-23.00 *Nit d'Estels*
 23.00-00.00 *Mar de Claror* (catequesis). Presentat per Rosa Deulofeu.
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
 02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Dijous

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
 21.15-22.00 *Bojos per la ciència* (ciència i tècnica). Presentat i dirigit per Antoni Paris.
 22.00-23.00 *Nit d'Estels*
 23.00-01.00 *Minut 91* (esports minoritaris).
 01.00-02.00 *La Gran Diferència*
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
 02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Divendres

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 21.00-22.00 *Els temps de la música* (música clàssica). Presentat i dirigit per Joan Úbeda i Roger Padullés.
 22.00-23.00 *Nit d'Estels*
 23.00-00.00 *Amb llum pròpia* (personatges). Presentat i dirigit per Joan Armengol.
 00.00-02.00 *La Gruta* (acompanyament a malalts de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes). Presentat i dirigit per Antoni Deulofeu.
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
 02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Dissabte

- 21.00-22.00 *Tanca els ulls i fixa-t'hi bé* (música de cinema). Presentat i dirigit per Josep Chavarria i Xavier Cazeneuve.
 22.00-23.00 *El zoo de vidre* (actualitat teatral). Presentat i dirigit per Aure Farran.
 23.00-00.30 *Ningú No És Perfecte* (cinema). Presentat per Montse Viadé i Àlex Vicente.
 00.30-01.00 *Fila 7* (teatre musical). Presentat per Sergi Corbella.
 01.00-01.30 *Cova de Jazz* (jazz i blues). Presentat per Gemma Abellán.
 01.30-02.00 *De nou n'nou* (noves músiques). Presentat per Joan Dalmau.
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
 02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Diumenge

- 09.00-10.00 *Tot Sardana*. Presentat per J. M. Rojo i Eva Franquès.
 18.00-18.30 *La Taula de l'Evangeli* (comentari, lectures i Evangeli del dia). Presentat per Carles Rivas.
 18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i eucaristia des de la Catedral de Barcelona).
 20.00-20.30 Selecció musical
 20.30-21.00 *La Prorròga* (esports i resum de la jornada). Presentat per David Amador.
 21.00-23.00 *Minut 91* (esports minoritaris).
 23.00-00.00 *Temps de Paraula* (Biblia i teologia). Presentat i dirigit per Anna Molins.
 00.00-00.05 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana). Presentat i dirigit per Xavier Morlans.
 00.05-00.30 *Missatge en una ampolla*. Presentat i dirigit per Miquel-Albert Soler i David Ciscar.
 00.30-01.00 *A tot cor* (música coral). Presentat per Joan Casas.
 01.00-01.30 *Cova de country*. Presentat per Rafael Corbí.
 01.30-02.00 Selecció musical
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
 02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

- 09.00-09.15 *Informatiu matí el Temps*
 Agenda
 12.00, 16.00, 18.00 *Punts informatius*
 13.15, 19.15 *Temps*
 14.00-14.15 *Inf. migdia*
 Recomanació
 20.00-20.15 *Inf. vespre*
 el Temps

Cada dia

- 06.45 *Un bon motiu per viure*
 10.45, 17.45 *Recomanació turística*
 12.45, 18.45 *Agenda*

Dimarts

- 00.00-00.30 *Estels sobre el Principat*

Dimecres

- 00.00-00.30 *La Taula de l'Evangeli*

Dissabte

- 09.00-09.30 *Una setmana més*
 Recomanació
 13.00-13.30 *Església d'Urgell*
 13.30-14.00 *In Corpore Sano*

TELEVISIÓ

Diumenge 10

- 08.45 *Tiempo de creer* (programa protestant).
 Realitzador: Javier Santamaria.
 09.30 *Pueblo de Dios* (repetició del dilluns 4)
 «Fábrica de solidaridad.»
 El barri de Torrejón és un dels focus de marginació i de tràfic de drogues més forts de Huelva. Per donar resposta a aquesta situació, un grup de seglars salesians van posar en marxa la Fundació Valdocco. Per les seves aules han passat molts nois que han après un ofici i han aconseguit, així, sortir de la roda de la marginació social.
 10.00 *Últimas preguntas*
 «El genoma humano y sus problemas éticos.»
 El descobriment del mapa del genoma humà ha fet parlar del «Llibre de la vida» i les possibilitats que s'obren en l'àmbit de la medicina preventiva. Però, quins problemes ètics planteja aquest descobriment?
 10.30 *Santa Missa*
 Retransmissió des de la parròquia de l'Assumpció d'Agramunt (Urgell).
 (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)
 11.20 *Esglésies de Catalunya*
 Sèrie documental.

Dilluns 11

- 17.15 *Pueblo de Dios*

Diumenge 10

- 09.00 *Signes dels Temps*
 «La violació dels drets humans a l'exèrcit rus.»
 Milers de joves han mort els últims anys en el conflicte de Txetxènia. És un exemple de les crueltats que viuen els soldats de l'exèrcit de Rússia, un exèrcit on es produeixen nombroses violacions dels drets humans.
 Conversa amb Elena Vilenskaya, periodista de l'associació de Mares de Soldats de Sant Petersburg.

Altres temes:

- Presentació de l'enquesta «Valors, persona i societat en el segle XXI» de la Federació de Cristians de Catalunya.
- Reportatge sobre els cinquanta anys de la revista *El Ciervo*.
- Balanc de l'Assemblea de la Renovació Carismàtica a Catalunya.
- Comentari de cinema amb Jordi Cabanes.
- Comentari de l'Evangeli de diumenge.

(Dirigit per Francesc Rosaura i presentat per Teresa Pou.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió el diumenge a les 11.20 h pel Canal TVC Internacional i pel Canal TVC Sat.

Divendres 820.30 *Creure avui*

Campanya de Solidaritat amb Bolívia de la parròquia de Sant Cristòfol i altres entitats de Premià de Mar.

Presenta: Stefi Leonardi. Coordina: Albert Dresaire. El programa repeteix l'emissió els dilluns a les 13.30 h.

El món rural és un dels àmbits més castigats de Bolívia.

Cada divendres21.00 *Camí de vida*

Recull de notícies i entrevista sobre un tema d'actualitat a càrrec de la Delegació de Mitjans de Comunicació. Presentat per Carles Sánchez.

Canal Berquedà de Televisió

Bona notícia programa quinzenal que s'emet els dijous a les 20.15h, el dissabte (nit) i el diumenge (matí, tarda i nit).

RÀDIO VATICANO (OM 1.530, entre d'altres) - Cada dia a les 20.40h *Rosari*: en llatí des del Vaticà. A les 22.10h *Noticiari*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE BARCELONA

CATALUNYA MÚSICA (FM 101.5) - Diumenge, a les 11.00 h, Retransmissió en directe de la missa conventual des del monestir de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8) - Diumenge a les 07.30 h *Paraules de vida* (directora: Montse Girbau).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 783) - De dilluns a divendres, a les 5.58h, *Reflexión matinal*. Cada dia, a les 12.00h, *Angelus*. De dilluns a dijous i el diumenge, a les 15.05h, *El Espejo del Tercer Mundo*. Tots els divendres, a les 15.05h, *El Mirall de l'Església*. De dilluns a dijous, a les 15.30h, *Los decanos*. De dilluns a divendres, a les 14.30 i 19.05h, *Línea Cope*. Dissabtes, a les 7.20h, *Santoral*; 14.30h, *Radio de ensanche*. Diumenges, a les 7.20h, *Guia dominical*; 8.30h *Es domingo*; 9.00h *Santa Missa*; 9.45h *Informatiu diocesà*; 10.05h *Iglesia noticia*; 14.30h *Letra y música*; 22.05h *La linterna de la Iglesia*.

COPE/BARCELONA FM (102.0) - De dilluns a divendres, a les 5.58h, *Reflexión matinal*. Cada dia, a les 12.00h *Angelus*. De dilluns a divendres, a les 14.30 i 18.58 h *Línea Cope*. Dissabtes, a les 7.20h, *Santoral*. Diumenges, a les 7.20h, *Guia dominical*; 8.30h *La Palabra*; 9.00h *Santa Missa*; 9.45h *Informatiu diocesà*; 14.30h *Letra y música*; 15.05h *Espejo del tercer mundo*.

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3) - Cada dia a les 5.55 del matí: *Buenos días nos dé Dios*. Diumenge a les 06.00 matí, *Frontera*; a les 08.15h: *La Misa de España* (des de Madrid).

RÀDIO BARCELONA

RÀDIO BARCELONA (OM 666) - Diumenge - De 22.05 a 23.00h, *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista a Mn. Enric Prat i Jordana, autor d'*El ritme de la vida* i *Continuant un viatge entre dos segles* i rector de Llavorsí, Tírvia i tota la Vall Ferrera; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

ONDA CERO RAMBLA - Diumenge a les 8.00h: *Cartes Dominicals* (FM Barcelona 89.8; Girona 89.9; Tarragona 91.0; Igualada 92.2; Lleida 100.2)

RÀDIO 4 (RNE/Catalunya, FM 100.8) - Diumenge a les 08.05 del matí, *La paraula del cardenal arquebisbe*.

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503) - Diumenge a les 06.00 matí, *Frontera*.

RÀDIO Cerdanyola (FM 92.4) - Dijous a les 20.00h *Moments de vida*: programa cultural religiós; director: Josep Àngel Saiz.

RÀDIO DESVERN (FM 98.1) - Dimecres a les 19.30h, *Veus de la Parròquia*: programa d'informació i formació religiosa i humana. (El programa es repeteix el dissabte a les 11.30 del matí.)

MATADERPERA RÀDIO (FM 107.1) - Dimarts de 9 a 10 del vespre, *Buscant la llum*: tertúlia d'àmbit religiós. Evangeli, notícia, frase sorpresa, pàgina web, llibre i entrevista. Durant el programa els oients poden intervenir per telèfon per donar la seva opinió i fer preguntes. (www.mataderperaradio.com)

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2) - Dimarts a les 17.00h *Obrim camins*: programa de valors humans i cristians (director: Joan-Pere Pulido). (El programa es repeteix el dimarts a les 21.00h).

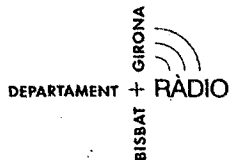
RÀDIO RUBÍ (FM 96.0) - Diumenge a les 09.00h *Presència cristiana*: programa realitzat entre la comunitat catòlica i evangèlica (responsable: Isidre Rubio).

VILASSAR RÀDIO (FM 98.1) - «L'hora de Mn. Galbany», divendres d'11.45 a 12 del migdia, en directe, i diumenges, de 9.10 a 9.20 del matí, en redifusió. De dilluns a divendres de 8.45 a 8.50 del matí «Santoral comentat», per Mn. Ramon Roca i Font.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE GIRONA

(Programes que edita el Departament de ràdio del bisbat de Girona)

EL CAFÈ INTERNACIONAL: programa setmanal de 30 minuts. Recull els grans artistes i grups de la música melòdica i lleugera, així com personatges favorits de la música contemporània. Es combina amb frases, missatges humans i paraules de reflexió. Presenta: Àngel Rodríguez.

Ràdio Alt Empordà (107.5 FM) dimarts 19.30h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dimarts 16.30h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) dissabte 13.30h. **Ràdio Cap de Creus-Cadaqués** (90.0 FM) dimecres 19.20h. **Ràdio la Vall de les Preses** (107.6 FM) diumenge 14.30h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) dijous 14.30h. **Ràdio Sant Gregori** (97.4 FM) dimecres 21.00h. **Ràdio Sant Joan de Mollet** (92.3 FM) dissabte 17.30h. **Ràdio Santa Coloma** (91.6 FM) dijous 23.30h. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) divendres 14.30h. **Nota: Ràdio Alt Empordà** (107.5 FM) el repeteix els dimecres a les 15.30h. A l'estiu s'emet per **Ràdio Estel** (Girona 103.4 FM - Maresme 106.6 FM).

ESGLÉSIA VIVA: programa setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. Té les seccions següents: *La Paraula del bisbe*, a càrrec de Mons. Jaume Camprodon; *Costumari cristià*, per Joan Baburès; *Dels joves als joves*, amb Jordi Reixach; notícies i *El significat de l'Evangeli*, amb Pere Carreras. Presenta Àngel Rodríguez.

L'emeten: **COPE Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.45h. **Nova Ràdio Lloret** (90.2 FM) dissabte 8.00h. **Ràdio Alt Empordà** (107.5 FM) divendres 19.30h. **Ràdio Arenys de Munt** (107.0 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 9.30h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Calella** (107.9 FM) diumenge 8.30h. **Ràdio L'Escala** (107.6 FM) dissabte 12.30h. **Ràdio La Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio les Planes** (107.7 FM) diumenge 8.30h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Pineda de Mar** (94.6 FM) diumenge 14.00h. **Ràdio Salt** (97.7 FM) dissabte 9.30h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 12.00h. **Ràdio Sant Gregori** (97.4 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Sant Joan les Fonts** (107.0 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Sant Joan de Mollet** (92.3 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Santa Coloma** (91.6 FM) diumenge 9.00h.

Ràdio Vilafant (107.3 FM) diumenge 9.30h.

Nota: Ràdio Arenys de Mar (91.2 FM) inclou alguns apartats a les 9.45 dins del programa parroquial local.

LA COVA DEL COUNTRY: programa setmanal de 30 minuts de durada amb la col·laboració de l'Associació Europea de Música Country, que fa un repàs al country cristià, gospel blanc i country en general. Presenta: Rafel Corbí.

L'emeten: **Ràdio Alt Empordà** (107.5 FM) dimarts 19.30h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dimarts 16.00h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) dissabte 13.00h. **Ràdio Cap de Creus-Cadaqués** (90.0 FM) dimarts 19.20h. **Ràdio Estel** (Girona 103.4 FM-Maresme 106.6 FM) dilluns 01.00h. **Ràdio La Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 15.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) dilluns 14.30h. **Ràdio Sant Gregori** (97.4 FM) dijous 22.00h. **Ràdio Sant Joan de Mollet** (92.3 FM) dissabte 15.00h.

Nota: Ràdio Vilafant (107.3 FM) l'inclourà properament en la seva programació. **Ràdio Alt Empordà** (107.5 FM) repeteix el programa els dimecres a les 15.30. Al bisbat de Vic es pot escoltar per **La Veu Ràdio de Sant Joan de les Abadesses** (107.4 FM) quinzenalment els dijous a les 19.30h.

LA PARAULA DEL BISBE: microespai setmanal de 5 minuts presentat pel bisbe de Girona, Mn. Jaume Camprodon i Rovira. L'emeten: **Ona Girona** (95.1 FM) divendres 19.55h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 8.15h. **Top Gironès-Cassà** (103.1 FM) dissabte 19.55h.

Nota: també s'inclou en els programes parroquials locals de Llagostera Ràdio (105.7 FM) *La veu de la parròquia* diumenge 10.00h. **R.Dos.84-Hostalric** (105.6 FM) *Antena familiar* dissabte 14.00h. **Ràdio Tordera** (107.1 FM) *La veu de la parròquia* dissabte 9.05h.

PUNT DE TROBADA magazín setmanal d'una hora de durada que analitza els temes d'actualitat de l'Església de Girona amb entrevistes i tertúlies. Dirigeix i presenta: Carles Sánchez. L'emet: **COPE Figueres** (1269 AM), divendres 15.05h.

RÀDIO ESTEL GIRONA (103.4 FM) emissora del bisbat de Girona integrada a la Cadena Estel. Al Maresme, a part del 103.4 FM, es pot sintonitzar també pel 106.6 FM (Ràdio Estel Barcelona).

Retransmissió en directe de la Missa dominical. L'emeten: **Catalunya Música (Girona)** (96.7 FM) diumenge 11.00h. **Catalunya Música (Maresme)** (101.6 FM i 99.1 FM) diumenge 11.00h. **COPE Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.00h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Estel** (Girona 103.4 FM-Maresme 106.6 FM) diumenge 18.45h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 8.30h. **Ràdio Sant Joan de Mollet** (92.3 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 12.30h. **Ràdio 1 de RNE (Girona)** (801 AM i 93.3 FM) diumenge 8.15h. **Ràdio 1 de RNE (Maresme)** (738 AM i 88.3 FM) diumenge 8.15h. **Top Gironès (Cassà) de la Selva** (103.1 FM) dissabte 20.00h.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE LLEIDA

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224) - Diumenge a les 09.45h *Església és notícia*: entrevista de caràcter humanístic-religiós i paraules del bisbe de Lleida.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE SOLSONA

RÀDIO MUNICIPAL DE BELLPUIG (FM 107.3) - Diumenge a les 10.00h *Temps Obert*: inclou la «conversa setmanal» del bisbe de Solsona, Mons. Antoni Deig.

RÀDIO LA VEU DE TÀRREGA (FM 107.5) - Dissabte a les 09.55h *La paraula del bisbe*. Cada primer divendres de mes (o segon, si el primer és festiu) de 20.00 a 21.00 *Càritas a la ràdio*.

RÀDIO CARDONA (FM 107.2) - Divendres a les 19.00h *Antena parroquial*.

RÀDIO SÚRIA (FM 107.8) - Primer i tercer dissabte de mes, a les 13.30h, *La veu de la parròquia*.

RÀDIO PUIG-REIG (FM 107.3) - Diumenge a les 09.30h *Conversa del bisbe de Solsona*.

RÀDIO ESTEL SOLSONA (FM 104.4) - Programació de la Cadena Estel.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE TARRAGONA

Emissions d'una hora:

EL MIRALL: programa de comentaris, notícies i entrevistes. Inclou *Paraula i Vida*.

L'emeten **Cadena Cope Reus** (1.143 OM) divendres 15.00h.

ESGLÉSIA VIVA: programa de comentaris, notícies i entrevistes. Inclou *Paraula i Vida*.

L'emeten **Tarragona Ràdio** (102.6 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Sant Pere i Sant Pau** (101.0 FM) diumenge 9.00h.

Emissions de 15 minuts:

ESGLÉSIA VIVA: programa de comentaris, notícies i l'espai *Les lectures d'aquest diumenge*.

L'emeten **Cadena Cope Reus** (1.143 OM) diumenge 9.45h. **Cadena Cope Tarragona** (93.5 FM) diumenge 9.45h. **Ràdio Falset** (107.6 FM) diumenge 12.45h. **Calafell Ràdio** (107.7 FM) diumenge 9.30h.

Emissions de 5 minuts:

PARAULA I VIDA: glosses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach.

L'emeten **Ràdio Banyeres** (107 FM) dissabte 14.00h. **RNE Tarragona** (88.8 FM) divendres 16.10h. **RNE Tarragona** (855 OM) divendres 16.10h. **Ràdio Reus-SER** (1.026 OM) diumenge 15.15h. **Ràdio SER Tarragona** (96.2 FM) diumenge 15.15h. (Connexió de **Ràdio Móra d'Ebre-SER**) (87.6 FM) diumenge 15.15h. **Ràdio Ebre-SER** (101.9 FM) diumenge 15.15h. **Ràdio Valls** (103.2 FM) diumenge 9.03h. **Calafell Ràdio** (107.7 FM) diumenge 9.45h. **Ràdio Cambrils** (90.0 FM) dissabte 10.30h. **Ràdio El Morell** (98.3 FM) dilluns 21.00h. **Ràdio La Canonja** (102.3 FM) divendres entre les 20.00 i les 22.00h. **RTV La Selva** (105.8 FM) dissabte 9.45h. **Ràdio La Vilella Alta** (107.3 FM) dissabte 12.00h. i diumenge 13.00h. **Ràdio Montblanc** (107.0 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Santa Coloma de Queralt** (107.5 FM) dissabte entre les 13.00 i les 14.00h. **Ràdio Sant Pere i Sant Pau** (101.0 FM) diumenge 14.00h. **Punt 6 Ràdio Reus** (104.0 FM) divendres entre les 21.00h. i les 22.00h. **L'Espluga FM Ràdio** diumenge 14.00h.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE TORTOSA

PARAULES DE VIDA: pel bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas. L'emeten: **Ràdio Batea**, **La Cala Ràdio** (Ametllà de Mar), **Ràdio Flix**, **Cadena SER**, **Ràdio Joventut**, **Ràdio Els Ports**, **Ràdio Ràpita**, **Ràdio Ebre-SER**, **Radio Nueva**, **Ràdio Delta**, **Ràdio Gandesa**, **Ràdio Hospitalet**, **Cadena SER**, **Onda Cero Ràdio**, **Ràdio Ulldecona**.

RÀDIO BATEA (FM 107.1) - Dissabte a les 11.00h *La veu de la parròquia*: inclou temes d'actualitat, notícies, «Els amics de Jesús», un comentari de cara al Jubileu de l'any 2000, l'evangeli del diumenge, etc. **RÀDIO DELTA** (FM 107.6) - Dimecres a les 15.00h *La veu de les parròquies*, que conté les seccions Notícies de les parròquies, Paraules de vida, Notícies de l'Església, reportatges i entrevistes, ONG voluntariat i comentari de l'Evangeli.

RÀDIO ULLDECONA (FM 95.0) - Diumenge de 9.05 a 9.30h *Amb la força de l'amor*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT D'URGELL

RÀDIO PRINCIPAT (FM 105.0). (programació en la pàgina anterior.)

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2) - Diumenges i festius a les 09.00h: Santa Missa.

RÀDIO PIRINEUS (Puigcerdà 89.8) - Diumenges de 8.45 a 9.00: Informatiu parroquial.

Als nostres lectors

El setmanari publicarà la informació que ens feu arribar sobre les diferents emissions religioses de ràdio i televisió de la vostra població.

Adreceu-vos a Rosa Peraire - Tel. 934 905 988 - Fax 934 902 035

JUNY ÉS EL MES CONSAGRAT AL SAGRAT COR DE JESÚS

Internet

• **SANTS.**— A www.santiebeati.it trobareu una completa informació sobre els sants de l'Església. Presenta el perfil biogràfic de 1.800 homes i dones de Déu. També hi ha informació disponible sobre els patrons de més de 4.000 llocs i activitats socials. Tot això acompanyat de 6.400 imatges i 840 emblemes.

Altres bisbats

• **TURBALLOS.**— La comunitat de Turballos convida el **16 i 17 de juny** a participar d'un curs de musicoteràpia. Més informació: tel. 966 516 710 i 966 660 726.

Barcelona

• **PRESENTACIÓ DE LLIBRE.**— «Poesia viva» i Edicions STJ presenten el llibre *Paraules per a l'alegria*, de Josep M. Alimbau i Argila. Serà el **5 de juny**, a les 19.30, a la Boïte (av. Diagonal, 477 - Barcelona). Introduirà l'acte Santi de Miguel. Josep Colet, i el mateix autor, comentaran l'obra amb la col·laboració dels poetes rapsodes Carme Catà i Jaume Rocasa. Més informació: tel. 934 185 576.

• **FEDERACIÓ CATALANA DE VOLUNTARIAT SOCIAL.**— Organitza els dies **5, 6, 7 i 8 de juny** un cicle de xerrades amb motiu de l'Any Internacional del Voluntariat. Hi intervindran entre altres entitats: Fundació Banc d'Aliments, Mans Unides, Pastoral de la Salut,

CCU, Associació Ibn-Batuta, Telèfon de l'Esperança. Centre de Cultura Contemporània de Barcelona. Més informació: tel. 934 589 906.

• **PASTORAL DE LA SALUT.**— El **6 de juny**, a les 20.00, conferència de Mons. Joan-Enric Vives sobre *L'amor als malalts a la llum de la carta apostòlica* Novo millennio ineunte de Joan Pau II. Serà a Sant Joan de Déu-Serveis de Salut Mental, c/ Antoni Pujadas, 42 - Sant Boi de Llobregat. Informació: J. Fargas, o.h., tel. 936 406 350.

• **CAMPANYA ACAT 2001.**— El **8 de juny**, a les 19.30, trobada amb Elena Vilenskaya, presidenta de l'organització Les mares dels soldats de Sant Petersburg, que parlarà sobre *La situació de los soldados en el ejército ruso*. Serà un testimoni de la crua realitat de les pràctiques portades a terme pels militars de l'exèrcit rus en el seu treball d'entrenar i soïmetre els joves soldats. L'acte serà presidit per Roser Veciana, regidora de Drets Civils de l'Ajuntament de Barcelona. Casa Elizalde, c/ València, 302 - Barcelona.

• **VETLLA D'ESPIGUES.**— El **9 de juny**, a les 23.00, celebració vespertina (missa concelebrada i presidida pel bisbe Ramon Malla); celebració nocturna (presentació d'adoradors i torns de vetlla) i celebració matinal (Te Deum, rosari i laudes. Processó amb el Santíssim, benedicció, reserva i comiat a la Mare de Déu). Església de Santa Anna.

• **CIMDOCAT.**— El Cercle d'Investigació i Documentació Medieval de Catalunya organitza el **10 de juny** una sortida a la Serra de Collserola, visita a Vil·la Joana i Museu Verdaguer. Més informació: tel. i fax 933 521 275, a/e: www.gencat.es/entitats/cidomcat.htm

• **75è ANIVERSARI DE LA PARRÒQUIA DEL SAGRAT COR (POBLE-NOU).**— El **10 de juny**, a les 12.00, celebració de l'eucaristia i dinar de germanor. El **16 de juny**, a les 20.00, missa en memòria de tots els difunts.

• **PARRÒQUIA DE SANT JOSEP.**— Amb motiu del 40è aniversari de la fundació de la parròquia tindrà lloc el **10 de juny**, a les 12.30, una missa d'acció de gràcies presidida pel cardenal Ricard M. Carles; el **13 de juny**, a les 20.00, una missa de difunts en sufragi de tots els difunts de la comunitat parroquial. Més informació: parròquia de Sant Josep de l'Hospitalet, c/ Enric Prat de la Riba, baixos - l'Hospitalet de Llobregat, tel. 933 372 560.

• **ASSOCIACIÓ CIC.**— L'**11 de juny**, assemblea general. A les 17.00, eucaristia; a les 18.00, balanç del curs, projecció del proper curs i celebració de comiat. Més informació: Via Augusta, 228, baixos - Barcelona, tel. 932 013 701, fax 932 090 575.

• **RECITAL DE POESIA.**— El **12 de juny**, a les 19.30, José Hierro, un dels poetes més rellevants al panorama poètic espanyol, participa en un recital dins del cicle «Cafè i cafetó». Centre Cultural de la Fundació «la Caixa», passeig Sant Joan, 108 - Barcelona.

• **ATENEU BARCELONÈS.**— El **12 de juny**, a les 19.30, Joan Alemany, historiador i especialista en Economia Marítima, participa en un cicle sobre «Història del Port de Barcelona i de la Marina Catalana». Presideix l'acte: Eugeni Giral, economista. Més informació: c/ Canuda, 6 - Barcelona, tel. 933 436 121, fax 933 171 525, a/e: ateneubarcelones@eresmas.com

• **PASTORAL DEL SORD.**— Conferència per als pares sobre *Primers passos en la fe de l'infant*, per Mn. Pere Calmell. Serà el **12 de juny**, a les 21.30, a la parròquia de Santa Teresa del Nen Jesús, Via Augusta, 68 - Barcelona, entrada pel carrer Sant Marc, 30. Interpretada amb llengua de signes per als sords.

• **UNIÓ ESPIRITUAL DE MARES.**— Organitza una excursió per al **13 de juny**.

Més informació: Riera de Sant Miquel, 1, bis - Barcelona.

• **AMICS DELS CLÀSSICS.**— El **14 de juny**, a les 19.30, recital del pianista Daniel Gómez Teixidó, amb obres de Bach, Beethoven, Albéniz, Liszt i Rachmàinov. C/ Ausiàs Marc, 26, 8è - Barcelona.

• **CORPUS CHRISTI A LA CATEDRAL.**— Jornades eucarístiques de preparació: els dies **14 i 15 de juny**, de 16.00 a 19.00, exposició del Santíssim. Benedicció i reserva; a les 19.00, missa; el **16 de juny**, de 22.00 a 24.00, vetlla d'adoració organitzada per l'Adoració Nocturna; el **17 de juny**, a les 10.00, cant de laudes; de 8.00 a 13.30, exposició del Santíssim. Benedicció; a les 18.30, eucaristia presidida pel cardenal Ricard M. Carles i processó amb el Santíssim. Benedicció i reserva. L'ou com balla estarà instal·lat del **13 al 17 de juny**.

• **GRUP D'ADULTS CRISTIANS.**— A la parròquia del Sant Crist de Barcelona es reuneixen, un cop al mes, persones adultes per tractar temes de religió, vida social, etc. La darrera reunió serà el **15 de juny**, de 22.00 a 23.30. Per a més informació: tel. 932 119 304 (Manuel).

• **MOVIMENT CRISTIÀ DE MESTRES I PROFESSORS.**— Convidatots els educadors a compartir l'eucaristia d'acció de gràcies amb motiu de la cloenda del curs escolar. Serà presidida pel P. Francesc Riu, delegat general d'Educació Cristiana. Serà el **16 de juny**, a les 10.30, a la parròquia de Santa Anna. Tot seguit, el P. Riu desenvoluparà la conferència *L'educador creient en una societat cada dia més plural*. Més informació: c/ Rivadeneyra, 6, 4t - Barcelona, tel. 934 125 567, a/e: mcristiapr@jazzfree.com

• **MISSA DELS LLATINOAMERICANS.**— El **16 de juny**, a les 19.00, celebració de la missa llatinoamericana, organitzada per veneçolans. Parròquia de Sant Agustí, pl. de Sant Agustí, 2 - Barcelona, tel. 933 186 231.

• **MISSIONERES CLARETIANES.**— Del **18 al 27 de juny**, exercicis espirituals dirigits pel P. Jaume Roig, s.j. C/ Major de Sarrià, 169 - Barcelona, tel. 932 037 212 i 932 037 404.

LLAR D'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES per a grans persones grans

Amb le vostre ajut, ens en sortirem. 2100 0681 01 0200194299

NIF: G-08862781 Els donatius desgraven un 20% del total a la declaració de l'IRPF. (Llei 30/1994).

RENOVACIÓ CARISMÀTICA CATÒLICA

Grup Nostra Sra. del Sagrat Cor

MISSA I ORACIÓ DE SANACIÓ

El divendres 15 de juny de
9 a 12 de la nit

Santuari de Nostra Senyora del Sagrat Cor

c/ Rosselló, 175 (entre Muntaner i Aribau, metro Hospital Clínic i FF.CC. Provença-Balmes)
Tel. Informació: 934 196 355
Sr. José Antonio Godina

APADRINEU UN NEN/A, AVI/A

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 23 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ VOL DIR UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la labor humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?
100 ptes. cada dia poden fer-ho possible.

FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN
CFCA/España C/ Avda. de Madrid, 21, 1º B, - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 54 47 50 - 983 54 52 06 - Fax 983 54 47 50 e-mail: fcfpa@teleline.es

Des del carrer

Un dels òrgans essencials en la vida d'una diòcesi és el Consell Pastoral Diocesà, que com a òrgan consultiu fa de ressò de les sensibilitats de les persones que formen el bisbat. El de Girona té dos grans projectes sobre la taula: continuar aplicant el Pla Pastoral iniciat el 1999, i preparar l'informe sobre l'estat de la diòcesi per facilitar el relleu de Jaume Camprodon. Jaume Torrent és moderador del Consell Pastoral Diocesà de Girona.

Jaume Torrent és moderador del Consell Pastoral Diocesà de Girona

«El Pla Pastoral continua vigent perquè queda molt a fer»

—Què és i quines funcions té el Consell Pastoral?

—És un òrgan consultiu del bisbe en matèries de pastoral de la diòcesi, format per una trentena de preveres, religiosos i laics que representen les diferents zones. Aquest ens no té poder de decisió, sinó que té una funció bàsicament consultiva per a temes determinats de pastorals, sobre els quals el bisbe demana la seva opinió. Algunes vegades el mateix consell pot proposar temes. Una de les principals feines ha estat la consulta, seguiment i avaluació del pla pastoral del 1999 que continua vigent fins al 2001.

—Quin altres temes s'han tractat?

—També vam reflexionar sobre la solidaritat, que es va plasmar en un document, i el paper dels laics i els religiosos en l'evangelització.

—Vostè és el primer moderador laic?

—No, l'anterior també era laic, però la feina del moderador és senzillament coordinar les trobades, i la tasca important és de l'equip permanent. El càrrec és per a quatre anys, i enguany s'ha

allargat una mica per petició del bisbe amb vista a la seva jubilació.

—Precisament el Consell ha de fer un estudi de l'estat de la diòcesi.

—El bisbe ja va dir que demanaria l'opinió a diferents consells. En concret es tracta d'elaborar un informe sobre l'estat de la diòcesi i què es vol del nou bisbe. Nosaltres ja hem fet una primera reunió, se n'ha parlat i sortirà un document per presentar a la nunciatura. En el proper Consell del mes de juny es presentarà un esborrany i es discutirà.

—Quines influències exteriors al Consell poden incidir en el treball encomanat?

—La nostra és una feina independent, i se'ns demana la nostra opinió com a Consell Pastoral, no personal. Entenc, però, que poden haver-hi altres tipus d'opinió.

—Es farà públic l'informe final?

—De moment no hem parlat de quin abast ha de tenir, però potser sí que s'haurà de tractar si es fa públic o no i en quines condicions. De totes maneres, un dels objectius és que pugui servir al nou bisbe per situar-se, tot i que pugui usar-

lo o no, però ja serà una feina del Consell.

—Els altres temes es fan públics?

—Solen sortir al *Butlletí* diocesà. Per exemple, del treball sobre els laics es va presentar un manifest que donava uns punts de reflexió i una pauta de treball per als consells parroquials. Així es plantegen qüestions àmplies que no es queden sempre reduïdes al dia a dia.

—Com evoluciona el Pla Pastoral?

—No s'ha de considerar que s'acabi el 2001 sinó que continuï vigent perquè es plantegen moltes coses i queda molta feina a fer. De moment fem una valoració positiva, però no cal cremar les etapes gaire de pressa. S'ha avançat en el tema important dels consells pastorals de les parròquies, perquè són una de les eines primordials per aplicar la resta del Pla després. També hi ha més facilitat a aplicar una metodologia de treball. Però repeteixo que no s'ha de caure en la fixació que era per a tres anys. Potser el que cal és una revisió i veure què cal continuar però sense defugir-ne perquè entenem que continua vigent.

Guillem Farré

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

Les confirmacions, petit observatori

Pregunto a la responsable del grup:

—Estan ben preparats?

Em respon:

—Déu n'hi do... Ja porten dos cursos.

—I la missa dominical, com els va?

—Ui, en això, fora d'un parell o tres, amb els altres no hi ha res a fer...

Aleshores m'increpo jo mateix, en silenci:

—Per què preguntes, si ja saps la resposta?

I provo de justificar-me:

—L'esperança no es perd mai.

Comencem la celebració. Com passa sovint, hi ha força més confirmandes que confirmands. Aquesta vegada, els veig tots notòriament distrets. Provo de captar la seva atenció amb unes poques paraules ben directes, mirant-los de cara, i ho aconsegueixo. Però aleshores un lector amb veu enfarfegada fa una monició llarga i conceptual... i ja tornem a ser-hi. Això passa moltes vegades. No goso dir que no hi hauria d'haver monicions, però cal vetllar-ne la brevetat, el llenguatge, el ritme. Sovint em passa que totes les paraules que evito en l'homilia per poc entenedores o retòriques, me les claven a les monicions. I no parlem de la llargada.

Avui canten el *Glòria* de la Missa del papa Joan. En principi, res a dir. Només que els joves callen i ens miren com estranyats. No vull entrar en el tema vidriós dels cants. Però, en moments com aquest, penso en els avantatges de la missa *resada*.

Ara, per exemple, un bon recitat de l'himne del *Glòria*—concret i comprensible en un noranta per cent— potser seria més apropiat.

En el moment de rebre la unció, les noies i els nois vénen atents i distesos: se'ls nota preparats. En canvi, a l'hora de la comunió i en els minuts següents torna la dispersió. Eduquem prou en l'actitud pròpia de tot just després de combregar?

El petit observatori de les confirmacions ens fa veure moltes més coses. D'any en any disminueix el nombre dels qui participen en les celebracions habituals. Pel que fa als qui confirmem, nosaltres sabem què faran després de la confirmació i ells saben que ho sabem. Coneixen, doncs, la feblesa de les nostres exigències. Tots plegats continuem com si res no passés.

El nou directori de Pastoral Sacramental adverteix: «I, ja que tota la Tradició i la litúrgia consideren la Confirmació directament ordenada a l'Eucaristia, ens hem de proposar obtenir la participació plena i activa en el banquet eucarístic (137).»

Val a dir que creix també, lentament, el nombre dels qui demanen el sagrament de la confirmació com a conseqüència d'un procés personal de renovació de la fe. És un signe de futur?

Ara mateix

Rauxa

Reconeixement a quaranta anys de servei

La setmana passada el president Jordi Pujol va rebre al Palau de la Generalitat una representació del Grup de Servei d'Ordre Escoltes de Montserrat, dels quals formo part. Li vam lliurar un llibret i un vídeo en commemoració de quaranta anys ininterromputs de servei als pelegrins i visitants del santuari benedictí. El nostre grup l'encapçalava el germà Andreu Soler, el mateix monjo que va fundar aquest Grup de Servei quatre decennis enrere. La tasca duta a terme durant tant de temps, fet remarcat pel president, passa molt sovint desapercibuda, com acostuma a succeir amb algunes activitats del voluntariat.

Però donant un cop d'ull ràpid a aquests quaranta anys el que sobta agradablement és trobar-hi sempre al capdavant, sense fallar en cap moment, el seu fundador. Fa uns mesos, però, que el germà Andreu s'ha hagut de retirar. Per aquesta raó l'acte de què parlem, encara que no s'explicités en cap moment, va ser també un reconeixement a la seva perseverança. Des d'aquí, i en això de ben segur que coincideixo amb els meus companys, vull fer notar tot l'afany que hi ha posat i agrair-l'hi. Només cal desitjar que els Escoltes de Montserrat continuïn servint els fidels que van al monestir, pel cap baix, quaranta anys més.

Eduard Brufau